Când visele se împlinesc / Eric & Leslie Ludy
Traducere din engleză de Anca Brăşfălean. - Oradea: Kerigma, 2007
ISBN 978-973-8960-14-5
Brăşfălean, Anca (trad.)
Originally published in English under the title:
When Dreams Come True by Eric and Leslie Ludy
Editura KERIGMA O.P. 2 - CP. 16 410670 Oradea România
Tel.: (0359)800174 E-mail: office@kerigma.ro Web: www.kerigma.ro ISBN 978-973-8960-14-5
Părinţilor noştri, Richard şi Janet Runkles
Şi
Win şi Barb Ludy.
Voi ne-aţi făcut ceea ce suntem astăzi, şi vă datorăm întreaga noastră gratitudine.

Cuprins

Nota autorilor

FAMILIILE NOASTRE BOMBĂNESC de fiecare dată când scoatem o carte nouă. „Numi amintesc ca lucrurile să se fi întâmplat chiar aşa!" este reacţia obişnuită pe care o primim de la părinţii sau fraţii noştri ori de câte ori ne examinează vreun manuscris nou. „Acea Toyota Camry era maro, nu roşie!" este genul de discuţie la masa familiei atunci când ne scanează povestea cu ochi scrutători.

Nici măcar eu şi Leslie nu suntem întotdeauna de acord cu privire la unele mici detalii atunci când depanăm amintiri şi aruncăm o privire în trecutul nostru. „Eşti sigur că discuţia a avut loc în sufrageria familiei Ludy? Credeam că s-a discutat în maşină." Perorăm şi ne agităm şi, cel mai adesea, suntem nevoiţi să apelăm la vechile noastre jurnale pentru a reda lucrurile cât mai precis. Dar, în ciuda ochilor atenţi ai membrilor familiei şi a preţioasei moşteniri din jurnalele noastre, întotdeauna vor fi acele câteva detalii rămase „în ceaţă".

Ceea ce veţi citi este o poveste adevărată. Este o relatare fidelă a lucrurilor uimitoare pe care Dumnezeu le-a făcut în vieţile noastre nu cu foarte mulţi ani în urmă. Am schimbat multe nume şi locuri pentru a proteja intimitatea unor persoane. Şi, deşi evenimentele sunt reale, au fost adăugate multe detalii pentru a da povestirii o anumită calitate. De exemplu, s-ar putea să nu ne amintim cu precizie dacă la cina pe care cele două familii au luat-o împreună în bucătăria familiei Ludy am servit sau nu hamburgeri şi salată de cartofi. Şi s-ar putea să nu fim sută la sută siguri dacă o pată de muştar sau sosul de pizza a fost pricina dezastrului de pe cămaşa albastră a lui Marky. Rămâne deschisă şi dezbaterea legată de incidentul în care aş fi salvat buburuza aceea, altfel condamnată, în momentul acela crucial petrecut pe deal (îmi place să cred că am făcut-o!).

Deşi întrebări de genul acesta vor rămâne poate fără răspuns, credincioşia uimitoare a lui Dumnezeu este aceeaşi astăzi ca şi atunci. Cartea aceasta nu se doreşte a fi un raport detaliat al vieţilor noastre, ci mai curând o privire îndreptată chiar înspre inima lui Dumnezeu.

Citind această carte puteţi fi siguri că, dincolo de detaliile periferice, povestea redă faptele reale. S-ar putea ca pe alocuri să fiţi tentaţi să credeţi că împrejurările din viaţa noastră au fost „prea frumoase ca să fie adevărate", ca de exemplu faptul că avem părinţi credincioşi care au ştiut să ne dea sfaturi înţelepte. Dar nu vrem să credeţi că trăirea unei poveşti de dragoste scrise de Dumnezeu este condiţionată de lucruri precum o familie credincioasă. Sperăm ca această carte să vă arate că *oricine* poate descoperi ceva frumos în această arie a vieţii pur şi simplu încredinţându-şi viaţa adevăratului Autor al dragostei adevărate.

Acum dorim să vă relaxaţi, să vă simţiţi încurajaţi, inspiraţi, provocaţi şi binecuvântaţi. Râdeţi alături de noi, plângeţi cu noi şi însoţiţi-ne pe măsură ce vom retrăi călătoria incredibilă în căutarea iubirii pentru care chiar a meritat să aşteptăm.

Eric: *Ziua în care s-a împlinit un vis*

DATA VIITOARE când veţi fi martorii triumfului iubirii, faceţi-mi o favoare şi gândiţi-vă la domnul Vale. Cu cinci ani în urmă, l-am văzut pe bătrânul domn Vale şchiopătând în lumina apusului de soare, cu bastonul într-o mână şi cu valiza plină de amintiri în cealaltă mână. N-a rămas multă vreme—doar atât cât să nu fie dat uitării niciodată. Nici acum nu ştiu prea bine ce era cu el, dar ştiu că bătrânul Vale avea ceva deosebit.

Cei mai mulţi dintre ei vorbesc cu accent britanic şi miros a tutun de pipă. Dar Vale nu vorbea doar, el cânta fiecare cuvânt şi suna de parcă ar fi fost Julio Iglesias înveşmântat în aripi de înger. Cei mai mulţi vin cu un aer

pompos şi cu nasul pe sus. Sunt negreşit morocănoşi şi nu au nici măcar decenţa de a zâmbi şi de a da mâna. Dar domnul Vale era altfel. A intrat în viaţa mea cu toată pasiunea unui şcolar legat la ochi care se clatină pe picioare la prima lui pinata. S-a strecurat în camera mea şi m-a trezit cu un râs sănătos, a înşfăcat mica sa ghitară spaniolă şi mi-a cântat cea mai zgomotoasă şi mai sinceră versiune a melodiei cântecului „ *Vamos a Celebrar"* („Hai să sărbătorim") pe care am auzit-o vreodată.

Cei mai mulţi dintre ei vin şi pleacă, semnează condica de venire şi de plecare, fără a lăsa vreodată o altă amintire în urma lor, în afară de dezordine şi de faptul că pleacă în mod convenabil, lăsându-le înlocuitorilor lor sarcina de a face ordine. Vale a venit nu doar ca să atârne în cuierul timpului un semn de amintire a existenţei sale, ci ca să schimbe istoria—să aibă un impact atât de puternic, încât să nu poată fi niciodată uitat.

Vale' iubea viaţa. Ştia că viaţa este doar o suflare. Aşa că a venit să răspândească strălucire, să strecoare mai mult coriandra în fiecare chimichanga*, să sufle în fluier şi să facă fiecare sărut să dureze mai mult.

Am ştiut de cum l-am văzut că vremea lui va fi scurtă. îmbătrânea rapid. Dar, deşi îşi trăia ultimele ore, aceasta nu-1 împiedica să stoarcă viaţa de toată

* *chimichanga:* plăcintă mexicană umplută cu carne

savoarea ei. Avea o misiune şi nimic nu-1 putea împiedica să şi-o îndeplinească. Ochii săi mari, albaştri, iradiau strălucire şi păreau să spună: „Acum este momentul, Eric!"

Vale m-a făcut să râd de la bun început. M-a făcut şi să plâng. N-am plâns foarte mult, dar ceva din dragostea sa plină de afecţiune şi din bucuria sa inexprimabilă m-a impresionat mai mult decât orice altceva până atunci.

„Eric, te-ai rugat să vin şi iată-mă în sfârşit!" Accentul său spaniol era plin de gentileţe şi de emoţie. Mi-a atins cu delicateţe bărbia şi mi-a spus plin de emoţie: „Te-ai gândit vreodată în cele mai nebuneşti vise ale tale că voi arăta aşa?"

După douăzeci şi trei de ani în care am visat şi mi-am imaginat cum va fi—am văzut în filme sau am citit despre aceasta aproape ori de câte ori am pus mâna pe un ziar, o revistă, o carte—Ziua mea a sosit, cu sombrero şi cu tot restul.

Dumnezeu 1-a creat pe domnul Vale cu un singur scop: menirea vieţii sale era să decoreze scena pentru cea mai frumoasă şi preţioasă poveste de dragoste. Şi nu numai că şi-a făcut foarte bine treaba, dar a fost şi cel mai bun din câţi am văzut vreodată. A fost un arcaş mai bun decât Cupidon şi un director de scenă mai bun decât oricare altul din istoria Hollywoodului. Am petrecut cu el doar o zi, deşi aştepta încă dinainte de a mă naşte eu să îmi pregătească această minunată fiesta.

în acea seară târzie, chiar înainte de trecerea lui dincolo, l-am văzut pentru ultima oară. Musafirii plecaseră, iar eu culegeam cu grijă nenumăratele boabe de orez care se prinseseră în părul meu cârlionţat, când l-am zărit pri-vindu-mă melancolic şi mi-a şoptit la ureche:

„Amigo", a spus el încet, „astăzi Dumnezeu ţi-a dat ceva ce banii nu pot cumpăra". Cu lacrimile şiroind pe obrajii săi îmbătrâniţi, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. „Să nu uiţi niciodată ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Şi să ai grijă de prinţesa ta." Şi cu aceasta, a dat să plece.

„Staţi puţin!", am spus. „Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi!"

S-a oprit puţin, apoi a răspuns: „O, scuză-mă, nu ştiai? Sunt Ziua în care s-a împlinit un vis." Şi cu aceasta şi-a pus cu grijă sombrero-ul pe capul alb, şi-a luat bastonul şi valiza plină cu amintiri şi s-a îndreptat spre uşă. Dar apoi, înainte să păşească spre cerul de culoare purpurie al serii, s-a întors şi, cu acea licărire în ochi, mi-a strigat: „Amigo, poţi să-mi spui Vale la Pena."

„Dar, domnule, mă scuzaţi... nu ştiu spaniolă."

A râs uşor şi mi-a spus cu toată dulceaţa unei sopaipiîla pline de miere:

**sopaipilla:* plăcintă mexicană cu miere sau zahăr

„Dragul meu prieten, înseamnă pur şi simplu «merită tot efortul»."

Ce nume perfect! Ani în şir aşteptasem această Zi. Ziua iubirii mele. Ziua triumfului meu. Ziua mea de fericire-n căsnicie. De nenumărate ori am crezut că nu voi reuşi niciodată şi, iată-mă acolo, privind cum această Zi unică a vieţii mele se stinge în noapte. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Ce zi!

„Mulţumesc, Doamne!" am şoptit cu un zâmbet pe faţa umedă. „Nu voi uita niciodată... niciodată!"

.

Copiii ştiu să viseze. Dar, pe măsură ce creştem, învăţăm repede să nu acordăm prea mult credit concluziilor de genul „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi". Odată ca niciodată am crezut cu inocenţă că o viaţă dificilă are neapărat un final de poveste. Dar maturizându-ne şi devenind mai sofisticaţi, încetăm adesea să credem în cerul care ne aşteaptă la sfârşitul cursei şi, în mod ciudat, ajungem să credem doar în iadul în care ne zbatem de-a lungul zilei.

Aşa cum spunea un prieten de-al meu din facultate, dezamăgit şi resemnat: „Iadul pare foarte tentant în comparaţie cu ceea ce mă aşteaptă în această viaţă." Când suntem dezamăgiţi, apelăm repede la cea mai la îndemână ideologie ca să facem din ea o armură protectoare, aşa încât dezamăgirea să nu ne mai rănească vreodată. încetăm sa mai trăim pentru ceva frumos—şi începem să acceptăm ceva mediocru.
în dragoste, încetăm să trăim pentru „o poveste cu final fericit" şi începem să ne mulţumim cu „nemernici care urmăresc un singur lucru" şi flirturi prin care vrem doar „să ne simţim bine într-o seară".
Povestea care urmează este călătoria pe care am făcut-o noi în căutarea a ceva frumos în această lume a dezamăgirii şi a suferinţei. Iar ceea ce am descoperit nu ne poate fi luat niciodată, pentru că ceea ce am descoperit a fost *speranţa.* Speranţă în mijlocul unei lumi care ne-a dezinformat spunându-ne că am evoluat din supa primordială şi că Dumnezeu a murit o dată cu polka în 1960. Ceea ce am găsit noi a fost pacea. Bucuria. Am găsit o dragoste care ne-a privit în ochi şi ne-a ajutat să înfruntăm durerea, astfel încât să câştigăm premiul la capătul drumului.
Eu şi Les am descoperit suferinţa de care în mod inevitabil te loveşti când apuci un drum mai puţin umblat, dar am descoperit şi premiul. Am găsit; necazurile, dar l-am descoperit şi pe Dumnezeu, care preschimbă necazurile noastre în victorii glorioase. Am găsit singurătate, dar am găsit şi minunea

unor relaţii sincere şi pline de sensibilitate. De-a lungul drumului am descoperit un secret extraordinar—secretul de a desfereca visele.
Fie ca această poveste să vă dea speranţă. Să vă ridice bărbia şi să readucă o scânteie de viziune în ochii voştri şi visele cerului în inimă. Fie ca Dumnezeu să vă reamintească ce mare este El, aşa cum mi-a reamintit şi mie, într-o zi când părul îmi era plin de orez şi bucuria îmi umplea inima.
Credeţi-mă, dragostea adevărată merită tot efortul pe care îl cer răbdarea şi perseverenţa. Va trebui să descoperiţi aceasta voi înşivă, dar chiar şi un lucru atât de simplu cum este un sărut devine de neuitat şi nepreţuit când Autorul dragostei scrie scenariul poveştii de dragoste. Să vă spun un lucru: Dumnezeu este întotdeauna pe aproape... *când visele se împlinesc.*

partea întâi

căutarea

Leslie: *Amintiri dulci-amare*

O FETIŢĂ cu ochi strălucitori şi păr lung, şaten, aleargă desculţă prin iarbă, **fericită,** într-o rochie roz, vaporoasă, purtată cândva de cineva, drept neglije. Acum însă haina aceasta dantelată, umflată de vânt s-a transformat pur şi simplu într-o rochie de prinţesă, care umple mintea fetiţei cu vise măreţe şi poveşti despre castele îndepărtate şi cavaleri în armură strălucitoare. Deodată leliţa râde, un sunet pur al bucuriei, iar în glasul ei este o inocenţă, un aer copilăresc şi liber de orice griji. Pentru ea lumea este plină de nesfârşite posibilităţi.
MĂ UIT la o casetă video cu familia noastră, iar cadrul se clatină, semn că cel care filmează (adică tatăl meu) schimbă poziţia. Zâmbesc. Tatăl meu este un tip foarte de treabă. întotdeauna şi-a îndeplinit cu sfinţenie îndatoririle părinteşti fie filmând, fie tunzând iarba sau gătind carnea la grătar sâmbăta, în după-amiezele calde de vară.
Scena se schimbă şi apuc să văd doi băieţei agitaţi, de doi şi patru ani, unul cu pălărie de cowboy, iar celălalt cu pălărie de indian. „Cameramanul" se luptă să îi ţină în cadru, în timp ce ei sar neobosiţi şi se vânzolesc cum fac ui II nai copiii. Mâinile şi hainele lor sunt pline de pământ şi pete de suc de cireşe, iar ei sapă înverşunaţi după viermi şi comori îngropate în cutia de nisip din plastic verde, în formă de broască ţestoasă. Apoi este mama, care (ine în mâini căniţele lor goale, cu capace de plastic. Dintr-o dată, unul dintre **băieţi** scoate un strigăt de indignare, dar înainte să izbucnească lupta, ea se .ipleacă uşor şi, cu tonul ei calm, liniştitor, îi ajută pe cowboyul care bombăne şi pe indianul nemulţumit să încheie un tratat de pace în doar zece secunde. Apoi observă camera de filmat şi, râzând, încearcă să o

îndepărteze.

Scutur din cap de uimire văzând imaginea aceasta atât de vie din trecut care mă umple de amintiri. Am fost cândva atât de tânără, de inocentă şi lipsită de griji? Bănuiam oare, pe când pluteam prin iarbă în rochia mea roz de satin, toată incertitudinea şi confuzia cu care viaţa urma să mă lovească în scurtă vreme?

La opt ani ştiam fără nici cea mai mică îndoială că într-o zi viaţa îmi va aduce un final fericit. Una dintre preocupările mele preferate era să stau în camera cu jucării pe covorul galben şi să ascult cu răsuflarea tăiată diferite poveşti (la micul meu casetofon portocaliu Mattel) şi să urmăresc cu atenţie în cartea de poveşti viu colorată fiecare poveste de dragoste. învăţasem pe de rost *Rapunzel, Cenuşăreasa* şi *Albă ca zăpada* şi lucram la *Frumoasa din pădurea adormită.* Fiecare poveste, fără excepţie, se încheia cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi" şi eram sigură că într-o zi şi povestea mea va fi la fel. Eram încă foarte tânără, dar aceasta nu mă împiedica să visez la propriul meu Făt-Frumos.

Nu s-ar putea spune că standardele mele erau foarte înalte sau ceva de genul acesta. Pur şi simplu mă uitam la bărbaţii din viaţa mea ca să-mi pot imagina mai uşor cum ar trebui să arate un cavaler în armură strălucitoare. Mai întâi era tata—frumos ca un star TV, mai puternic decât Incredible Hulk, mai înţelept decât bufniţa din Pooh Corner şi cel mai blând şi sensibil membru al speciei bărbăteşti pe care îl văzusem vreodată. Era tot ce voiam la un bărbat.

Apoi era Ken cel cumsecade, care stătea întotdeauna mulţumit lângă partenera lui blondă, minunată, în Corvett-ul ei grozav din plastic roz, în timp ce eu făceam curse la viteză maximă în jurul dormitorului. Şi, dacă unei fete ca Bărbie îi plăcea Ken, îmi plăcea şi mie!

In sfârşit, i-am evaluat şi pe eroii din poveştile mele ascultate pe caseto-fonul Mattel—neînfricaţi, nobili, curajoşi chiar şi în faţa dragonilor fioroşi şi a tiranilor. Ştiam că nu mă voi mulţumi cu mai puţin de atât la un bărbat. Voiam pe cineva care să fie o combinaţie între tata, Ken şi prinţul Cenuşă-resei. La vârsta de opt ani nu credeam că cer prea mult. Ştiam că într-o zi el mă va salva chiar la momentul potrivit şi că amândoi vom goni până când ne vom pierde în lumina apusului. (Evident, hotărâsem şi că păpuşile mele preferate vor fi invitaţi de onoare la nunta noastră şi că dragii mei părinţi ne vor însoţi pe mine şi pe mirele meu în luna de miere!)

într-o seară mă ghemuisem lângă mama şi tata pe canapeaua noastră moale ca să vedem împreună un film. Era o poveste de dragoste. La sfârşit, n-am prea fost impresionată de calităţile eroului.

„N-a dat-o gata!", m-am plâns eu cu voce tare. „Nu este destul de bun pentru ea. Nu-mi vine să cred că s-a mulţumit cu unul ca el!"

îmi amintesc şi acum chicotitul afectuos al tatei când m-a luat în braţe si mi-a spus: „Leslie, un lucru este sigur: va fi nevoie de un bărbat foarte deosebit care să-ţi câştige inima!"

Nici nu ştia câtă dreptate avea. Nu mulţi ani mai târziu aveam să mă îmbarc într-o călătorie în căutarea dragostei adevărate. Dar acel „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi" la care am visat mereu nu era atât de uşor de găsit, aşa cum îmi imaginasem.

AH, AMINTIRILE acestea de pe casetele video cu scene de familie filmate prost! Iubesc şi urăsc în acelaşi timp obiceiul de a mă uita la ele. Jumătate din seară ncce doar încercând să descifrez scrisul mâzgălit în grabă de pe etichete. Mă chinuiesc să văd dacă ceea ce ţin în mână este plimbarea în căruţa cu fân de l.i a cincizeci şi şasea aniversare a unchiului Harold sau meciul de fotbal de **două** ore şi jumătate al micuţului David, filmat de atât de departe, încât toţi |ucătorii se văd ca nişte puncte mici negre (oricare dintre cele două filmări putând concura cu şanse mari la premiul pentru „Cel mai plictisitor film de lamilie"). O dată ce în sfârşit aleg o casetă, de obicei trebuie să petrec iarăşi o grămadă de timp derulând înainte ca să trec de câte un program tv pe care mama 1-a înregistrat din greşeală chiar în mijlocul casetei. După ce savurez versiunea mută şi pe high-speed a filmului *How the Grinch Stole Christmas,* ajung în sfârşit la petrecerea de ziua micuţului Johnny, având ca temă navele spaţiale, ca să îmi dau seama că, de fapt, nu aceasta era caseta pe care o cău-lam.

Dar uneori dau peste o scenă din trecut care îmi taie răsuflarea şi mă umple de emoţie. Micuţa Leslie dansând în curte fericită, desculţă şi cu codiţe împletite, este un asemenea moment.

Aproape că simt mirosul ierbii proaspăt tăiate şi aud ecourile vocilor ascuţite ale fraţilor mei absorbiţi în duelul pe viaţă şi pe moarte al luptătorilor lor mici şi verzi din plastic. Aud sunetul subţirel al cutiei muzicale din camioneta de îngheţată amestecându-se cu bâzâitul anost al maşinii de tuns iarba a domnului Harrison, la doar câţiva paşi depărtare.

Simt satinul fin al rochiei mele „de prinţesă" şi preţ de o clipă îmi amintesc cum era atunci, cum este să fii tânăr şi plin de siguranţă. Mi-1 amintesc pe tata tachinând-o pe mama în încercarea de a o filma. O văd scuturând din cap şi râzând, gesticulând energic înspre tata şi întorcându-şi faţa. Toată veselia şi dragostea copilăriei mă cuprind dintr-o dată. Şi stând aici, în faţa

televizorului, mă întreb: *Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, m-aş mai fi bucurai aşa de anii aceia de inocenţă? M-aş*

mai fi agăţat de visele de poveste ale copilăriei mele? Şi deodată simt nevoia să opresc filmul şi să vorbesc cu fetiţa aceea. Vreau să o avertizez:

Leslie, ai grijă de inocenţa ta, păzeşte-o cu toate puterile tale. Nu-ţi poţi da seama ce înseamnă s-o pierzi. Preţuieşte-ţi familia şi bucură-te de ce ţi-a dat Dumnezeu. Păstrează-ţi visele. Va veni o zi în care îţi vor părea prosteşti. Dar nu sunt. Lumea aceasta vrea să îţi fure inima şi să-ţi ştirbească inocenţa atât de preţioasă. Dar Dumnezeu are mai mult de atât pentru tine. Fii atentă. Te rog, fii atentă.

Dar nu mă pot întoarce în timp. N-o pot atenţiona pe fetiţa inocentă în legătură cu capcanele care o aşteaptă şi dezamăgirile în dragoste care ameninţă să-i zdrobească visele. Nu pot decât să rememorez întreaga dramă a vieţii mele—atât de multe momente, şi bune, şi rele, care n-au rămas pe nici o casetă video, dar s-au înregistrat pe veci în mintea şi-n inima mea. Basmul meu a fost ceva mai complicat decât basmele pe care le ascultam la casetofonul meu Mattel. Totuşi, scopul final a fost acelaşi: o poveste cu final fericit. Dar, cum am spus, n-a fost atât de simplu.

Nu am nevoie de o casetă video să-mi amintesc fiecare experienţă care m-a modelat, toate văile şi toate piscurile de-a lungul drumului. Am avut un Dumnezeu care mi-a cunoscut fiecare dorinţă. Care a ştiut şi că voi cădea. Şi totuşi mă aştepta de cealaltă parte a prăpastiei în care se prăbuşiseră visele mele, având pentru mine visele Sale...

Eric: *Liceul Foothllls*

[1987]

CÂND SE GÂNDESC la şcoală, cei mai mulţi se gândesc la tablă, extemporale neanunţate, cursuri plictisitoare, ba chiar cocoloaşe de hârtie. Eu mă gândesc la dulapuri.

Zbang!

Acel sunet scurt al oţelului lovit de oţel îmi face pielea de găină. Numai sunetul ceasului meu deşteptător îmi mai provoacă această reacţie.

De nenumărate ori mi-am strâns tâmplele în palme încercând să-mi scot cumva din cap amintirile legate de sunetul acela îngrozitor al metalului lovit.

însă oricât aş încerca, nu pot uita sunetul dulapului închizându-se. Ca o pisică ce târăşte înăuntru şoarecele urât mirositor şi-1 lasă pe preş, acel *zbang* lârăşte după sine toate amintirile din copilărie şi le lasă să cadă pe pragul minţii.

Acel *zbang* îmi aminteşte de anii de şcoală. Precum dulapurile pe care le-am închis cu zgomot în copilărie, şi adevărata mea educaţie a fost deformată prin lovituri repetate. Şi nu vreau să-i critic pe profesorii mei atenţi, grijulii. Am învăţat multe lucruri bune în clasă. Dar adevărata mea educaţie s-a făcut pe coridoarele şcolii, unde stăteam sprijinit de bucata de oţel încărcată de Hrafitti, cu numărul 215. *Dulapul* meu a fost roata olarului în anii mei timpurii. *Acolo* am fost eu modelat.

„Hei, Ludy!", strigau buzele moi şi păcătoase ale lui Donny Lucero. „Sunt cu cinşpe *beep-beep* înaintea ta, fraiere'."(folosesc *beep-vl* în locul înjurăturii, pentru că ediţia aceasta se adresează publicului larg).

La capitoul discuţii la uşa dulapului, nimeni, şi vreau să spun chiar nimeni, nu era mai bun decât Donny Lucero. Şi nu aveam cum să nu ştiu asta—în toţi .mii de liceu dulapul lui a fost chiar lângă al meu. Lucero, Ludy. Cred că alfabe-lu-i de vină.

„Cinşpe, fraiere!", striga el batjocoritor, cu o strălucire răutăcioasă în ochi. Lucero încerca întotdeauna să mă atragă şi pe mine în aventurile lui „bărbăteşti".

ştiam exact despre ce vorbeşte Don^Tra^ aoUte m preaJma dulapurilor părea destul de uşor să rămân virgin. Dar lângă dulapul de la şcoală, când cărţi sută la sută creştine ar fi- Eşti un *n*^™ "\dialectuI adecvat une Lucero îmi râdea grosolan în ureche, gândindu-se cum ar fi să ne luăm la în-prostuţ. De cinşpe ori am păcătui! cu o fetişcanTnm/V™8"1 "^ prieteurecere--- virginitatea mi se părea imposibilă.

am gustat esenţa adevăratei bărbaţii Pe când t I d §1 ^ - Cinşpe orî Nu voiam sa"mi petrec restul vieţn nevoit să mint despre ° fată imaginară Oare vei descoperi vreodată frumuseţea vieţii d' - ?«Şti mCă Un baiefei lie nume Flarey.

Voiam propriile mele poveşti. Voiam să mă pot lăuda ca „Ludy!", îmi amintesc asta de parcă ar fi f ^Varate" . Donny. Aşa că, undeva în perioada de stupiditate a adolescenţei mele, din

Nu-i spusesem „norocosului" Lucero că V'6" .ldee c^Pierz'?" egoism, am hotărât să schimb puritatea cu pasiunea. „Norocosul" Lucero a

" a^sem mcidtă

„Ia uită-te la bucăţica asta!" Glasul lui Donny a urcat cu două octave în

„ocosului Lucero că V . ^ g, b puritatea cu pasiunea.

„Norocosul Lucero a

fată. Dar, cumva, el ştia Aş fi vrut să I ft - " a^sem mciodată sex cu o fost un ajutor nepreţuit şi a făcut ca această tranzacţie să se întâmple cât mai stirpei femeieşti, dar ceva din felul meu de al îmî^ffîf ™ CUCeritor al "epede şi mai putin durer0S-când în când trăgeam o înjurătură ca să s d 1

mocenţa. Din

evidt î

g evident ca încercarea de

ca să sca d 1

a scrie *pudic* cu litera X ' ^ Mi-e jenă când îmi amintesc că am m„c D ' PUr§1 simplu Serios?", iar ochii negri ai lui DonT " zitate. „Spune-mi, Ludy, cum o cheamă?"

„N-o cunoşti", m-am bâlbâit eu iar inima i

^ * "mP oe spunea aceasta' crescând parcă pe cuvântul *bucăţică.* Ţinând în mâini

nu mergea. revista larg deschisă înaintea ochilor mei, a strigat încă o dată cu plăcere:

r ^ ^^ **"Uită"te la *ea*' fraiere'"**

deodata mar» de curio- M-am uitat. OK, n-a fost doar atât. Am studiat-o, imprimându-mi pe veci

âlbâit eu iar inima " h" • "' minte imaginea corpului acelei femei. Fie c-am dat vreodată glas ideii, fie

Donny s-a apropiat şi şi-a pus braţul puter ™* atea,mai tore de frica- că nu' răsfoind prin reviste am învăţat că femeile sunt „obiecte", nu „oa-

tremura. Mi-a zâmbit cu superioritate un zâmbet d" ^7 Umămlu.i meu care meni" Nu §tiu dacă *Dorm**Y* §j-a dat vreodată seama de toxicitatea şi puterea

glasul său exersat în staceato: „Ai fi s'urprin " *f*\^ o ' aPo' m'~a SP"S CU malefica a otravu cu care mă hrănea, dar cert este că nu m-a avertizat nicio-

Având în vedere reputaţia lui Donny m" ^ * ' oate ^ cunosc"' (|lltă- Ar fi Putut la fel de bine să ia o pereche de cătuşe şi să mi le pună pe

zece. „Norocosul" Lucero întruchipa definit-***11* ™™ o*y* erfU.doar cincisPre- mâini în momentul în care ochii mi-au căzut pentru prima oară pe o revistă

hills şi nu-1 puteam lăsa să mă vadă drent m mascullmtaîu la liceul Foot- *Playboy* mototolită. De fapt, în următorul deceniu din viaţa mea mi-am dorit X *V* Crestln nilr pa

vadă drept micul creştin pur care eram. am minţit. Mi se părea că era imposibil să nu

„Nu e de la şcoala asta" mă dau de gol.

„Nu-mi pasă la ce şcoală merge, fraiere. Vreau doar numele fetei care a leşinat în braţele lui Ludy."

„Ăăă...", am ezitat eu, „...ăăă... Flarey", am bâlbâit, inventând un nume, în timp ce broboane de transpiraţie îmi apăreau pe frunte. „O cheamă

ia peste

Ştiu ce înseamnă să te joci cu dinamita când ţii în mână un chibrit aprins. Teoretic vorbind, bineînţeles. La şaisprezece ani, îmi doream cu disperare ceva ce ştiam că este periculos.

în toţi anii copilăriei şi ai adolescenţei am auzit predici despre puritate, despre păstrarea virginităţii pentru viitoarea consoartă. Am auzit despre ne-prihănirea lui Dumnezeu şi despre judecata care îi aşteaptă pe cei care alegeau să îl înfrunte. La biserică, pe bancă, înconjurat de oameni în vârstă, mi se

Să fi fost doar o pereche de cătuşe care să mă ţină legat de pornografie. La Cătuşe există o soluţie simplă—o cheie. însă aceasta era o forma insidioasă de Încarcerare. Mă făcea să cred că sunt liber, ca să nu încerc niciodată să mă eliberez cu adevărat.

Fiecare tânăr are posibilitatea de a alege de cine şi de ce se va lăsa modelat. La şaisprezece ani, eu l-am ales pe Donny Lucero cu înţelepciunea sa asurzitoare să fie olarul meu. N-am fost niciodată o maşină de sex construită precum „norocosul". Pentru el, întrecerea aceasta era naturală, dar pentru mine era înfricoşătoare şi jenantă. Tatăl meu m-a învăţat să tratez femeia cu demnitate şi sensibilitate. De fapt, folosea întotdeauna cuvintele *delicat* şi *fragil* când vorbea despre mama. Cum.să ignor sentimentele unei fete doar pentru a-mi satisface propriile dorinţe? Ei bine, Donny m-a asigurat că de fapt satisfăceam şi dorinţele *fetelor* în acelaşi timp.

Atâta doar că ele (adică femeile cucerite) refuzau să recunoască acest lucru.

„Norocosul" şi-a pus sufletul în plăceri uşoare şi n-a părut niciodată să sufere din cauza aceasta. Totuşi, când eu am gustat aceleaşi plăceri uşoare şi

m-am aventurat în „zona interzisă", zăgazurile vinovăţiei s-au deschis *h* sunetul *meu.*

Pentru mine, „norocosul" a fost doar atât-un norocos. Nu părea să aibă conştiinţa. Părea să-şi găsească împlinirea urmându-şi cele mai primitive instincte Părea să găsească sens şi scop furându-le tinerelor fete o comoară pe care ele nici nu ştiau c-o au.

5 -"Ludy;"' figă Donny de la capătul coridorului în timp ce mă pregăteam sa îmi închid dulapul şi să plec acasă pentru weekend. „Şmechere, eşti destul de bărbat pentru mâine seară?"
„Beep, da!", i-am strigat, înecându-mă, în timp ce conştiinţa îmi înfigea cuţitul vinovăţiei cu lovituri repetate.
Obrajii mi s-au îmbujorat de emoţie, am scotocit prin lucruri să mă asigur ca aveam tot ce-mi trebuia pentru weekend. Apoi, mulţumit, am închis fermoarul genţii şi fara un gând am trântit uşa dulapului *Zbang'*
Nu mi-am dat seama, pe când îmi făceam loc prin mulţime spre uşa de la ieşire, ca uitasem ceva. Ceva căzuse dintre lucrurile mele şi nici măcar nu observasem că nu mai era. îmi pierdusem inocenţa.

Leslie: *Şcoala generala Rutherford*

[1987]

NU-MI AMINTESC momentul precis în care inocenţa *mea* a început să-mi alunece printre degete. Şi nu-mi amintesc nici un anumit punct de criză în care să fi decis brusc să întorc spatele la tot ce preţuiam cândva. Cred că schimbarea s-.1 produs treptat, aproape imperceptibil, precum mişcarea abia vizibilă pe care
0 face acul unui ceas de perete. Ştiu că totul a început cu mult înainte să ajung pe coridoarele gălăgioase cu uşi de dulap trântite mereu, unde aşteptau o mulţi me de „Donny Lucero" înnebuniţi de hormoni, nerăbdători să-mi scrie numele pe lista lor de „cuceriri". A început încă din copilărie. Apropiindu-mă de orizontul nedesluşit în care se află graniţa incertă dintre
copilărie şi maturitate, îmi amintesc anumite seminţe de idei care au fost sub-nl semănate în mintea mea tânără. Fiecare asemenea sământă ar fi putut părea destul de inofensivă, dar toate împreună au poluat şi mi-au derutat sufletul de copil. Privind înapoi, îmi dau seama că ar fi trebuit să recunosc fiecare dintre «ceste seminţe finite drept ceea ce erau: mici stropi de otravă care se .1 ningeau încet ca să formeze un venin fatal. Totuşi, am permis fiecărei picăţele să treacă fără s-o verific în încăperile inimii mele şi să-şi lase urma ncolo.
Una dintre cele mai timpurii seminţe de idei a fost semănată pe când eram In clasa a şasea, o perioadă tumultuoasă pe care n-o voi uita niciodată.
Ca proaspătă absolventă de clasa a cincea, aveam prieteni, eram plină de viaţă, acceptată, simpatizată şi liberă să fiu pur şi simplu ceea ce eram: o k'iiţă. Făceam schimb de abţibilduri cu prietenele la petrecerile în pijama, i Iţeam cărţile lui Nancy Drew, jucam rolul celui mai important înger în sce-miele pentru copii de la biserică şi-mi purtam părul drept, şaten, în codiţe împletite. Luam lecţii de canto şi am început să scriu cântece—simpliste şi puerile, dar reflectând tocmai puritatea pe care încă o aveam. îmi cântam cântecele oricui dorea să mă asculte. Nu-mi era teamă de ce ar putea crede > eilalţi. Aveam încredere în mine.

Eram în clasa a şasea când ne-am mutat într-un oraş nou ciudaf si Hintr dată în mod ahrnnr Wmrii» a,
* , - , uuaat, şi uintr
auzit chicotelile celorlalte fete care mă examinau cu S^S seama că zilele fericite şi lipsite de griji ale copilăriei se sfârşii
Fiecare zi a devenit o luptă permanentă penL a mă rdSa standardele lor ca să nu fiu ridiculizată sau respinsă. Am început să FTf mă port altfel, să vorbesc altfel, ca să mă integL lovitură de pumnal a insultelor lor a fnst mai
m„it A ~ zele din prL săp^t coală *££££ unghiile timorată, sprijinită de un zid rece, de cărămidă SSm^SS la grupurile de copii care râdeau şi strigau în timp ce se jucau d^rse oluri Mă uitam la cele două sau trei miri r™^ H *f* ♦ ui J
abia mă primat X^du^ă cu un aÎ*telZ*^^ * ^ ^ Cumva, pe parcursul acelui an şcolar, am învăţat să mă ridic la standardele a ceea ce era unanim acceptat. în clasa a şasea integmre^nu eTctmni cată-trebuia doar să porţi hainele potrivite şi să ai pnetenii potriv ţi TnaC i an am fost nevoită să trec la agrafe de argint, să încep să folos clac de un ghii, să renunţ la cărţile lui Nancy Drew şi să mă abţin să SXS^ abţibilduri. Datorită acestor sacrificii am reuşit să-mi fee câţTva prieteni *h* adâncul sufletului mă simţeam singură şi derutată, dar inocenta cooilăriei m încă neatinsă. în intimitatea camerei mele, încă scriTS^^ d laudă închinate Domnului meu. încă îmi preţuiam familia şi când eram aca să, îmi permiteam să fiu un copil inocent Dar, dacă aş fi purut priviTnIfle
tul meu, aş fi văzut că atârna suspendat precar deasupra und prănăstii arne ninţătoare.

"c^upra unei prăpăstii arne-
Duşmanul sufletului meu probabil observase ceea ce eu nu observasem Eram vulnerabilă şi era momentul ideal să-mi pună în faţă prima ZSă de idee otrăvitoare, să vadă dacă voi muşca din ea
orbească despre fenomenul minunat pe care urma să-1 experimentăm: *a-do-* ıx_cen_^ Rostea fiecare silabă a ace"tui TM< ciudat de parcă **astfel** ar fi

să deterTmicile nre creie;e să cuprindă

magnitudinea §i irapor_

& ^ o demmtate solemna_ Reugea sa impuna respect unui
^ numero\COmpUS în înf fme d^ elevi de unsprezece sau doispre- "*■ T T% ?*?* obraznici în timpul unei asemenea
^ **? "»*>**? ar fl !oS! ^ puţm sigur de sine.
.mi amintesc prelegerea in întregime, dar ziua aceea mi-a rămas bine

f* f" ^ ^ ^ la P»* » *«n *****

T ^ ^ *a_do*^*Tf* CU

T?r ^ Ş" odată_ anunţat medicul, pe un ton neutru, că urmează
o boală «« mă Va faCe ^ pierd ra^ea transformări fjzice dezgustătoare V să-mi :ma mtr_o ConfilZie absolută_ A^-*les-cen-* ^^ * ""^ miTMnată Şi "Speda"
^^ pe Care mi"a produS_o' a mai fost §1

M,-OAM,NTESC foarte bine şi acum pe doamna Ashton Era o femeie stilată cu părul argintiu, cu o expresie ageră şi severă întipărită pe feTet lecabil machiată. Era şefa Departamentului de consiliere de la Şcoala generaTwes side-lumea captivantă în care noi, absolvenţii de clasa a J™! T trăm în următorul an şcolar-şi avea o misiune Fusese invS SVZ
mviuud *sa* ut

T' ' j ' TM leam de parca tocmai

t fb ^ de o TM

^ " Viaîa Ii'.811113 ' VremUn T°f ^

*T** ■ eXpe"mentarea drog™lor alcoolului şi a sexului", ne-a spus ea clar

! P"f " § ' î ^ P "' mai"le Să p1^ di" ^

ge"erală

î TM efenmentat Cel pUţm Una dintre aceste trei activităîL"

S-a oprit şi ne-a privit de sus, în timp ce „statisticile" ei îşi făceau încet loc
2 "T^ noa]tre'Apoi şi"a încheiat expunerea pe TM ton ce nu mai lăsa loc
^l•"■ o T^ ^ ^^ Să vă^'^_" Am mgh4lt Un nod k aUZu1 cuvintelor eL Drogurile, sexul şi alcoolul erau **cele** trei mari păcate de care auzisem aproape toată viaţa mea de tânără creş- nnă. Hotărâsem cu mult înainte că, oricare ar fi tentaţia, voi reuşi să evit cu **ucces** aceste trei păcate majore în anii adolescenţei mele. „.Dar acumf trăiam un moment de îndoială. Mai mult ca orice, acest an

***t £* TM* •""* mSe "*T* ^ ' " TM "^^ ' ^ * * "nor"** T ", & eV"a "'^
remarC înţepătOare Şi rasetele dispreîuitoare ale colegelor care nu mă simpatizau. Dacă ceea ce spusese doamna

Ashton era

"devărat~că *toată* lumea urma să experimenteze tocmai aceste lucruri care |ntrau in contradicţie cu valorile mele—oare ce suferinţe mă aşteptau în anii

următori din cauza legământului meu? în inima mea a începu, sâ crească inc, o neSlgUra,„a ,n legătură cu lucrurile în care credeam. Voi pierde T"

EHc:

mlmlndoial^ <C T"™ ?& ^ *" "'* înUt doamna ^^^ a sădit adânc îi „EŞTI DESTUL DE BĂRBAT, Milo?" Privirea mea şmecheră prinse din zbor mândria cut exact ceea ce ea I .Sem 7conforn\Prezentarii sale ştiinţifice—am fă bunului meu prieten în timp ce îmi fluturam degetul arătător spre o roşcată să nun la înH • i- ^ §' * ■ ™ aU mcuraJat să fac în preadolescentă: am începu necunoscută care sporovoia nevinovată cu prietenele ei. „Spune-i c-o iubeşti, pun îndoiala toate lucrurile în care crezusem cândva. fraiere. Du-te pur şi simplu la ea şi spune-i adevărul ăsta simplu."

„Fii serios!", mormăi Milo Richards, încruntându-şi sprâncenele groase fci semn de dezgust.

[1] „Hai, fraiere!" insistă Pete Blakely cel mic şi pricăjit, care bea la lumina /ilei şi încerca să îşi încordeze tricepşii în faţa unui grop de fete care se plim-IMIU agale. „Pare prostuţă—probabil i-ar plăcea de unul ca tine, Milo."

Drept răspuns la siguranţa de sine a lui Pete, Milo şi-a vârât pumnii în pieptul osos al lui Blakely până când strigătul „Milă!" s-a auzit pe tot câmpul iicela forfotind de adolescenţi.

Iarba era proaspăt tăiată, iar în aer plutea freamătul „vânătorii". „Şmeche-i ii" verificau toate noile posibilităţi.

„Uau!", strigă Jimmy Cowels. „Ora trei, pantaloni scurţi albastru marin!"

„E a mea!", strigă vesel Bobby Gilbert, echivalentul adolescentin al lui lom Croise.

„Eu am ochit-o primul, fraiere!", protestă Jimmy, conştient că drepturile sale de membru neoficial al „şmecherilor" erau limitate, de vreme ce se ală-lurase gropului abia lunea trecută.

Jimmy trebuia să înveţe că Bobby era şeful. Regula nescrisă era că el avea întotdeauna dreptul de a alege primul. El era adevăratul cuceritor. Noi, ceilalţi, eram doar aspiranţi la acest titlu şi încercam să culegem beneficiile reputaţiei sale. în calitate de viitori absolvenţi, „pajiştea"—aşezată tocmai în mijlocul terenului rustic al taberei—era domeniul *nostru.* Era ultimul an în care mai puteam lua parte la tabără, aşa că simţeam cu toţii nevoia să profităm din plin. în subconştient, simţeam că toate fetele care în mod providenţial veniseră în acea vară în tabără, erau acolo doar pentru ca noi să le alegem sau xă le lăsăm deoparte.

„Uite-o că vine, şmechere!", am strigat eu emoţionat, dându-i lui Bobb un ghiont în coaste.

Mă pricepeam să stârnesc idile superficiale. Ştiam să spun chestii de ge nul: „Eşti destul de bărbat?" sau „Hai, fraiere, doar nu ţi-e frică?" Spunân asemenea lucruri mă simţeam puţin ca Donny Lucero. Problema era că n îmi plăcea ca altcineva să-mi spună *mie* lucrurile acelea. Pentru că *nu* erau destul de bărbat şi, da, *mi-era* o frică de moarte.

Când grupul domnişoarelor s-a apropiat de bârlogul leilor flămânzi Bobby le-a arătat „fraierilor" încă o dată de ce era el un cuceritor, iar noi restul, simpli aspiranţi pentru totdeauna: pentru că avea tupeu!

„Hei!", tună el cu o voce profundă, de bas, făcând un semn scurt cu băr bia acoperită de fire ţepoase.

„Hei!", răspunse chicotind grupul puternic parfumat. O descoperire bruscă lumină deodată mintea tuturor „şmecherilor": *Aceea este sora mai mică a lui Brad Bink!* „Ăăăă...", ezită Bobby.

Era o regulă nescrisă a „şmecherilor". Nu ştiu cine a formulat-o oficia sau cum s-a instaurat, dar era una dintre cele mai importante: „Şmecherii ni se întâlnesc cu fetiţe aflate încă în pubertate." Regula aceasta era de acelaşi rang cu „Foloseşte cuvântul *şmecher* cel puţin de trei ori în fiecare propoziţie" şi cu „Să nu recunoşti niciodată, nici măcar sub cea mai cruntă tortură, că ţi-ai petrecut o seară de vineri acasă, având grijă de frăţiorul mai mic".

în timp ce sora mai mică a lui Brad Bink chicotea în mijlocul grupului ei de adolescente de clasa a opta, Bobby încerca disperat să iasă cu eleganţă din această gafă în care intrase cu atâta seninătate. Iar eu am descoperit că a *nu* avea tupeu poate fi uneori *şi* o binecuvântare.

PĂRINŢII MEI m-au felicitat pentru maturitatea de a alege să merg în tabăra creştină Mountaintop în vara anului 1988. Ştiam că la auzul cuvântului *creştin,* părinţii mei vor zâmbi încântaţi şi vor avea doar gânduri înalte cu privire la fiul lor de şaptesprezece ani. *Probabil că ne-am făcut o părere greşită despre Eric, dragă. Poate... poate că inima lui chiar îl caută pe Dumnezeu.*

Mă doare sufletul când mă gândesc la motivaţiile pe care le aveam la şaptesprezece ani. Tinerii creştini printre care am crescut ştiau cum putea fi păcălită generaţia părinţilor. Tot ce trebuia să facem era să punem cuvântul

■ ***reştin*** în faţa a tot ce făceam şi astfel până şi cele mai rele activităţi păreau iu regulă.
Ca atunci când i-am spus mamei că toţi prietenii mei „creştini" se întâlnesc la o pizza şi de aceea am nevoie de cinci dolari. Mama m-a avertizat că **pfea** multă pizza nu va face decât să înrăutăţească problema mea cu acneea dt pe faţă, dar în final—după multe proteste materne manifestate în fel şi chip a băgat mâna în buzunar după cei cinci dolari. La urma urmei, era o înlâlnire „creştină".
Ei bine, nu doar pe pizza am cheltuit cei cinci dolari în seara aceea de neuitat. în seara aceea grozavă de vară, prietenii mei pregătiseră o surpriză pentru inocentul Eric Ludy, pe care le făcea plăcere să îl vadă alunecând în **111**;**ipastia** compromisului alături de ei. Mama credea că flirtez în cercurile „creştine". Şi, într-un fel, aşa şi era. în timp ce stripteuza se dezbrăca, iar mima şi mintea mea se întunecau treptat, eu şi prietenii mei trăiam de fapt **propria** noastră versiune de „creştinism": sfinţenie duminica, ipocrizie şi compromis în restul săptămânii.
„ERIC, DRAGUL MEU!", strigă mama, în timp ce mă îndreptam spre uşă, cu rucsacul pentru tabără aruncat pe umăr. „Mă bucur aşa de mult că ai hotărât să îţi rezervi o săptămână pentru a-ţi concentra gândurile asupra lui Isus."
„îhî" a fost răspunsul meu, de altfel previzibil, când am pus mâna pe clanţa de la uşă, dornic să scap de acolo cât mai repede.
„Mami!", izbucni obrăznicătura de Marky, fratele meu mic. „Merge pen-iru fete, *nu* pentru Dumnezeu!"
Lasă-i numai pe nesuferiţii de fraţiori mai mici să îţi strice acoperirea. **Fraţii** îşi cunosc în mod inerent păcatele unii altora, chiar înainte ca acestea Bă fie comise. Dar eu eram maestru în a-1 juca pe „tânărul creştin perfect".
„Este o tabără *creştină,* Marky!", am spus pe tonul ce mai dulce şi mai angelic, mârâind printre dinţi la răutăciosul meu frăţior.
Mama scoase îndată predica obişnuită: „Eric, trebuie să ştii că Dumnezeu lucrează în viaţa ta în feluri de care tu nici nu-ţi dai seama acum." Făcu câţiva paşi şi mă îmbrăţişa.
M-am retras instinctiv din faţa acestei manifestări de afecţiune.
„Să nu uiţi", şopti ea cu drag, de parcă ar fi putut vedea, dincolo de înfăţişarea exterioară dură, nesiguranţa ascunsă în inima mea, „Dumnezeu îl cunoaşte pe *adevăratul* Eric Ludy. Şi îl iubeşte foarte mult!" Apoi, strângân-

du-mă aşa cum numai mamele ştiu s-o facă, adăugă: „Şi te iubesc şi eu!"
Părinţii mei mi-au spus întotdeauna să conduc, nu să urmez mulţimea. Si fiu lumina adevărului în lumea întunecată în care trăiesc. Dar realitatea de care cred că ei *nu* şi-au dat seama era că lumea *nu vrea* să audă de Isus.
Pastorul meu de tineret spunea că este „cool" să fii creştin. Ei bine, asta părea să fie adevărat la întâlnirile de tineret şi acasă, dar nu şi în celelalte locuri în care mergeam. Ştiam că Dumnezeu n-ar vrea să trăiesc în aşa fel încât oamenii să mă ridiculizeze. Şi, la urma urmei, popularitatea era o unealtă foarte bună pentru a-i conduce pe prietenii mei în tabere precum ce de la Mountaintop, unde puteau auzi Evanghelia şi puteau fi mântuiţi. Şi Peter, şi Jimmy se aflau în tabăra Mountaintop în vara anului 1988 pentru că eu le spusesem ce grozav era acolo. Sigur, nu pomenisem nimic despre chestiile creştine plictisitoare pe care urmau să le audă. Am strecurat însă subtil că raportul fete-băieţi era de doi la unu şi că toate arătau extraordinar.
„ÎNCĂ ZECE MINUTE, BĂIEŢI!", cădelniţă liderul nostru devotat, în timp ce alerga prin perimetrul ce delimita zona băieţilor.
„încă zece minute până la ce?", strigă Bobby pe un ton de mare dezamăgire. Ştia că la ora două după-amiază nu putea fi cina. Putea însemna un singur lucru...
„Capela!" răspunse mesagerul musculos de la distanţă, fără a se opri din cruciada sa de informare a tuturor participanţilor.
Capela. Singurul defect la taberele creştine de vară pentru adolescenţi. Pentru Bobby, Milo şi pentru mine, capela era un rău necesar. Capela îi asigura pe părinţii noştri, creştini conservatori, că vom petrece o săptămână în care vom fi îndopaţi cu adevăr, de aceea capela era ingredientul secret care ne aducea aprobarea părinţilor pentru săptămâna noastră de „fete, fete, fete". *„Beepl",* înjură Bobby şi-şi strânse buzele de ciudă. „Ai voie să vorbeşti aşa aici?" întrebă Pete foarte serios. *„Beep,* da!", răspunse apăsat Bobby. „Pot spune ce *beep* vreau eu!" „Ce este capela?" mă întrebă Jimmy cu o uşoară îngrijorare în glas. „Ăăăă", m-am fâstâcit eu, „o să stea de vorbă cu noi şi o să ne spună tot felul de lucruri despre Dumnezeu."
Era îngrozitor de jenant! Ceva mă făcea să mă jenez de creştinism şi aveam impresia că dacă mă asociază cu această religie ciudată, aş pierde complet respectul lor. Aşa că am adăugat: „Este inclusă în tabără."
Pentru Pete şi Jimmy, Isus era doar un cuvânt folosit la înjurături. Iar mie mii era teamă să-i las să audă şi altceva despre El. Poate pentru că nici pentru mine Isus nu însemna mult mai mult.
Cât de important putea fi Dumnezeu pentru mine, dacă eram gata să mă .lixociez de El, ca să nu-mi ştirbesc reputaţia în faţa a doi puşti de şapte-i'iezece ani sfrijiţi şi cu părul murdar? Voiam ca prietenii mei să mă vadă r.i cum îl vedeam eu pe Donny Lucero—cuceritorul femeilor. Iar Isus Mustos mirosea doar a slăbiciune şi puritate,

nicidecum a muşchi şi şmeche-i ic- la care visam eu.
în mod ironic, Pete şi Jimmy au fost impresionaţi de capelă. în timp ce eu, Milo şi Bobby ne foiam, ne tot şopteam la ureche şi făceam inventarul fetelor iiIimoase din tabără pe luna iulie, Pete şi Jimmy au fost atenţi la vorbitor.
Când săptămâna noastră de distracţie a luat sfârşit, în chip uimitor, Pete gi Jimmy îşi dăduseră viaţa lui Isus Hristos. însă credinţa lor proaspătă n-a **durat** mult mai mult decât drumul spre casă cu maşina în săptămânile care rămăseseră până la intrarea noastră în ultimul an de şcoală. Şi mă tem că U um ştiu de ce.
Pentru Milo, Bobby şi pentru mine creştinismul era o datorie. Ne băteam **capul** cu el pentru că voiam să ajungem în cer când vom muri. Participam la < oala duminicală şi la întâlnirile de tineret nu pentru că *voiam,* ci pentru că «sta trebuia să facă un adolescent creştin ca să aibă linişte în familie. Voiam 1.1 alţii să îl primească pe Isus, dar mai mult pentru că nu voiam să ne simţim atât de anormali, şi mai puţin pentru că doream sincer să găsească mântuirea.
Când Pete şi Jimmy au venit la Isus, au căutat în jurul lor ilustraţii practice u ceea ce înseamnă să fii creştin. Şi, din păcate, ne-au găsit *pe noi.* Au văzut **trei** tineri care îşi făceau datoria faţă de Dumnezeul universului jucând rolul micului creştin" în momente bine definite şi sigure din timpul săptămânii, şi trăind ca toţi ceilalţi în rest.
Societatea în care am crescut scuza şi tolera creştinismul, dacă era împache-**tlt** frumos într-o carte veche şi rămânea acolo. Puteai spune că eşti creştin şi nu-i păsa nimănui. Doar că nu puteai trăi creştinismul. în momentul în care lă-**Ifti** să se vadă chiar şi cea mai mică luminiţă a lui Isus în felul tău de a trăi, ridiculizarea şi batjocura te aşteptau, gata să muşte din tine cu colţii respingerii.
Am învăţat cum să mulţumesc mediul în care trăiam. Şi, culmea, nu mă imţeam deloc vinovat. Pentru că toţi ceilalţi tineri creştini pe care îi cunoş-Icam trăiau exact la fel. în mod sigur nu era nici cel mai mic motiv de îngrijorare că Isus Hristos ar putea însemna pentru mine mai mult decât un cuvânt care apare în înjurături.

Leslie: *Biserica Lakeshore*

[1988]
MUZICA METALICĂ, ritmată, vibra la un volum asurzitor în timp ce grupuleţe de adolescenţi şi preadolescenţi începeau să se strângă în sala tinerilor la întâlnirea de duminică seara. Unii mergeau direct la canapelele portocaliu cu verde achiziţionate la mâna a doua, răsfirate prin întreaga încăpere; alţii făceau coadă la jocurile mecanice şi video. Cupluri care flirtau se tachinau şi se alergau prin încăpere, din când în când sfârşind la podea într-o partidă de gâdilituri care-i lăsa fără suflare. Unele fete stăteau sigure de sine pe genunchii prietenilor lor, altele îşi şopteau la ureche mici bârfe picante. Am intrat ezitând în încăpere tocmai când frumosul nostru pastor de tineret, Kevin Walker, s-a ridicat şi a început să-şi fluture braţele musculoase şi bronzate ca să capteze atenţia tuturor.
„Hei, oameni buni! Ascultaţi! începem programul devo, OK?", tună el cu accentul lui lustruit de surfer californian.
Deşi mergeam la întâlnirile de tineret doar de câteva luni, învăţasem deja că *devo* era varianta „cool" pe care pastorul nostru de tineret o folosea cu referire la timpul devoţional. După încă cinci minute de haos, a reuşit să oprească muzica şi să-i mâne pe cei aproximativ cincizeci de adolescenţi extrem de agitaţi spre scaunele din faţa încăperii.
„OK", continuă el pe un ton ceva mai normal, bătând cu palma peste o bucată de cauciuc, în timp ce cu cealaltă mână îşi aranja nemaipomenitele bucle blonde de fotomodel al anului. „Am de făcut două anunţuri. Vinerea aceasta va fi concertul *Holy May hem* la Michael's Arena din centru. Să fiţi la autobuz cam pe la şapte şi să aveţi biletele la voi, da?" Câteva strigăte entuziaste răsunară în încăpere.
„Şi", continuă el, „sâmbătă noaptea petrecem în sala de gimnastică de la şcoală. Aduceţi-vă sacii de dormit şi ceva mâncare." Se opri şi se uită la noi cu o luminiţă şmecheră în ochii albaştri: „Ne vom distraaaaaa!...." Ceea ce i-a adus aplauze puternice din partea întregului grup.
Când gălăgia a încetat, Kevin s-a aşezat pe un taburet cu faţa spre noi. A Itvenit serios, a tras adânc aer în piept pentru a ne atrage atenţia că avea să MI capă ora *devo* din acea seară.
„Vreau să înţelegeţi", a început el pe un ton sincer, „că *ştiu* ce simţiţi în 11 castă perioadă din viaţa voastră. Ştiu că probabil nici unul dintre voi nu se i>ua înţelege cu părinţii."
Am rămas cu gura deschisă de uimire în timp ce el se uita la noi cu un IM de cunoscător.
„De fapt", adăugă pe un ton provocator, „dacă cineva de aici poate spune ■ II sinceritate că îi *place* să fie cu părinţii săi... să ridice mâna acum."
Liniştea căzu deodată peste grupul nostru de circa cincizeci de tineri, în

timp ce ne uitam cu toţii la pastorul nostru de douăzeci şi doi de ani, îmbrăcat modern şi frumos bronzat. Inima începu să-mi bată cu putere văzând că nici măcar unul dintre colegii mei nu ridică mâna. Adevărul era că *eu* aş fi putut uilica mâna. îmi *iubeam* părinţii. îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ei. La iista de treisprezece ani, atât de confuză, preţuiam sprijinul, încurajarea şi il'atul lor. Am întâlnit privirea întrebătoare a lui Kevin, care şi-a ridicat o IH Anceană ca şi când ar fi vrut să spună: „Deci... vrei să mă contrazici?"

A fost un moment de criză. Ştiam ce ar fi trebuit să fac—să ridic mâna şi i dovedesc că a fi adolescent nu înseamnă *întotdeauna* că trebuie să îţi urăşti pil mţii. Aş fi vrut să îi arăt că nu are dreptate, că îmi iubeam părinţii, că îmi plăcea să petrec timp cu ei şi că erau cei mai buni prieteni ai mei. Dar mi-am iniintit de cei din jurul meu—tineri care-şi mormăiau la ureche glume cu subînţelesuri sau se uitau plictisiţi la podea, fete care-şi şopteau una alteia mici băl le şi se uitau de sus la rivalele lor. Nu era un grup drăguţ. Dacă aş fi ridicat mâna pentru a-1 contrazice pe liderul nostru atât de cool, de apreciat, de atră-gfllor... aş fi fost ironizată. Aş fi fost luată de sus. Aş fi fost atacată.

Mi-am strâns buzele şi am ţinut mâna jos. După câteva secunde grele de linişte stânjenitoare, Kevin şi-a continuat discursul. „Aşa credeam şi eu", a n marcat el cu un zâmbet cunoscător. *„Nimeni* de aici nu are o relaţie bună l u părinţii. Acum, că ştiu adevărul, vreau să fie clar pentru toată lumea că în toi acest timp în care nu vă puteţi înţelege cu părinţii voştri, când nu îi plăceţi |i nu mai puteţi să comunicaţi cu ei... *eu* sunt aici. Sunt tânăr şi pot *înţelege* prin ce treceţi. Părinţii voştri nu mai sunt în liceu cam de dinainte de Evul Mediu. Să fim serioşi. Părinţii voştri sunt cam... pe dinafară." Glasul lui Kevin avea o notă conspirativă şi puţin dispreţuitoare şi părea mulţumit de murmurul sincer de aprobare venit din partea câtorva fete şi de cele câteva i Minentarii printre dinţi de genul „Asta-i, frate!" din partea băieţilor.

cum vorbeau prietenii mei cu părinţii lor, cred că mi s-a părut că trebui neapărat să calc pe urmele generaţiei mele şi să-mi pun la punct părinţii.

„Eric", intervenea tata, calm încă, „nu vorbi astfel cu mama ta!" Dd lungul încăpăţânatei mele copilării, am fost pedepsit de o mie de ori şi pă| muit cam de *zece* mii de ori. Dar acum eram proaspăt absolvent de liceu | părinţii nu mai voiau să recurgă la lingura de lemn ca să mă corijeze.

Ca toţi prietenii mei, învăţasem să mă îndepărtez de familie. Aveam maşi na mea şi puteam scăpa de acasă când voiam. Programul îmi era destul d încărcat în cursul săptămânii şi mă ţinea ocupat şi departe de „ciudăţeniile din viaţa mea.

Familia mea era ciudată şi nu voiam ca lumea să mă asocieze cu ei. Krissj sora mea mai mare, alesese un creştinism radical în locul popularităţii. \\ liceu se împrietenise cu toţi „fraierii". Nu înţelegea geniala *mea* teorie, con form căreia nu-i poţi duce pe oameni la Isus dacă oamenii nu te simpatizeazî Eu şi Marky o ironizam spunându-i „Sfânta". Părea să îi placă sincer tot ci era legat de Dumnezeu şi a trebuit să o clasific drept „extremistă". Altfel, a| fi recunoscut că şi eu, în calitate de creştin, trebuia să fiu ca *ea—ciudaţi*

Marky, fratele meu mai mic şi extrem de obraznic, a fost direct respons* bil de cele peste cinci sute de bătăi pe care le-am luat în copilărie. Erau arm mite reguli pe care el, ca frate mai mic, trebuia să le respecte, iar el le-a încăl' cat pe toate.

Regula numărul unu: „Să nu-1 faci niciodată pe fratele tău mai mare—di la care poţi s-o încasezi—de ruşine în public." Ei bine, eram convins ci regula aceasta o încălca prin simplul fapt că făcea parte din familie. A ma încălcat grav regula când, fiind cu doi ani şi jumătate mai mic decât mine, a început să se bărbierească în acelaşi an în care am început eu să mă bărbii[1'] resc. De asemenea, faptul că el cântărea mai mult decât mine şi arăta mai matur era o greşeală de neiertat.

Regula numărul doi: „Nu-1 deranja în nici un fel pe fratele tău, care, în schimb, are puterea de a-ţi face viaţa greu de suportat." Ei bine, în esenţă, ;i încălcat această regulă de atâtea ori, încât, pe la vârsta de optsprezece ani, creativitatea mea în materie de torturi pentru fratele mai mic secase. Vedc|i voi, pentru *mine* Marky nu era „o fiinţă umană" cu demnitate şi valoare, eni un *frate* creat de Dumnezeu ca să fie cicălit, criticat, luat peste picior.

în familia Ludy afecţiunea era la loc de cinste. Am fost şi suntem genul care se îmbrăţişează. în orice moment pot apărea lacrimi şi îmbrăţişări. După optsprezece ani petrecuţi în familie, m-am obişnuit cu toate acestea. Nu-nn plăceau, dar mă obişnuisem. Exista însă o singură persoană pe care n-aş li

II i i'pial în ruptul capului s-o îmbrăţişez. Fraţii mai mici văd în îmbrăţişări **emn** de slăbiciune. în ce mă privea, Marky nu avea să vadă niciodată Ic mele în jurul umerilor săi căliţi la polo.

Cel cu care îmi era cel mai uşor să tratez din toată familia era tata. Poate ni HI că nu ne vorbeam prea des. în afară de această mică discuţie pe care am ii o când aveam cam treisprezece ani despre „păsărele şi albine", singurul II despre care am mai discutat a fost echipa Denver Broncos. Călătorea i era mereu pe drum, ca să aducă bani în familie. Acesta era felul său de

N spune cât de mult ne iubea. Deşi n-aş fi recunoscut niciodată, la optspre-
;mi simţeam că am nevoie de tata. Poate că l-aş fi respins, dar în secret îmi
un ca în mijlocul uneia dintre tiradele mele adolescentine să mă ia în
Ic puternice şi să-mi şoptească „Te iubesc!". Mama ştia cum să-şi exprime
iiunca faţă de noi, copiii, dar aveam nevoie să aud aşa ceva şi de la tata.
Cu mama, eram ca apa şi uleiul. Când ceasul meu biologic bătea ora
Isprezece, nu ne mai puteam înţelege. Ceea ce ei i se părea distractiv, pe
......c mă plictisea. Ceea ce mi se părea mie distractiv, ea numea „o compro-
lllllcre a mărturiei mele de creştin". Mereu invita oameni la noi acasă. Oa-**illi** ni ciudaţi! Oameni care, mi se părea mie, îşi aveau locul undeva unde
.....nsca mai mult *a ei.* Vorbea mereu despre Isus. Isus! Isus! Isus! Nu obosea
idată. Veneam uneori de la şcoală, iar în patul meu se odihnea câte o per-
■ ■ II 1.1 Iară adăpost. Mama mă făcea să mă simt penibil. Alte mame erau cool.
i i Lisau copiii adolescenţi să facă ce voiau. Mama avea întotdeauna de dat o ipsă, un embargo, o limitare ca să-mi îngreuneze şi mai mult viaţa şi aşa iii iul de dificilă.
N o să uit niciodată când Mike, un tip caustic şi răutăcios din ultimul an,
ni întrebat dacă sunt si eu un fanatic religios ca maică-mea. Cu un nod în
ii şi cu o lovitură de cuţit în conştiinţă, am răspuns sigur de mine: „Fii
■ MUS!" Răspunsul acela mă bântuie şi astăzi. îmi aminteşte cât de departe mi mers de atunci încolo.
Familia mi-a dat bătaie de cap. I-am suportat de dragul siguranţei. Grupul li oameni cu care mă simţisem bine, alături de care plânsesem şi cu care îmi ri i> use să-mi petrec timpul pe la vârsta de zece ani, erau acum simpli colegi iii ipartament care îmi aduceau aminte de inocenţa pe care o avusesem când-VI, Cred că de aceea i-am îndepărtat de mine.
„COPII, sunteţi gata pentru întâlnirea de familie?" ne întrebă tata entuziast la

cina pentru care mama pregătise o enchilada de pui nemaipomenită.
„Mai am de spălat nişte haine", anunţă Krissy pe un ton angelic.
„Eu îmi împachetez lucrurile pentru mâine seară", anunţă Mark.
„Dar, Mark, dragule", observă mama, „plecăm mâine dimineaţă!"
„N-o să-mi ia decât două minute!", insistă el.
Toate privirile se întoarseră spre mine. încă îmi ştergeam untul de pe dosul palmei drepte. „Ce?" am spus cu un rânjet pe buze.
„Ţi-ai împachetat lucrurile?", repetă mama întrebarea pentru elevul grei de cap.
„Ăăăă...", am mormăit eu şi apoi, trăgând aer în piept, am bălmăjit: „Nu vreau să merg!"
Şocul şi uimirea umplură bucătăria familiei Ludy ca o ceaţă deasă. Mama recapitula cu atenţie anunţul meu scandalos. „Tu... *ceV*
„Am spus", şi mi-am mai recăpătat suflarea, „că nu vreau să merg".
Privirea mamei îi transmise tatălui mei mesajul urgent că este momentul să facă ceva şi *încă repede.*
„Stai puţin, Eric", începu tata. „Ce te face să crezi că excursia asta este opţională? La reuniune am mers întotdeauna întreaga familie."
„Până acum!", am replicat eu.
„Şi ce vrei să faci? Să stai singur acasă?" Glasul mamei era mai mult rugător decât mustrător.
„Da!", am răspuns eu mândru. „Va fi grozav să stau singur."
„Şi ce-o să faci?", argumentă tata. „Ai renunţat la slujba pe care o aveai pentru vară."
„Vreau să fiu cu prietenii mei."
Ah, cât aş vrea să pot da timpul înapoi la acest moment din viaţa mea ca să răspund altfel la întrebarea aceea. îmi dau lacrimile numai amintindu-mi. Am vorbit fără să mă gândesc măcar o clipă la puterea de a răni pe care o aveau cuvintele mele. Iar cuvintele mele au fost ca un cuţit. Acest mic grup de patru persoane, oricât de ciudaţi ar fi fost, erau viaţa mea. Erau cei care ar fi fost alături de mine la bine şi la rău. Cei care mă iubeau şi când eram de neiubit. Şi pe aceştia patru îi rănisem cumplit. Nu făcusem altceva decâl să spun pur şi simplu: „Vreau să fiu cu prietenii mei." Reuniunile erau o tradiţie de familie. Erau cele mai dragi amintiri de familie pe care le aveam. Dar *eu* am ales „prietenii". Timp de ani de zile, amintirea acelui episod dureros din jurul mesei de cină a familiei Ludy nu s-a şters.
îţi mulţumesc, Doamne, pentru a doua şansă.

Leslie: *Strada Rambling Rose nr. 311*

[1988]

A. UM CĂ AI ÎMPLINIT treisprezece ani şi eşti la liceu, Leslie, vrem să începem • mdiem împreună caietul de lucru", mă anunţă mama în sufragerie, unde i uram faţă în faţă cu părinţii mei. Am ridicat cu scepticism o sprânceană şi mi arborat o expresie nu tocmai entuziastă văzându-i pe cei doi adolescenţi !■ pe coperta cărţii. Hainele şi frizurile lor erau de acum douăzeci de ani, iar iţeau fericiţi lângă părinţii lor zâmbitori sub titlul scris

gros cu roşu *Călătoria mea prin adolescenţă.* Am scos un oftat.
„Drăguţe haine", am comentat sarcastică în timp ce studiam coperta cu **un U** i **plictisit** de moarte. Mama se uită la mine uşor ameninţător şi deschise la in una pagină. Ştiam că nu are rost să protestez. Părinţii mei erau convinşi că lulniie să facem cu toţii eforturi pentru a avea o „comunicare deschisă", mai acum, când devenisem „adolescentă". Cu puţină vreme în urmă, zărisem Măsuţa de lângă patul lor câteva cărţi noi cu titluri de genul *Cum să stai <>rbă cu adolescentul tău* sau *Supravieţuirea în anii cumpliţi ai adoles-* ■ *nici.* Ştiam că-şi dădeau seama că pierd legătura cu mine. Şi aşa şi era.
întotdeauna mersesem la părinţii mei cu orice problemă. Dar acum ceva te schimbase. Ceva mă împiedica să mă deschid înaintea lor în legătură cu ce M? petrecea cu adevărat în viaţa mea.
în adâncul inimii, îmi dădeam seama că motivul adevărat pentru care nu **Blam** să trec prin caietul de lucru împreună cu mama şi tata era cu totul altul li I al coperta ridicolă a cărţii sau titlul demodat. Ştiam că, oricât de desprinsă |l vremurile moderne*, Călătoria mea prin adolescenţă* ne-ar determina pe **mine** şi pe părinţii mei să discutăm subiecte pe care aş fi preferat să le evit— mu ar fi şcoala, prietenii, presiunea de grup, tentaţiile sexuale. Ar fi cerce- ir fi pus întrebări despre ce se întâmpla în viaţa mea. Dar în acel moment mi **eram** sigură că voiam într-adevăr ca ei să afle asemenea lucruri.
Recunoscusem şi numele autorului de pe copertă—un binecunoscut lider n lin. Aducerea în discuţie a credinţei mele creştine nu făcea decât să

înrăutăţească situaţia. N-ar fi făcut decât să-mi aducă aminte cât de terni devenise în ultimele luni relaţia mea cu Dumnezeu. Un sentiment de vinovăţii îmi străpunse inima. *Cum pot să mă îndepărtez de El, de Cel pe care L-an iubit din toată inima încă de la vârsta de cinci ani?* Şi, totuşi, într-un fel) ştiam că exact asta făceam—mă îndepărtam de Dumnezeu, aşa cum mă înde părtasem şi de părinţii mei.
în timp ce aceste gânduri treceau ca un val uriaş prin conştiinţa mea, II auzeam absentă pe tata citind cu voce tare primul paragraf. N-am fost prei atentă până la partea de care îmi era groază: întrebările pentru dezbatere. An făcut efortul de a mă conecta la discuţie la timp pentru că mama tocmai îmi adresa prima întrebare...
„Ai vreun exemplu de presiune de grup cu care să te fi confruntat recenl la şcoală?" Amândoi îşi ridicară capetele din paginile cărţii şi se uitară li mine cu priviri întrebătoare, în timp ce eu îmi muşcam buzele şi mă gândeam ce răspuns să le dau.
Exemple de presiune de grup?, mi-am spus în gând cu ironie. O întrebau mult mai bună ar fi fost „Este vreun moment din zi în care ochii, urechile ş| conştiinţa să nu-ţi fie asaltate şi atacate de vreo formă de rău şi perversiune?" Am vizualizat în minte o secvenţă de cinci minute de pe coridorul şcoli noastre. Auzeam pocnetul metalic *zbang!* al uşilor de dulap care erau închisa şi ecoul lor pe coridoare, apoi adăugam zgomotul de haos şi zăpăceală făcu de sute de trupuri de adolescenţi alergând, împingându-se şi făcându-şi loc pi coridor. Auzeam ţipetele, strigătele şi chicotelile fetelor flirtând şi fugind dii mijlocul băieţilor cu părul nespălat care râd răutăcios în timp ce aleargă dupi orice reprezentantă a speciei femeieşti ce apare la orizont pentru o atingere de natură sexuală. îmi aminteam limbajul trivial care mă înconjura când copiii îşi înjurau profesorii, părinţii şi unii pe alţii. Auzeam glumele vulgare şi râsetul sălbatic al băieţilor strânşi la dulapul unuia dintre ei, savurând imagini pornografice. Vedeam şi cutiuţa roz din plastic pe care Susie mi-a arătat-o pe furiş în timpul orei de matematică—plină cu pliculeţe de pudră albă.
Ce le puteam spune părinţilor mei despre această lume? Cum ar fi putui înţelege? Să evit presiunea de grup? Era ca şi cum ar fi trebuit să treci prin iad în fiecare zi şi cumva să ieşi de acolo nepătat.
„Leslie?", făcu tata încurajator şi atunci mi-am dat seama că încă aşteptau un răspuns.
„Ăăăă, nu-mi vine nimic în minte acum", am spus într-un final. Uitându-se unul la celălalt destul de nemulţumiţi din cauza răspunsului meu vag, trecură mai departe la întrebarea numărul doi: „Care ar fi câteva .....dalităţi de a te pregăti de pe acum pentru tentaţiile sexuale ce vor apărea nul vei începe să ieşi cu băieţi?"
Le-am evitat privirea insistentă cu care aşteptau să particip la discuţie, ii au văzut că nu am nimic de adăugat, au început să împărtăşească ei idei.
..liste important ca, înainte să ieşi cu băieţii, să ştii foarte bine ce crezi i' pic tentaţiile sexuale." Spuse tata. „Să nu ieşi decât cu tineri creştini care Wd în abstinenţa până la căsătorie—ca şi tine. Astfel, nu vei fi nevoită să pui ipât unei relaţii din acest motiv."
„Trebuie să găseşti răspunsurile din vreme", completă mama, „astfel ca,

......ci când un băiat îţi va propune să faci sex cu el, să ştii să refuzi în cel
II II bun mod".
lini muşcam uşor buza de jos dusă pe gânduri în timp ce ei vorbeau. Nu ■ lUgestiile lor nu erau bune; dar vorbeau despre tentaţiile sexuale de parcă iu să apară cine ştie când în viitor. Nu ştiam cum să le explic că deja mă "iiliuntam cu ele aproape în fiecare zi.
(Jândurile mi se îndreptară spre discuţia pe care o avusesem cu Bryan, un
" iior de fotbal de cincisprezece ani pe care îl cunoscusem odată când merse-
ni la mall cu prietenele mele. De două zile mă tot suna la telefon „doar ca
i stăm de vorbă". Sau cel puţin aşa credeam eu. Dar cu o seară înainte, în
'iip ce ţineam telefonul într-o mâna, iar cu cealaltă frunzăream prin tema la
Bryan mi-a pus o întrebare menită să mă trezească la realitate. „Leslie, vreau să te întreb ceva. Ştiu că ne simţim atraşi unul de celălalt,
a vreau să trec direct la subiect: când crezi că vom putea face sex?" Am rămas fără cuvinte, iar creionul meu galben a aterizat cu zgomot pe
......u. Ştiu că ar fi trebuit să-i spun că e un pervers scârbos, să-i trântesc tele-
(Unul în nas şi să nu mai vorbesc cu el niciodată. în schimb, am bâlbâit: „Ăă, |»Ulcm vorbi despre asta mai târziu, Bryan? Mă cheamă mama la cină" şi • Ifel am lăsat problema nerezolvată şi o portiţă deschisă pentru Bryan cel înnebunit de hormoni.
Ştiam că, în final, va trebui să rup legătura cu Bryan înainte ca el să în-
i ipă să mă preseze să facem sex. M-am simţit ciudat de dezamăgită. De
ini de zile mă simţeam nesigură de mine din cauza aspectului fizic şi era
in.ir flatant să am pe cineva care să mă „placă" pentru a putea chicoti cu
prietenele pe chestia asta. Nu mi-aş fi încălcat niciodată angajamentul de
rin iiate sexuală doar de dragul lui Bryan. Dar mi-am dat seama că, dacă asta
urmăreau majoritatea băieţilor, în următorii ani mă voi simţi îngrozitor de
Ingură. Mă gândeam cu groază că, dacă s-ar fi dus vorba că sunt o

„mironosiţă", nici un băiat nu m-ar mai fi invitat în oraş.
Propunerea lui Bryan nu era singura problemă de natură sexuală cu cari avusesem de-a face în ultimele luni. La şcoală eram mereu în preajma unoi băieţi ale căror minţi şi guri erau chiar mai murdare decât canalul. Ca să ml integrez, am învăţat că trebuia să nu-mi pese că făceam subiectul glumelor ţi comentariilor lor dezgustătoare cu substrat sexual, iar, dacă încercau să mi pipăie pe coridor—lucru care se întâmpla frecvent—trebuia să mă port ca *j* când ar fi fost distractiv... chiar să-i încurajez.
în timp ce această realitate mi se învârtea în cap ca o tornadă nemiloasă, a început să mă enerveze faptul că părinţii mei nu erau nici măcar pe aproapf de realitatea lumii mele. Am conchis că n-aveau idee care este viaţa mea., iar eu n-aveam cum să le explic.
Nu-mi amintesc exact cum a continuat discuţia aceea, dar am încheiat-o ţipând la ei: „Pur şi simplu nu înţelegeţi! Nu veţi înţelege niciodată!" şi ani alergat cu lacrimile pe obraz în dormitor, trântind uşa în urma mea. M-am aruncat în pat şi am plâns cu amar; mă simţeam ca şi când aş fi fost înghiţită de o gaură neagră fără capăt.
Nu voisem să cred că voi pierde vreodată apropierea de părinţii mei. Dar Kevin Walker, arătosul pastor de tineret, avusese dreptate la urma urmei. Mi se întâmplase chiar şi mie. Oricât aş fi refuzat să recunosc faţă de mine însămi, pur şi simplu nu mă mai înţelegeau. Iar ceva îmi spunea că problema aceasta nu avea să dispară prea curând.
VIAŢA la treisprezece ani este foarte melodramatică. Fie că problema în discuţie era ce culoare de lac de unghii să folosesc la petrecerea de la şcoală, face poster să atârn pe pereţii camerei mele, îmi amintesc limpede o anumiţii temă din această perioadă a vieţii mele: *totul* este O MARE PROBLEMĂ. Este adevărat că plângeam de parcă viaţa mi se sfârşise de fiecare dată când trăiam vreo experienţă oricât de puţin jenantă la şcoală. Ca atunci când ani purtat tocuri înalte pentru prima oară la un restaurant elegant la care am mers cu prietenele mele din clasa a şasea şi am căzut de-a lungul unei scări în spirală cu tava plină de mâncare aburindă în faţa unei mulţimi de căscaţi. Şi n-o să neg că o imploram pe mama să mă lase să nu merg la şcoală când nu-mi stătea bine părul. în lumina acelei tumultuoase stări emoţionale de atunci, aş spune că am supraestimat presiunile cu care m-am confruntat pe vremea aceea. Poate că au fost doar schimbările hormonale. Poate că exageram. Poate
• ii lucrurile nu erau chiar atât de rele la şcoală cum îmi amintesc eu.
Şi, totuşi, poate că *erau.* De fapt, poate că erau chiar mai rele. în ciuda
......ror luptelor adolescentine obişnuite, nu pot uita lupta mai adâncă, mult
intensă pe care o duceam în mine însămi. Sentimentele de neputinţă, de
i| şi disperare care mă înconjurau atunci sunt tot atât de reale şi acum.
un un duşman. Şi el lucra ore suplimentare pentru a mă distruge la acea.

Irstă fragedă, uşor impresionabilă. Nu cred că exagerez când spun asta: i inul lui aproape a reuşit.

l'iietenia frumoasă, solidă, pe care o avusesem cu părinţii mei era distru- «I, Cei doi fraţi mai mici ai mei—tovarăşii mei preferaţi de joacă în copilă- ilc -de-abia mă mai vedeau. Credinţa mea în Dumnezeu slăbea. Timpul zil- Itk ile rugăciune şi de căutare a lui Dumnezeu ajunsese aproape la zero. Lide- ■ II din biserica mea—ca şi pastorul de tineret, Kevin—nu numai că nu reuşeau inia conducă mai aproape de adevăr, dar îmi întunecau perspectiva şi făceau "i.n mult rău decât bine. Prietenii mei erau superficiali, bârfitori şi egoişti. II dincolo de toate acestea, era dorinţa disperată de a fi plăcută, acceptată şi normală.

Deşi n-am fost o singuratică sau marginalizată în şcoală, nu eram nici populară. M-am simţit mereu „aproape înăuntru" şi niciodată n-am ştiut precis ce să spun sau să fac ca să-mi găsesc locul. Nu o dată am fost subiectul celor <M.ii crude glume şi ironii ale colegilor mei. Fiecare zi era o competiţie în care Ini i-rcam să ne punem la pământ unul pe celălalt, cât mai jos posibil. Şi se gflseau mereu oameni—mai ales băieţii cu coşuri pe faţă, cu părul nespălat şi II voci deranjant de subţiri—în căutare de victime uşoare. Aceştia păreau să iintă nesiguranţa şi vulnerabilitatea mea şi se repezeau la mine.

Doar de distracţie, îşi băteau joc de hainele cu care eram îmbrăcată şi de ii Iul în care arătam şi izbucneau într-un râs sălbatic, inuman, când încercam »A mă prefac că nu-mi pasă.

„Nu-i lua în seamă, Leslie, şi-o să te lase în pace", erau cuvintele înţelepte ale mamei. Dar nu era uşor. Aruncau după mine cu cărţi sau cu cutii, sau ni.i înconjurau ca să nu mai pot scăpa. Ştiam în sinea mea că motivul pentru • .11 c erau atât de cruzi cu mine nu era că aş fi fost urâtă sau proastă, ci pentru I .i erau siguri că toate acestea mă vor afecta. Dar inima mea nu voia să crea-dl acest adevăr. Mă simţeam un nimeni când mă tachinau. Oricât aş fi încer-i ni, nu-mi puteam ascunde umilinţa pe care o simţeam din cauza cuvintele lor dure. Era o tortură.

în acea perioadă din viaţa mea când îmi doream să fiu atrăgătoare, era clar 6i nici un membru al speciei bărbăteşti nu mă va găsi nici pe departe drăguţă.

Am ales prosteşte să cred ce spunea despre mine un grup mic şi ridicol d specimene umane şi am rămas îngropată într-o nesiguranţă copleşitoare dii cauza căreia adesea adormeam plângând. La un moment dat în acea perioad oribilă, am luat un angajament fafă de mine însămi. M-am gândit la anii a aveau să vină şi am decis că nu există decât un singur mod de a supravieţui să fiu populară cu orice preţ.

Dacă trebuie să trec prin alţi şase ani de iad, îmi amintesc că mi-am spu arunci, *voi face orice să mă asigur că cel puţin voi fi populară. Dacă vrea să supravieţuiesc, trebuie să fiu simpatizată. Trebuie să fac cumva să fiu atn gătoare. Numai aşa voi putea reuşi.*

AM FOST CÂNDVA O fetiţă plină de vise romantice şi de binecuvântată inocenţă, în mintea mea îmi ţesusem singură povestea de dragoste cu un bărbat frumos, iubitor şi sensibil care avea să apară în viaţa mea exact la momentul potrivii, îmi doream să fiu o prinţesă frumoasă, plină de strălucire, iubită şi preţuilj pe veci de omul viselor mele. Am purtat aceste vise cu mine până în primii ani ai adolescenţei. Totuşi, acel an de chin a fost suficient ca visele mele des-pre povestea de dragoste desăvârşită să se facă bucăţi şi să fie spulberate c(cenuşa mocnită. Făt-Frumos nu exista. Nu erau decât băieţi care făceau efor< turi disperate să se poarte ca nişte bărbaţi. Băieţi care nu aveau nici cea mi vagă idee ce este dragostea—se lăsau mânaţi doar de instincte animalice. Daii asta era totul, nu voiam să mai visez. Voiam doar să supravieţuiesc.

M-am gândit puţin chiar şi la varianta de a sta de vorbă cu părinţii mei ca să-i fac să înţeleagă lumea în care trăiam. Poate aş fi reuşit să spun ce-am pe suflet scriind un cântec. Dar am dat repede la o parte gândul acesta. N-avea sens. Chiar dacă aş fi reuşit cumva să exprim oroarea cu care mă confruntam în fiecare zi... aveam senzaţia neplăcută că mă vor pune într-o situaţie penibilă—poate chiar să mă oblige să plec de la şcoală. Mi-i imaginam pe prietenii mei amintindu-şi de mine ca de „fata care a trebuit să plece de la şcoală pentru că n-a făcut faţă presiunii". Am suspinat deznădăjduită.

Mereu şi mereu glasul acela delicat mă avertiza să nu procedez aşa. Bătea la inima mea ca să-mi reamintească faptul că nu aşa dorea Dumnezeu să-mi trăiesc viaţa. Dar eram obosită... prea obosită să mai ascult acel glas.

Eric: *Baldwin Hail*

[semestrul de primăvară, 1990]

ANI DE ZILE visasem să scap. Să merg la o facultate din apropiere nici nu intra II "hscuţie. Voiam să-mi croiesc propriul drum în viaţă, să las în urmă o dâră luminoasă, strălucitoare, fără să-mi spună cineva cum s-o fac. Voiam să merg Undeva unde să nu fi auzit nimeni de familia Ludy. Un loc unde reputaţia mea i I ie ca cimentul proaspăt turnat. Puteam începe să port o şapcă de baseball

i .1 fac din asta simbolul meu. Puteam să iau note bune şi să păcălesc pe toa-
> i lumea de la colegiu că sunt intelectual. Voiam să fac o schimbare. Nu prea
II.IIn însă ce fel de schimbare voi face.

Spre bucuria părinţilor mei, am ales o universitate creştină. Uneori însă ce găseşti ascuns dincolo de cuvântul *creştin* n-are nimic de-a face cu creşti-iii .mul.

„Ludy", mă provocă Eleanor Radcliff cea cu nas ascuţit, „se ştie că Biblia »«»!e o colecţie de mituri şi legende". Un mormăit de aprobare se auzi din dormitorul meu mirositor din partea celorlalţi participanţi Ia discuţia noastră neoficială.

„Da! Este în Biblie chiar un tip despre care se zice că a trăit peste nouă uic de ani!" adăugă Eugene Belz pufăind neîncrezător.

„Exact!", făcu veselă Eleanor, zâmbindu-i aprobatoare lui Eugen, proas-luiiil ei partener de dezbatere. „De-a lungul istoriei s-a văzut că doar oamenii labi de înger şi înguşti la minte au crezut în ideea că Biblia a fost dată oamenilor de un Dumnezeu ascuns în nori!"

„Cred că Biblia cuprinde o mulţime de idei bune", intră în discuţie şi colegul nostru de dormitor, roşcatul Rudy Compton.

„Eu cred că are o mulţime de concepte etice minunate!" admise Eleanor i adăugă rapid *„dar* şi alte cărţi religioase au". Apoi. cu un aer meditativ, Npuse „Nu cred că ar trebui ridicată pe piedestalul pe care vrea Ludy s-o liseze!"

Toate cele zece perechi de ochi din dormitorul meu se întoarseră spre mine

şi mă priviră cu interes. Toată viaţa trăisem fără nici o provocare de naturi filozofică sau teologică. Prietenii cu care am crescut în biserică nu ştiau nio să pună cap la cap două idei, ce să mai vorbim despre a-şi apăra poziţia împo triva unora ca Eleanor Radcliff.

„Ăăăă...", am făcut eu cu însufleţire, „ăăă..."

„Ludy", trecu Eleanor la lovitura de graţie, „măcar ştii de ce crezi ci crezi?" Sarcasmul din vocea ei avu efect de novocaină asupra creierului meu—eram paralizat din punct de vedere intelectual.

„Ăăăăă...", am continuat cu toată frământarea unei broaşte ţestoase rănite, „pur şi simplu cred că acesta este adevărul".

Logica mea imbatabilă avu un impact copleşitor asupra acestui grup di „intelectuali". Atât de copleşitor, încât şi-au dat ochii peste cap şi au schimba) subiectul.

ELEANOR RADCLIFF a fost prima ocazie care mi s-a oferit de a gusta din realitatea spirituală. Pentru prima oară în viaţă, eram serios provocat să îmi analizez credinţa. Donny Lucero şi gaşca lui nu mi-au luat niciodată în discuţie credinţa; pe ei îi interesa doar să le liniştesc conştiinţa făcând aceleaşi compromisuri ca şi ei. Milo şi Bobby nu m-au provocat niciodată la capitolul credinţă. De fapt, stupiditatea *era* chiar ceea ce înţelegeam noi prin creştinism, Poate că Eleanor avea dreptate. Poate că eram şi eu unul dintre idioţii slabi de înger şi înguşti la minte de care vorbea.

ERA IANUARIE. Abia împlinisem nouăsprezece ani, eram plin de energie, de înflăcărare şi de întrebări. De-a lungul celor aproape două decenii cât umbla-sem pe pământ, fusesem zelos. Mă identificasem cu ardoare cu idealurile mele—faptul că Denver Broscos era cea mai bună echipă de fotbal din lume, şunca şi ananasul erau ingredientele de bază ale unei pizza adevărate şi, desigur, Steve Perry era cel mai bun vocalist din univers. Timp de nouăsprezece ani făcusem spume la gură apărând lucrurile în care crezusem. Dar ce apăra-sem nu era etern. Era gol şi fără sens. Pentru prima oară am început să mă gândesc la lucrurile cu adevărat importante—viaţa, moartea, rostul meu pe pă-! mânt. Am început să-mi pun întrebări cu privire la lucrurile la care ţineam cândva. Cine era Isus, la urma urmei? Putea să fi fost doar un om mare, cum
iese Eleanor. Dacă nu era Dumnezeu întrupat? Dacă nu înviase din morţi, Uni credea Rudy? Dacă părinţii mei se înşelau? îmi simţeam inima goală şi II tic numai gândindu-mă la această posibilitate. Ce era Adevărul, de fapt? îmi amintesc că m-am uitat la raftul meu cu cărţi aşa cum stăteam pierdut pat. Acolo, înghesuită printre manualele de genetică şi de chimie organică, i i .iscunsă o carte. Cu trei săptămâni înainte strecurasem cartea respectivă |n> ruft mai mult ca să lac mica mea bibliotecă să pară mai impresionantă decât io citesc cândva. Intenţionat o dădusem uitării. Dar într-un fel tainic şi vrios îmi amintea că se află acolo şi nu puteam s-o ignor.

Cu trei săptămâni înainte mă întorsesem entuziasmat la facultate din va-înţa de Crăciun. Fusesem încântat să-mi revăd familia, să mănânc mâncare Uită acasă şi, mai presus de toate, să dorm mai mult. Dar ceva nu mi-a dat în toată acea lună plină de zăpadă: *Se înşelau ai mei ? Era posibil ca i ieunor Radcliff să aibă dreptate?*

Dimineaţa de Crăciun fusese plină de bucurie şi amintiri... plus un mo-
illi ni extrem de stânjenitor. Sora mea, Krissy, mi-a dat un cadou. Nu faptul
i mi-a dat un cadou a fost neobişnuit, ci *ce* mi-a dat m-a făcut să mă simt
tânjenit.

Krissy era renumită pentru excentricităţile ei. Alesese o şcoală misionară
HI loc de facultate. în timp ce orice absolvent de facultate era în căutarea celor

MI bine plătite profesii, Krissy parcă voia să vadă cât de săracă poate deveni
p. niru Dumnezeu. Se ruga chiar şi pentru cadoul pe care trebuia să i-1 ia de
[1] i.ic iun fratelui ei mai mic, Eric.
„Ooo... o carte!"
Am zâmbit, dar în sinea mea m-am întrebat dacă sora mea mai mare este
MI loate minţile.
Ar trebui să ştie foarte bine că nu citesc.
Nu că nu puteam citi; dar nu-mi plăcea să citesc. Creierul meu părea să ■ nipe orice citeam în afară de *The Sporting News* şi *Sports Illustrated,* paginile sportive şi textele obligatorii pentru facultate.
Deşi era evident că nu voi citi niciodată o carte atât de stupidă, tot ce-a avut i.i-mea de spus a fost: „Eric, cred c-o să-ţi placă."
Acum, întins pe pat în dormitorul meu rece, cadoul acesta ciudat de Cră-i Iun îşi făcea simţită prezenţa. Ca şi cum cartea ar fi strălucit. Am ştiut că trebuie s-o citesc.
De ce mi-a dat o carte? Ştie că nu-mi plac cărţile!
în adâncul meu simţeam că acea carte prăfuită de pe raft avea un răspuns pentru inima mea plină de întrebări. Poate că sora mea era altfel decât restul

lumii, dar avea ceva ce îmi doream să am şi eu: avea pace, bucurie şi un scop în viaţă. Nu voiam să trăiesc aşa de radical şi ciudat cum trăia ea, dar cel puţin îmi doream să descopăr ce ştia ea—ceva ce, din nu ştiu ce motiv, mi« îmi scăpa.
La nouăsprezece ani nu înţelegeam puterea care lucra în viaţa mea. Nu vedeam că o mână suverană îmi ghida paşii, chiar şi atunci când credeam că *ei* iau deciziile. După atâţia ani, este cât se poate de clar ce făcea Dumnezeu, *îmi vorbea.* Nu cu un glas care să poată fi auzit, ci într-un fel care depăşeşlc puterea mea de înţelegere, chiar şi acum. Tot ce ştiu este că un glas blând vorbea inimii mele.
Când am deschis cadoul de la sora mea, am fost uimit de ceea ce citeam, Era povestea unui om al cărui scop în viaţă fusese să găsească Adevărul, jfi căutase peste tot—religiile orientale, diferite secte, misticism de toate felurile, M-am trezit călătorind alături de el, punând întrebări o dată cu el: *De ce\ Cum? Unde eşti, Doamne?* Până când, într-o zi, în această incredibilă călătorie... *l-a găsiţi*
Ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis, ochii mi s-au deschis şi o realitate cu totul nouă a prins viaţă. Inima îmi bătea cu putere şi palmele îmi erau trans-j pirate pentru că-mi doream din adâncul sufletului să fac din descoperirea acestui om descoperirea mea. Parcă auzeam întrebările insistente ale lui Eleanor şij ale lui Rudy: „Ludy, cum poţi crede în ceva ce nu poate fi demonstrat în labo-j rator? Chiar crezi că există un adevăr atotcuprinzător?" Dar tocmai întrebările acelea care mă bântuiseră în ultimele luni mi se păreau acum infantile în coni-I paraţie cu Adevărul copleşitor şi clar cu care mă luptam acum.
„Isus!", am murmurat, „Isus!"
Ochii mi s-au înceţoşat de lacrimi, iar inima mă durea de remuşcări. M-aml trezit în genunchi, încercând să găsesc poziţia potrivită în prezenţa Dumnezei ului atotputernic al universului.
îmi petrecusem viaţa acceptându-L pe Isus Hristos ca mijloc de salvare! Dar în acea seară unică, dintr-o dată era infinit mai mult. îi rostisem numele în copilărie de mii de ori, dar acum numele Său însemna ceva minunat pentru j mine. Vedeam în persoana lui Isus ceva mai mult decât un talisman al spe-j ranţei. Vedeam o figură istorică adevărată care a trăit şi a respirat ca şi mine.j Dar care a fost altfel. A fost Dumnezeu. *Şi era VIU!*
„Isuse", m-am rugat, „iartă-mă!" Ceva minunat se petrecea în mine. Eni ca şi cum o mână blândă îmi învelea umerii în speranţă, buze delicate îmi sărutau obrajii cu o dragoste nesfârşită, iar eu sorbeam dintr-o cupă fără fund plină de pace şi bucurie de nedescris.
Toată viaţa mea ştiusem de Isus. Dar nu aşa cum îl cunoscuse omul acesta
HI carte. Omul acesta care semăna în chip ciudat cu mine—încăpăţânat, in-
nsibil şi egoist—l-a întâlnit într-o zi pe Isus. A înţeles că Isus a renunţat la
pentru el, iar acum putea cel puţin să-i dea şi el *tot,* inclusiv *viaţa sa.*
i "niir-o dată, totul era atât de simplu. Viaţa avea un scop. Avea un sens. Iar
i 'miinezeu era aproape. Poate că întotdeauna fusese aproape, dar acum îi
unoşteam prezenţa şi puterea de necuprins care ţinea universul la locul său.
înţelepciunea lui Eleanor şi a lui Rudy părea acum o furnică ce voia să
oace la duel un hipopotam. Oriunde m-aş fi uitat, chiar felul în care
l nminezeu crease lucrurile părea să susţină adevărul lui Isus Hristos. Trebuia
i lac ce făcuse şi omul din carte.
„Isuse", am strigat, „ia viaţa mea! Fă cu ea ce vei vrea, te rog", îi dau drumul... şi am fost schimbat pentru totdeauna. Am întins mâna după telefonul alb de pe birou. Am ridicat cu grijă recep-lorul, mâna îmi tremura,

inima îmi bătea să-mi sară din piept. Am găsit lista cele mai importante numere de telefon" pe care mi-o dăduse mama când i niseră cu mine amândoi, ea şi tata, la începutul anului. Privirile mele cău-ii i până când găsiră ce voiam: am format încet numărul—apoi am aşteptat II lasuflarea tăiată.
„Alo!", se auzi glasul dulce de la celălalt capăt al firului. Tăcere. Nu ştiam ce să spun. „Alo?" întrebă din nou glasul angelic.
Vocea mea pur şi simplu nu mă asculta. Mi-am dres glasul şi, plin de emo-(Ic, am vorbit în sfârşit.
„Ăăăă... Krissy?" S-a lăsat o tăcere lungă şi grea, apoi sora mea a vorbit. "' „Eric?"
„Ăăăăă...", am scos un oftat lung şi am încercat să continui. „Krissy? îţi rtiluci aminte de cartea aceea pe care mi-ai făcut-o cadou de Crăciun?"
M-am oprit puţin în timp ce mă jucam cu pixul şi încercam să găsesc cu-niicle care să poată exprima ce simţeam. Krissy aştepta răbdătoare.
„Ei bine... am citit-o." A urmat o nouă tăcere lungă, în timp ce încercam I mi opresc lacrimile. „Krissy, mi-am dat viaţa lui Isus."
Sunt câteva momente în viaţa mea pe care nu le voi uita niciodată. Acesta •'«Ic unul dintre ele. După ani de rugăciune pentru fratele ei mai mic, după Mii de batjocură şi de durerea de a fi înţeleasă greşit, după ani de zile în care i perat că fratele ei mai mic va descoperi într-o zi adevărata Sursă a vieţii... Knssy a primit un telefon. N-a mai ştiut ce să spună. N-a putut decât să plAngă.

Leslie: *Liceul Ridgeview*

[1990]

M-AM SPRIJINIT de dulapul meu roşu aprins, strângând la piept un teanc dj manuale şi ascultând zumzetul discuţiei care se răspândea în aer din grupw gălăgios de fete care mă înconjurau. Vorbeau toate deodată, dar eram obişnu^ ită cu asta... de fapt, pentru asta trăiam. Nu mai eram „aproape înăuntru" *li* grupul acesta de fete, cum eram odată, ci eram chiar în centrul atenţiei lor] Cu un aer teatral şi plin de siguranţă de sine, râdeam cu ele şi completam discuţia cu comentarii deştepte chiar la momentul potrivit. învăţasem mul» în ultimii doi ani.
„O, uite că vine, Leslie!", chiţăi Kelly şi toţi ochii se întoarseră să prij vească admirativ silueta bronzată şi părul blond al lui Brandon Wood, în timpi ce el se îndrepta mândru spre noi, zâmbind.
„Eşti aşaaaa de norocoasă că-1 ai, Leslie", şopti Amanda, căreia i se alătuJ ră un murmur colectiv aprobator. „E adorabil!"
Clopoţelul de avertizare răsună deodată, iar grupul agitat de exemplarei femeieşti se dispersă.
„Ne vedem mai târziu!" cântă Kelly peste umăr, în vreme ce fusta ei del majoretă se legăna spectaculos la fiecare pas.
„Ne vedem!", am răspuns şi m-am întors zâmbind spre prietenul meu cui care eram împreună de şase luni. Avea un zâmbet mieros pe faţă şi ascundea! ceva la spate. Inima începu să-mi bată mai tare şi mi-am ridicat întrebătoarei sprâncenele.
„La mulţi ani la aniversarea celor cinci luni de când suntem împreună! ",l şopti Brandon drăgăstos şi-mi întinse un trandafir roşu, împachetat frumos înI hârtie verde. Ochii îmi străluceau de emoţie când am luat cu grijă cadoul.
„Mulţumesc", am răspuns şoptit, lipindu-mi buzele de ale sale. El mă tra I se mai aproape de el şi mă sărută din nou. Preţ de un minut, timpul s-a oprii I când ne-am privit intens, cu ochii arzând de dorinţă. Apoi clopoţelul de intra-1 re în clasă a răsunat brutal, ne-am despărţit şi-am luat-o la goană fiecare sprcl clasa lui.
[1] Iu IOATE momentele petrecute cu Brandon au fost însă atât de romantice. El
> cincisprezece ani, eu paisprezece şi încercam să avem o relaţie matură.
| >. cele mai multe ori mă simţeam ca un copil care se prefăcea că joacă într-o
ii novelă. Brandon fusese alegerea perfectă. Era chiar genul de băiat pe care
cm sfătuită sa-1 caut—drăguţ, un creştin serios care credea, ca şi mine, i ibstinenţa până la căsătorie. Nu strica deloc că mai era şi frumos, popular I un sportiv grozav. Pentru că începusem să ies cu Brandon, pe la sfârşitul ci a opta fusesem acceptată în cercurile populare şi dintr-o dată aveam mai .....l(i prieteni decât puteam duce. Durerea şi nesiguranţa din primii ani de
u erau în sfârşit îngropate în vârtejul acestei lumi noi.
Viaţa era mai bună—sau cel puţin aşa îmi spuneam eu. îmi ocupam timpul II dans, petreceri, prieteni şi garderobă, aşa încât să nu fiu nevoită să mă nu lese că de fapt lucrurile nu erau atât de grozave cum păreau. Acasă, relaţia cu părinţii era tot rece şi distantă. De fapt, ajunsesem până li nlo încât îi minţeam în legătură cu ce fac şi unde merg atunci când ieşeam U prietenii.
I ol ui a început într-o seară când am mers la un film cu un grup de „prie-U ni"—care erau de fapt Brandon şi un alt cuplu. Eu şi Brandon am stat toată na în spate, îmbrăţişaţi, sărutându-ne pasional. înainte să plecăm de acolo, lin alergat la toaletă să-mi verific ţinuta.

„O, nu!", am strigat cu groază când mi-am văzut semnul vineţiu de pe gât, irc ieşea în evidenţă în contrast cu pielea mea albă. Inima mi-a bătut cu pu-
când mi-am ridicat gulerul, dar am răsuflat uşurată văzând că bluza aco-**rea** dovada incriminatorie.
In seara aceea, după ce am ajuns acasă, am stat cu răsuflarea tăiată când
iuţii mei m-au întrebat ca de obicei cum fusese filmul şi cu cine fusesem. \in răspuns cât se putea de vag. Eram convinsă că dintr-un moment într-altul
descoperi ce făcusem. Dar în scurtă vreme s-au dus la culcare, fără să bănuiască în vreun fel frământarea mea interioară. Am fugit în camera mea şi In Iiizând ochii m-am sprijinit cu spatele de uşă şi am răsuflat uşurată. Dar ......ncntul acela a fost scurt. Deodată am fost copleşită de vinovăţie. *Cum am*
***putut** să-i privesc în faţă şi să-i mint? Au avut încredere în mine!*
Încercând să ignor această trezire a conştiinţei, în seara aceea am adormit |urAnd că n-o să-i mai mint niciodată. Dar minciuna aceasta avea să fie prima imir-un şir lung din următoarele luni—şi de fiecare dată era un pic mai uşor. l'"\ara vinovăţiei era tot mai mică.

Au fost momente când aş fi vrut să alerg la părinţii mei şi să le mărturiscsj totul. Mă uram pentru ceea ce devenisem. Nu aveam timp pentru ce era q adevărat important în viaţă. Dumnezeu părea mai departe ca oricând. încă im consideram creştină şi mergeam la biserică, dar modul meu de viaţă nu aniil decât că voiam să câştig şi să păstrez popularitatea. Totuşi, tot ce făceam-j sau cel puţin aşa îmi spuneam în momentele deranjante când mă mustra coi» ştiinţa—făceam pentru a supravieţui.
Dar nu-mi doream doar popularitate. Era o permanentă cursă de şoarea(o competiţie, o misiune istovitoare de a deveni ceva ce nu eram. Prietenii mei populari erau în general superficiali, bârfitori, manipulatori şi cu două feţe-j fie te înjunghiau pe la spate, fie te sărutau pe faţă, depindea de situaţie. Erl nevoie de multă energie să-mi păstrez poziţia în aceste relaţii. Dar, după parei rea mea, merita efortul. Popularitatea era singurul meu scut într-o lume I întunericului şi a cruzimii.
Deşi n-aş fi recunoscut niciodată cu glas tare, ştiam că relaţia cu Brandoi era motivul pentru care aveam atâţia prieteni. De aceea eram hotărâtă să nil mân cu el, fie ce-o fi. Iar asta n-a fost întotdeauna uşor.
Nu se poate spune că Brandon n-ar fi *vrut* să aibă o relaţie cu mine. Di fapt, uneori era atât de posesiv, încât mă simţeam sufocată. Insista să vorbii! la telefon cel puţin două ore în fiecare seară. în weekenduri, mă suna de îndal tă ce se trezea, chiar înainte de a se scula din pat. Mă aştepta după aproapş fiecare oră. îmi aducea un trandafir în fiecare lună de aniversarea noastră! îmi spusese că mă iubeşte la doar o lună după ce am început să ieşim împrclună. (Spun „să ieşim", pentru că asta se şi întâmpla—deşi atunci încă nil aveam voie să ies cu cineva. Cumva însă tot găseam o cale de a trece pesta regulile părinţilor.)
Ori de câte ori îmi spunea Brandon că mă iubeşte, mă simţeam obliga» să-i spun şi eu acelaşi lucru. Devenise un obicei pe care-1 repetam de câteva ori pe zi. Dar nu era în regulă. Ştiam că nu-1 iubesc, că într-adevăr eram prea tânără ca să înţeleg acest fel de dragoste. într-un fel mă simţeam vinovata pentru că spuneam lucruri atât de profunde şi pline de semnificaţii când noi nu aveam nici un fel de angajament solid care să susţină aceste vorbe. Ştiam că nu m-aş căsători niciodată cu Brandon. Era creştin, dar, ca şi în cazul meu,! toată viaţa lui se învârtea în jurul promovării propriei persoane. în mod clari nu era Făt-Frumos cel sensibil şi tandru din visele copilăriei mele. Nu erai genul de om cu care să-mi petrec restul vieţii. Dar, în momentul acela, erai tot ce aveam.
Mai era o problemă: aspectul fizic al relaţiei noastre era o sursă perma|
i de confuzie. Pe la vârsta de paisprezece ani, majoritatea prietenelor
făceau sex cu iubiţii lor. Nu era nici un secret. De fapt, deseori când ne
■MI ii neam noi, fetele, subiectul de discuţie erau detaliile picante ale vieţii lor
nale. Probabil că cele mai multe dintre ele presupuneau că eu şi Brandon
ni sex, pentru că nu le spusesem niciodată că n-ar fi fost aşa. Vedeau şi
II de drăgăstos ne purtam unul cu celălalt pe coridor, la şcoală şi la petre-
11 Dar eu şi Brandon convenisem să nu facem sex, pentru că, în calitate de
n uni, ştiam că nu se cuvine să faci asta decât în cadrul căsniciei.
lini amintisem sfatul părinţilor şi al liderilor noştri de tineret care spu-
ia cu ani buni în urmă: „înainte să începi o relaţie cu cineva, decideţi
împreună unde veţi trage linia la apropierile fizice şi respectaţi-o."
Cam cu jumătate de inimă, eu şi Brandon trăsesem linia la sărutări şi îm-
|ări.
Dar în colţurile mai întunecoase de la petreceri sau în sălile de cinema, ■ peste tot în jurul nostru erau cupluri înlănţuite în febra pasiunii, „linia" a nu mai avea prea mare greutate. Standardul pentru relaţia noastră fizică i 1< >borât repede la a face aproape orice—în afară de încălcarea propriu-zisă i .mgajamentului nostru de abstinenţă.
Nu aşa trebuie să trăiască un creştin, iun mustra un glas interior ori de câte ori mă trezeam într-o încăpere

întune-a în braţele lui Brandon, ale cărui mâini aveau toată libertatea de a explo-m în voie.
Dar găseam întotdeauna o justificare pentru acţiunile mele, iar cuvintele de neuitat ale bunului meu pastor, Kevin Walker, au fost una dintre cele mai hune justificări...
„OK, OAMENI BUNI, tema «devo» din această seară este dragoste, sex şi întâlniri", anunţă el într-o miercuri, iar grupul cool de tineri se linişti mai repede tlccât de obicei. în timpul acelei discuţii am avut cu toţii în minte aceeaşi Inliebare. Cel mai bine a formulat-o Jason, un tânăr şi robust jucător de fot-li.il în vârstă de şaisprezece ani.
„Da, frate, chiar mă gândeam", mormăi el jenat când toate privirile se itpriră asupra feţei lui îmbujorate. „Adică, ştiu că sexul înainte de căsătorie e i'flu şi toate celelalte, dar vreau să spun... cât de departe este prea departe? Cât de departe putem merge fără să «păcătuim»?"
Cât de departe este prea departe? Aceasta era întrebarea infamă care ar-t!e;i în inima fiecărui tânăr creştin superficial care voia să sară gardul. Când

era vorba de bine şi rău, voiam să ne plimbăm cât mai mult pe teritoriul „gri"! Era întrebarea care ardea şi în inima mea. M-am aplecat în faţă plină de inie] res când Kevin a zâmbit sigur de sine şi a rezolvat problema. Nu voi uiţi niciodată răspunsul lui.
„Ei bine, Jason, este o întrebare bună. Vă imaginaţi cumva că Dumnezeii stă acolo, sus, în cer, gata să vă trăznească în momentul în care sunteţi pi punctul de-a o da în bară? Nu, frate, nici vorbă! Dumnezeu ştie că nu suntciil decât oameni! El ne dă Duhul Sfânt să ne cerceteze şi să ne conducă. AcumJ ce-i drept, răspunsul la întrebarea ta, *Cât de departe este prea departe?,* nitj se găseşte în Biblie. Dar iată un sfat înţelept pentru voi. Când sunteţi cu pricj tenul sau prietena voastră, iar lucrurile încep să se înfierbânte, mergeţi pani unde vă simţiţi confortabil şi apoi opriţi-vă. Câtă vreme eşti virgin, înseamnll că asculţi de ceea ce spune Dumnezeu! Nu vă cramponaţi atâta de zonele gri, Aveţi doar încredere în El."
Eram încă virgină şi, conform spuselor lui Kevin Walker, faptele mele aveau justificare înaintea lui Dumnezeu. M-am convins singură că îi eram fidelă viitorului meu soţ prin simplul fapt că „nu făceam sex înainte de casă] torie". Dar în sinea mea ştiam adevărul. Totuşi, pentru că cel mai importam lider spiritual din viaţa mea mi-a spus că e OK aşa, am folosit cuvintele sale pentru a justifica ceea ce am făcut cu Brandon.
Mai presus de orice îmi doream să rămân cu Brandon şi cu popularitatea pe care mi-o aducea el. însă pe parcursul relaţiei noastre au fost momente când afecţiunea lui sufocantă m-a speriat. Şi de câte ori am încercat să mâ îndepărtez de el, emoţional sau fizic, se supăra, era deprimat, răvăşit. Ne certam des din cauza asta. Eu voiam mai multă libertate şi mai mult timp pentru prietenii mei; el voia toată atenţia şi afecţiunea mea.
Apoi, după opt luni în această relaţie complicată, Brandon şi-a dat seama că devenise un fel de sex simbol în liceul Ridgeview. A observat că multe tinere frumoase şi disponibile îl doreau. Eu nu-i ofeream ce îşi dorea—devotament complet şi total. Eu nu făceam sex cu el.
îmi amintesc că începusem să-1 compătimesc, pentru că „se sacrifica" rămânând cu mine, când ar fi putut ieşi cu o mulţime de fete care ar fi făcui sex cu el. *Eu* îl convinsesem pe Brandon să îşi ia angajamentul de abstinenţă şi eram destul de convinsă că, dacă n-aş fi fost atât de hotărâtă să „aştept", Brandon ar fi aruncat pe geam acest angajament. De aceea încercam să mă revanşez dăruindu-i şi mai multă pasiune fizică şi coborând standardele cât mai mult. Dar n-avea niciun rost. Cu cât cedam mai mult pe plan fizic, cu atât mă simţeam mai murdară şi mai folosită. Brandon se îndepărta de mine
i mai mult pe măsură ce realiza că balta are mai mulţi peşti. Ştiam că ii iiul relaţiei noastre era aproape.
i) parte din mine se simţea uşurată, pentru că obosisem să tot încerc să-1
fericit şi în acelaşi timp să-mi păstrez prietenii—ca să nu mai vorbim de
iţele de la şcoală şi alte activităţi. Dar cea mai mare parte din mine a intrat
uiică, pentru că timp de aproape un an Brandon fusese identitatea mea,
i popularităţii mele, siguranţa mea. Fusese mâna pe care o strângeam
liul intram într-o încăpere plină de străini. Lângă el mă simţeam frumoasă,
•atoare şi dorită. Şi nu-mi imaginam cum voi putea supravieţui fără el în
lumea aceea nemiloasă.
N-o să uit niciodată seara în care ne-am despărţit. A fost probabil una dinele mai traumatizante experienţe prin care am trecut, chiar până astăzi. nmi că sosise momentul. Nu ne mai înţelegeam deloc. Ştiam că nu pot fi genii de prietenă pe care ajunsese să şi-o dorească. îi văzusem privirile pofti-ise flirtând cu alte fete—fete care flirtau cu el deschis. Când se întorcea cu [MUele, ele mă priveau şi-mi zâmbeau dispreţuitoare ca pentru a-mi reaminti i itrandon nu mai sărută pământul pe care călcam. Nu puteam suporta dure-icspingerii pe care o simţeam în acele momente şi care-mi întorcea stoma-HI pe dos. Aşa că am devenit capricioasă şi distantă cu el. Nu mai ştia cum ii se poarte cu mine. Se sfârşise. Vom rămâne prieteni, ne-am spus. Da, sigur! îmi amintesc că m-am aruncat pe pat scuturându-mă de un plâns care mă luia până-n adâncuri. Mama a încercat să mă consoleze, dar simţeam că i în

mine a murit. Era ca şi cum cineva mi-ar fi luat inima delicată şi emo-fragile, le-ar fi smuls afară şi le-ar fi spart de pământ în milioane de
căţele.
Siguranţa mea se dusese. Nu mai ştiam cine sunt. Şi nici nu-mi păsa. Nici niAcar nu mai voiam să trăiesc. Gândul că a doua zi trebuia să merg la şcoală ţi să înfrunt privirile triumfătoare ale fetelor care-mi fuseseră prietene era nuii mult decât puteam suporta.
Am fost atât de supărată, încât chiar m-am îmbolnăvit, iar a doua zi n-am mers la şcoală. Eram de-a dreptul năucită, trebuia chiar să mă forţez să respir.
Când, după două zile, am apărut la şcoală, situaţia era aşa cum îmi închipuisem. Am trecut singură pe coridoarele aglomerate, încercând să ignor ţoaptele şi râsetele care mă urmăreau ca o furtună ameninţătoare.
„Nu este fosta prietenă a lui Brandon? Parcă a părăsit-o pentru altcineva,
nu?"
„Aşa e, nu ştiu de ce a stat cu ea atâta timp. Nici măcar nu-i drăguţă. Pare
o snoabă."

Aveau grijă să vorbească suficient de tare ca să le aud când treceam | lângă ele. Apoi rânjeau spre mine, strâmbându-se a bătaie de joc, milă şi de; gust. Stomacul mi-era numai noduri, aşa că au trecut săptămâni până să-n recapăt pofta de mâncare.
Experienţa aceasta şocantă a fost mult mai rea decât ironiile pe care le sil portasem din partea băieţilor cu doi ani în urmă. Era cea mai mare durere p care o suportasem. Dar nu mă dureau doar comentariile muşcătoare. Ştiai că pierdusem ceva preţios de-a lungul relaţiei cu Brandon. Dăruisem ce avea mai profund în mine cuiva care nu mai aprecia acest dar, nu-1 mai dorea. L-am văzut pe coridor de câteva ori pe Brandon în săptămâna aceea. P virile ni s-au întâlnit, dar am privit amândoi repede în altă parte. îmi fura ceva: îmi furase chiar inima. Iar acum eram nişte străini. în mai puţin de doi săptămâni îşi găsise o altă prietenă. Ultima oară îmi amintesc că l-am văz pe Brandon, de la mică distanţă, lângă dulapul ei şi dăruindu-i emoţionat i trandafir roşu împachetat frumos în hârtie verde. Ea s-a întins să-1 sărute, i el a îmbrăţişat-o. Mi s-a făcut rău şi am alergat la toaletă.
Următoarele luni au trecut ca prin ceaţă. Dacă la treisprezece ani, în cla a şaptea, slabă, cu proteză dentară, mă simţisem singură şi nesigură, acu mă simţeam de două ori mai rău, popularitatea mea atârna tremurând (marginea unui ciob tot mai şubred. Iar eu pur şi simplu nu mai aveam energ emoţională de a încerca să o păstrez. în disperare, am încercat să-mi găsesc pe altcineva. Am avut câteva relaţ scurte cu nişte ţipi care nu mă interesau. Dar, indiferent ce-aş fi simţit penti ei, am încercat să-mi adun puterile ca să mă implic total în fiecare din aces relaţii—cu inima, cu emoţiile şi cu favorurile de natură fizică. Am sperat ci voi reuşi cumva să-i fac să nu înceteze să mă dorească. Dar nimic n-a durai De fiecare dată ajungeam la inevitabilul moment al „despărţirii". Mă pregăteam din timp pentru această devastare familiară deja. Inima mei era o adunătură de bucăţi disparate. Pur şi simplu nu-mi mai păsa. Standar dele la care ţinusem mereu, fiind creştină, nu păreau să mai însemne prei mult—deşi, într-un fel, încă ţineam la ultimele rămăşiţe ale virginităţii mele, îmi doream din tot sufletul să nu mai sufăr. Devenisem dependentă—m compromiteam fizic şi emoţional cu nişte ţipi pe care de-abia îi cunoşteam j de care nici nu mă simţeam atrasă, doar pentru a mă trezi a doua zi plină d remuşcări, dar eram incapabilă să procedez altfel. Am trăit periculos, a.[1] cum visează orice liceana americană. Dar am luat curbele puţin prea direc iar acum viaţa îmi scăpase de sub control.
Anul acela am păstrat câteva prietenii. Am continuat să merg la dans,
wlrcccri şi la meciurile de fotbal. Şi, cumva, am reuşit şi să mă agăţ de firul
ihţire ce rămăsese din popularitatea mea. Dar înăuntru nu mai era nimic.
in goală. Muzica pe care o ascultam era singura formă de manifestare a
mele interioare—iar cântecele acelea erau întunecate şi deprimante.
Nu-mi amintesc limpede totul. Dar ştiu că a fost cel mai greu moment din
i I|.I mea. îmi vin în minte câteva imagini fulgurante a ceea ce devenisem în
|H i loada aceea. Văd o fată îmbrăcată cum trebuie şi arătând cum trebuie, dar
ichii goi şi un zâmbet amar, forţat. Devenisem o maestră a flirtului şi a
.luetici, o maestră dispreţuitoare, stăpânind la perfecţie limbajul trivial,
iiijul bârfei şi al minciunii. încă mă bântuie cântecele acelea pe care n-ar
" IM Imit să le ascult, glumele la care n-ar fi trebuit să râd, filmele la care n-
ii Irebuit să mă uit. N-am făcut compromisuri în aceste arii doar din când
Hid—ci aproape în fiecare ceas al zilei. Privind înapoi, totul pare un coş-
ui Dar ştiu că s-a întâmplat de-adevăratelea.
în chip uimitor, în toate acestea, era un Dumnezeu care mă vedea nil, frângându-I inima, şi care totuşi mă iubea...

Eric: *Stewart Hali*
[semestrul de toamnă, 1990]
VIAŢA ERA NOUĂ-NOUŢĂ. Apusurile erau mai roz, iarba era mai verde, chiar fetele erau mai frumoase. Dar în privinţa femeilor eram hotărât să-mi schin perspectiva. Eram, totuşi, un alt om. Voiam în primul rând prietenie. Au; sem cândva un creştin necăsătorit care spunea că apreciază „în primul râl prietenia", aşa că m-am gândit s-apuc şi eu aceeaşi cale. Nu mai eram Don Lucero şi nici un Bobby Gilbert în devenire. *Eram noul Eric Ludy.*
Am încercat să-mi lămuresc şi să-mi justific faptul că vara trecută buzi mele se lipiseră de buzele lui Gretchen Smalley în maşina mea parcată chi lângă casa părinţilor mei. *Ne împrieteneam! Vorbeam despre Dumnezeu! C puţin era creştină!* Se părea că toate eforturile mele de a mă schimba dov deau un singur lucru: Eric cel vechi *şi* Eric cel nou erau amândoi nişte fraii în faţa unei fete cochete cum era Gretchen.
La începutul primului meu an de facultate, încheiasem capitolul „verii cu Gretchen" şi am început să mă rog pentru viaţa mea. Era un pas cu t nou pentru mine. Până atunci, nici nu luasem în considerare ideea de a-I lui Dumnezeu despre relaţiile mele. Acum mă rugam cam aşa: „Doamne, cunoscut azi o fată. Dacă crezi că am putea fi mai mult decât prieteni, te binecuvântează relaţia aceasta."
Mai era totuşi o problemă. Nu mă prea interesa ce avea de spus Dumn despre alegerile mele. Voiam doar binecuvântarea Sa. Eram dispus să besc cu El despre relaţie; numai că nu voiam un feedback negativ. Atunci intrat cu graţie în viaţa mea Laura LaTournoue.
A fost pentru prima oară în viaţă când m-am rugat de la începutul unei laţii până la sfârşitul ei. Ceva de genul: „Doamne, binecuvântează această ţie extraordinară! Arată-mi cum să fiu mai întâi un prieten. Ajută-ne să cem mai mult timp vorbind despre Tine decât sărutându-ne şi îmbrăţişându-
Ce rugăciune! Sunt convins că îngerii care au ascultat-o întâmplător fost impresionaţi până la lacrimi.
In lunile următoare, am continuat să mă rog, dar şi să mă lupt. Eu şi Laura cam împreună la studii biblice şi la grupuri de rugăciune, dar toată acea pn itualitate nu părea deloc să înflorească atunci când ochişorii ei de căţeluş i ăutau privirea. Parcă nu mai puteam gândi corect când mă comutam în irul romantic. Ştiam că nu este bine ce fac. Dar mă simţeam ca un alco-III in bar care încearcă să nu soarbă din paharul de whiskey pe care îl ţine H mână. Eram dependent de păcat.
Pasiunile îmi conduceau viaţa. Spuneam că Dumnezeu este centrul exis-i mele. Dar de ce nu puteam trăi altfel decât înainte? împovărat de vino-I|K- şi dorindu-mi din tot sufletul să trag o linie de demarcaţie în nisipul vie-II mele, m-am despărţit de Laura. Aşa am ştiut eu să mă întorc la acea seară isivă din viaţa mea când am citit cartea şi I-am dat totul lui Dumnezeu. A o despărţire dureroasă, scăldată în lacrimi, dar ştiam că, dacă aş fi continuul, ne-am fi îndepărtat de Dumnezeu amândoi.
în următoarele două săptămâni, m-am întors pe toate părţile în patul meu, im luptat din greu la şcoală şi n-am reuşit să mă concentrez la cursuri. îmi ara cu disperare să mă deschid, dar pur şi simplu nu puteam. Credeam i I dădusem Lui totul în seara aceea, în urmă cu zece luni. Era adevărat că i i(a mea se schimbase din seara aceea—*eram* altfel. Mă gândeam la nevoile lltora. Iubeam aşa cum nu mai iubisem niciodată înainte. Aveam o bucurie şi o pace care erau autentice şi minunate. Dar era ceva de care încă mă agăţăm lini să-mi dau seama.
Ai încredere-n Mine, Eric.
Bătaia de la uşa inimii mele era aproape de nesuportat. Din punct de vede-raţional, înţelegeam ce înseamnă să-L las pe Dumnezeu să mă modeleze llttr-un bărbat sensibil, generos şi iubitor. Dar nu puteam înţelege că trebuie ifl renunţ la ceea ce-mi era mai drag.
Doamne, vreau să mă încred în Tine, dar.pur şi simplu nu pot! înţelegeam ca Dumnezeu să-mi vindece sufletul, să se îngrijească de nevoii' mele, să-mi aducă mângâiere în momente grele, dar nu înţelegeam să preia nntrolul celor mai importante părţi din viaţa mea şi să facă ce doreşte.
Doamne, n-am auzit ca cineva să fi făcut asta vreodată! Şi mă tem că, (tac-o fac, n-o să te descurci şi n-o să faci ce cred eu c-ar trebui să faci.
Oricât de greu mi-a fost să fiu cinstit cu Dumnezeu, am simţit o pace incredibilă atunci când am renunţat la faţada de spiritualitate şi mi-am recunoscut problema: nu credeam că Dumnezeu avea habar de iubirea romantică. M;i temeam că, dacă va lua în mâinile Sale viaţa mea sentimentală, ori o va distruge, ori îmi va da ceva mai puţin decât idealul.

Ai încredere-n Mine, Eric.
Timp de câteva săptămâni m-am luptat să-mi descleştez pumnii şi să dai drumul la volanul vieţii mele sentimentale. Câteva săptămâni am încercat s| analizez pe toate feţele această decizie radicală. Dar timp de câteva săptămfiii Dumnezeu m-a urmărit aşa cum îşi urmăreşte un câine de vânătoare prad| rănită.

Mă frământam noaptea în pat, suferind de moarte din cauza tuturor gr« şelilor pe care le făcusem pe plan sexual. Gemeam în sinea mea gândindu-ml la cât de prost alesesem. Şi un adevăr limpede părea să treacă mereu prid mintea mea ca pe un afişaj electronic: *Eric, vei fi gata să te raportezi la cinei va de sex opus, numai după ce mă vei cunoaşte pe Mine, Creatorul sexulA opus.*
Ştiam că are dreptate! Trebuia să mă îndrăgostesc mai întâi de El, ca si pot apoi să iubesc cu adevărat. Dacă voiam o poveste de dragoste scrisă ii cer, trebuia să-I dau Lui stiloul s-o scrie. Dacă într-adevăr voiam ca nimic » nu-mi stingherească relaţia de dragoste cu El, trebuia să-L las să-mi schiţe» şi viaţa romantică.
„Doamne, sunt gata să accept să se facă aşa cum doreşti!" Cuvintele miau curs de pe buze. îmi îngropasem capul în mâini, eram singur în camerilj dar aveam impresia că tot cerul priveşte.
Trei lucruri mă frământau şi ştiam că va trebui să le rostesc pe fiecare in parte ca tot cerul să le audă. Cu un nod în gât, am început cu primul dintrJ ele.
„Sunt gata să accept să rămân... s...s...singur!"
îmi dădeam seama că încă ţineam la dreptul meu de a mă căsători. Şl ştiam că Dumnezeu trebuie să aibă puterea deplină de a face ce doreşte, chiar] dacă asta ar fi însemnat ca *El* să fie singura dragoste a vieţii mele pe pământ ,1
Simţind greutatea fiecărui cuvânt pe care-1 rosteam, am continuat, în timp! ce inima-mi bătea cu putere, iar palmele mi se umeziseră.
„Dacă vrei să mă căsătoresc, mă voi încrede în Tine să-mi alegi mireasa."I
Mă temeam să-I dau lui Dumnezeu dreptul de a alege. Nu ştiam dacă col mi se părea mie frumos I se va părea şi Lui la fel. Dacă nu făcea deosebireI între o tânără de douăzeci de ani şi o văduvă de o sută trei ani?
M-am ridicat de pe scaun şi m-am aşezat în genunchi. Ştiam ce urmeazăI să spun şi simţeam că trebuie să iau o poziţie mai reverenţioasă. Cu mâinile I întinse spre ceva nevăzut, am înghiţit cu greu şi am spus:
„Următoarea fată cu care voi mai ieşi, Doamne... va fi soţia mea!"

Leslie: *Tabăra creştina Evergreen*

[1991]

Ci CAUT EU AICI? m-am întrebat plictisită foindu-mă în scaunul incomod şi Itli i-rcând să mă concentrez la discursul plictisitor al vorbitorului. M-am uitat i" furiş la sutele de adolescenţi făcuţi sandviş în sala în care nu puteai respira. Nn era nici o faţă familiară în tot grupul. Mi-am înghiţit cu greu un oftat uriaş 11 rândul că mai aveam opt zile din acea „experienţă benefică", cum profeţind a părinţii mei că va fi. Eram agitată şi neliniştită—fusesem obişnuită să-IIII umplu fiecare clipă liberă cu nebunie şi agitaţie. Cu un zâmbet amar, mi-.1111 dat seama că asta se întâmpla probabil din cauză că eram atât de dependentă de mica mea lume de prieteni. Era tot ce ştiam, singurul lucru de care m;i agăţăm. Iar efortul de a-mi păstra această lume crease deja destul haos în i mea cât să acopere golul pe care-1 simţeam pe dinăuntru.
Evergreen nu era chiar o tabără. Era mai mult o şcoală de pregătire, meni-Ifl să-i pregătească pe liceenii creştini pentru ceea ce aveau să înfrunte în facultate. Aveam doar cincisprezece ani, eram mai tânără decât cei mai mulţi de acolo şi nu pot spune că mă interesau numeroasele ore de prezentări la care eram supusă în fiecare zi. N-aveam chef să-mi fac prieteni. Eram resemnată. tn timpul liber participam cu jumătate de inimă la discuţii, apoi mă trezeam |)limbându-mă de una singură, îmbăindu-mă în strălucirea soarelui de munte |i încercând să-mi limpezesc emoţiile amestecate.
„Hei, Leslie", răsună într-o după-amiază accentul texan al lui Abby Johnston în mijlocul reflecţiilor mele serioase. I-am zâmbit puţin.
„Pot să stau cu tine?", întrebă ea lungind cuvintele, în timp ce încerca să urce cu grijă pe stânca pe care eu o declarasem ca aparţinându-mi în acea zi.
„Sigur", am răspuns după o scurtă pauză. Apoi a urmat o tăcere stânjeni-loare, timp în care am privit amândouă valea adâncă ce se aşternea sub noi.
„Ăăă, cum ţi-a plăcut până acum?", am întrebat eu într-un târziu, pentru efl simţeam nevoia să facem conversaţie. Ochii lui Abby se luminară văzând priveliştea extraordinară.

„îmi place foarte mult, Leslie!", spuse ea fericită. „Dumnezeu face **atâtel** lucruri în viaţa mea! Adică, sunt aici, în munţi, şi văd creaţia Lui măreaţă şi totul! Asta îmi aminteşte că mă iubeşte atât de mult!"
I-am studiat profilul în timp ce vorbea. Vântul ridicase uşor o şuviţă cârlionţată de pe faţa ei blândă. Abby nu era frumoasă. Şi vedeam în hainele ***a*** simple şi-n comportamentul plăcut că nu era nici Miss Popularitate. Nu **c-ai** fi fost urâtă, era doar normală. Probabil că n-o sunau băieţii în fiecare searii Bănuiam că nu fusese nici la balul de la sfârşitul anului, şi nici la petrecerii pentru absolvenţi—ceea ce, după părerea mea, era cea mai groaznică soarl pentru o fată de liceu. Mă întrebam cum poate trăi fără prieteni, fără baie şi fără petreceri. Părea deprimant. Dar privirea lui Abby avea ceva care fascina. Era liniştită. Mulţumită. Şi-am înţeles că viaţa ei avea sens.
Am simţit dintr-o dată un regret dureros la gândul că fata aceea simplă, pe nume Abby, avea o legătură vie, zilnică, activă cu Creatorul universului, *Şi eu am avut asta cândva,* mi-am spus. *Dar acum simt că nici măcar*

nu-1, mai cunosc.
în primii ani de viaţă, m-am bucurat de o siguranţă de sine netulburată şi de pace lăuntrică. Am fost cea care le spunea tuturor prietenilor mei despic puterea extraordinară a dragostei lui Dumnezeu. Şi chiar şi în timpul liceu lui, chiar în momentele mele cele mai negre, eram „mai aproape de Dumnc zeu" decât cei mai mulţi dintre prietenii mei. Pentru cei din afară încă eram un copil moral, creştin. îmi însuşisem arta de a „sări gardul" şi păstrasem o aparenţă spirituală mergând la biserică şi la grupurile pentru tineri, dar în secret trăiam o cu totul altă viaţă la şcoală şi la petrecerile de la sfârşitul săptămânii.
Atunci însă, când am văzut ochii lui Abby scânteind de dragoste pentru Domnul ei, mi-am dat seama ce pierdusem. Nu trăisem o viaţă de creştin adevărat. îmi părăsisem prima iubire, Isus Hristos, şi mersesem după propriile mele dorinţe. Iar acum viaţa mea era pustie. în următoarele două zile, ani trecut prin programul obişnuit al taberei cu inima grea. Simţeam o chemări' inexplicabilă în spiritul meu—şi la un moment dat mi-am dat seama de unde venea aceasta. Dumnezeu mă chema înapoi la El.
în cele din urmă, în ultima seară petrecută în tabără, glasul Său blând şi delicat a ajuns până la mine. Am simţit crescând dintr-o dată în mine un val de emoţie atât de puternic, încât mi-am dat seama că am nevoie să fiu singur;) şi să-mi deschid inima înaintea Sa. M-am furişat într-un colţ mai retras şi-ani căzut în genunchi, cu lacrimile curgându-mi neştiute de nimeni pe obraji.
„Doamne, iartă-mă!", am strigat îndurerată. „Iartă-mă că m-am îndepăr |

II de Tine. Iartă-mă că mi-am aruncat la gunoi inocenţa. Iartă-mă că mi-am ■ ■ ipins familia minunată. Doamne, vreau să mă schimb. Vreau să scap din ipcana mortală a popularităţii, dar nu ştiu cum. Te rog, ajută-mă. Ajută-mă, i '".mine drag."
De îndată ce m-am rugat astfel, am auzit în sinea mea un gând provocator: *Rşti în stare să renunţi la tot ca să Mă urmezi ?*
Am rămas cu răsuflarea tăiată. îmi cerea prea mult. îmi trebuiseră trei ani (le zile ca să construiesc în jurul meu o lume sigură. Puteam oare să-L las să ilft ia ine tot? Era o alegere îngrozitoare, o alegere pe care ştiam că încă nu nuni pregătită s-o fac. M-am clătinat pe picioare şi am încercat să ignor faptul Ol Dumnezeu bătea uşor la uşa inimii mele. Pur şi simplu încă nu eram în : să-L privesc în faţă, având în vedere ce voia de la mine.
CATEVA ZILE mai târziu, eram în dormitor, acasă, şi-mi făceam de lucru la claviatura orgii electronice, când deodată mintea îmi fu umplută de o expresie i Inimii lui Dumnezeu pentru mine. Era un mesaj blând şi delicat şi, deşi încă nu eram gata să-1 primesc, am scris aceste cuvinte:
Fii liniştit, copilul Meu,
Să ştii că nu-s departe. Fii liniştit, copilul Meu,
Lasă-ţi frica deoparte.
Eu ştiu prin ce-ai trecut
Şi ţi-am văzut durerea, însă dragostea Mea
Nu şi-a pierdut puterea. Când mă vei chema,
Eu voi veni mereu. Fii liniştit, copilul Meu,
Căci Eu sunt Dumnezeu.
Mai târziu am găsit şi muzica şi-mi cântam acest cântec ori de câte ori îmi dor de ceva de dincolo de lumea mea goală. Dumnezeu mă chema într-un liniştit şi odihnitor la picioarele Sale. Un loc unde viaţa mea să se înnoade i în jurul Lui, nu în jurul meu. Aproape că am cedat acelei chemări. Dar

înduplecarea treptată a inimii mele s-a sfârşit brusc în prima zi de şcoală, caic a sosit mult prea devreme.
„Hei, vii diseară la T.J.? Părinţii lui pleacă de acasă—chef mare!", îmi strigă Kelly aproape fără să respire trecând în fugă pe lângă dulapul meu înainte să pot răspunde, Lauren şi Meagan apăruseră lângă mine din senin .şi mă învălui seră în vorbăria lor însufleţită.
„N-o să-ţi vină să *crezi* cu cine ies acum, Leslie! E un *scumpi"* ciripi Lauren, în timp ce Meagan luă de pe raftul dulapului meu un ruj cu care îşi împrospăta zâmbetul. „Hei, ai încercat să intri la majorete anul ăsta?" se interesă ea.
La sfârşitul zilei, momentele de linişte ale verii se topiseră în fundalul viei ţii mele, iar eu eram din nou până-n

gât în acea lume pe care o ştiam din ulli-l mii trei ani de zile. Relaţiile de scurtă durată veneau şi treceau din nou.l furând de fiecare dată câte o bucată din inima mea.
înainte să-mi dau seama, lunile trecuseră şi era deja Crăciun. Rareori aveam timp să mă gândesc că Dumnezeu lucrase în viaţa mea nu cu multă vreme in I urmă. Biblia mea era deja îngropată, uitată din nou în dulap sub albumul de I şcoală şi sub rochia pentru petrecerea absolvenţilor. De câte ori mă aflam în I camera mea şi eram tentată să mă gândesc la relaţia mea şubredă cu Dumnc I zeu, deschideam repede radioul sau puneam mâna pe telefon să sun o prietc-1 nă. Câtă vreme era zgomot, nu auzeam chemarea delicată care-mi împovăra I inima cu remuşcare.
Genul de devotament pe care mi-1 cerea Dumnezeu era ceva ce nu mergea I nicicum cu lumea mea.
Dar în adâncul meu ştiam că Dumnezeu voia mai mult de la mine. Şi, I cumva, ştiam şi că în curând va trebui să aleg—să aleg între viaţa goală în I care „mă jucam de-a biserica", dar, de fapt, trăiam pentru mine, şi ascultarea totală faţă de Domnul meu, Isus Hristos. Nu eram pregătită să înfrunt aceast;l dilemă, aşa că îmi umpleam timpul cu şi mai multe activităţi, prietenii, întâi-niri, petreceri. Ascultam cu atenţie ori de câte ori Kevin Walker ne împărtăşea din înţelepciunea sa în „devo-urile" sale atât de elocvente. Felul în care înţelc I gea el creştinismul se potrivea cu viaţa mea. De fiecare dată când ascultam I versiunea lui diluată despre ce înseamnă a-L urma pe Hristos, părea că mai I câştigam încă puţin timp să trăiesc aşa cum vroiam—înainte să vină ziua aceea care ştiam că este aproape. Ziua în care va trebui să aleg.

Eric: *Dormitorul lui Marky*

[1991]

„Iu DORM AICI!", am tunat cu cel mai grav ton de bas pe care-1 aveam ca frate nui mare. După această declaraţie, am scuturat pătura şi cearşaful de pe patul ||rc fusese pregătit lângă patul fratelui meu. Fără un alt cuvânt, am ieşit mândru din cameră.
Trecuseră mai mult de paisprezece luni de când îi dădusem totul lui Isus IOS. Iar în tot acest timp viziunea mea cu privire la viitorul meu se limpe-lUc complet: voiam să fiu modelat după chipul lui Isus însuşi. Voiam ca toată lumea să-L vadă în mine pe Dumnezeul iubitor al universului. îmi doream ca vittţa mea să fie un crâmpei de cer care să stârnească mai mult în oameni dorul după Dumnezeu.
Renunţasem la tot ce ştiam c-ar trebui să renunţ—relaţiile cu sexul opus, inorul meu ca medic. Renunţasem până şi la meciurile echipei Denver Bron-|0N. Eram sigur că nu mai era nimic de schimbat în viaţa mea.
Hram acasă într-o vacanţă de câteva săptămâni şi aşteptam să fiu primit la
oală de misionari. îndrumătorul meu din anul pregătitor pentru medicină lllfl avertizase că plecarea mea de la şcoală în semestrul doi m-ar putea împiedica să mă specializez mai târziu în biologie şi chimie.
„Poţi fi un medic bun, Eric. Dacă pleci acum, îţi periclitezi serios conţinu.nea studiilor." Mă avertizase încruntat şi-şi reţinuse binecuvântarea cu un ■lui iritat, catalogându-mi aventura spirituală drept „încăpăţânare şi orgoliu".
Dar după câteva zile, mergând spre casă pentru vacanţa de Crăciun, eu şi ■ colegul meu de cameră am avut un accident de maşină, iar asta n-a făcut decât «A ini arate cât de fragilă este viaţa şi cât era de important să-I încredinţez lui Dumnezeu viitorul meu.
„Merg la şcoala de misionarism", i-am spus mamei. „N-o să-mi trăiesc • iţa grijuliu, ci cu dăruire!"
la urma urmei, ar fi trebuit să fiu mort. Poliţiştii care au venit la locul accidentului mi-au spus: „Să te rostogoleşti pe panta aceea, fără centură de

siguranţă şi cu şaizeci la oră... mare minune că mai eşti încă *viul"* Astfel de vorbe şi o asemenea experienţă periculoasă sunt de natură să-ţi sporească ho târârea. Camionul pe care-1 conduceam eu şi colegul meu a fost distrus, dar noi am scăpat fără nici o zgârietură—motiv suficient de mulţumire.
„Plec!", le-am spus colegilor mei de facultate. „Niciodată nu mi-au fosil mai clare lucrurile ca acum! Vreau să-mi dedic viaţa lui Dumnezeu, orice ar fi!"
în paisprezece luni absolut extraordinare, devenisem de nerecunoscut pentru vechii mei prieteni şi cunoştinţe. Eram un „ciudat", un „prostuţ" şi altoi nume pe care nu le pot pomeni. Nu-mi mai era ruşine de ce credeam, pentrul că ştiam de ce cred: pentru mine era *reali*
Dar o dată ajuns iar sub acoperişul părinţilor, „noul Eric" dispăru ca prinj farmec. Nu trebuia decât să fiu aproape de mama, tata, Krissy sau Marky şil „vechiul Eric" reapărea ca să distrugă lumea familiei Ludy. îl uram pe „ve-j chiul" Eric, arogant, nerespectuos şi cârcotaş, dar în preajma familiei melci intram în pielea lui în mod aproape automat, aşa încât nici nu-mi dădeam I seama de acest lucru. Asta până într-o seară de neuitat, când vizita neaştep-l tată a bunicilor mei m-a silit să-mi părăsesc patul drag şi să dorm într-unui I improvizat lângă patul fratelui meu...
„CÂT mai ai de gând să-mi ţii lumina aia orbitoare în ochi?", am urlat cu! fermitatea care se cade fratelui mai mare. j
„încerc să citesc!", se apără Marky cu înfocare.
„Să te grăbeşti! Există un motiv pentru care oamenii dorm noaptea—ei întuneric!"

}
Ne-am mormăit fiecare dezacordul legat de insensibilitatea celuilalt şi ne- i am întors în bârlogurile noastre.
Stând în patul acela tare ca piatra, mintea îmi zbură spre lucruri mai plăcute. M-am gândit la Isus. M-am gândit la bunătatea Lui, la harul, la dragostea Lui. Şi aşa, întins pe spate, cu privirile spic tavan, m-am rugat în tăcere.
Isuse, fă-mă ca Tine! Oricare ar fi preţul, fă-mă ca Tine!
M-am rugat cu toată sinceritatea. Dar, după ce Dumnezeu mi-a răspunl imediat, aş fi vrut să nu mă fi rugat.
Nici gând, Doamne!
Mă zvârcoleam în pat, iar inima-mi bătea în piept de parcă ar fi vrut st iasă înainte de a fi prea târziu.

„Fac orice. Dar nu pot face... asta!"
Marky citea lângă mine, iar eu mă răsuceam, mă foiam şi transpiram, în-
ând să răstălmăcesc ceea ce ştiam că mă îndemna Dumnezeu să fac.
Doamne, te rog! Ştiu ce m-am rugat adineauri şi chiar sunt dispus să fac orice. Dar nu pot face... asta!
Au fost probabil cele mai lungi trei minute şi jumătate din viaţa mea. IlAnd acolo ca un zombi privind fix la lumina din tavan, ştiam că trebuie să fUc o alegere. Puteam să fug din cameră şi să ignor ce-mi cerea Dumnezeu, «nu puteam să rămân şi (înghiţindu-mi nodul din gât) să-i cer iertare fratelui meu. Şi nu doar pentru purtarea nepoliticoasă de dinainte cu câteva minute, 11 pentru comportamentul meu de frate mai mare de o viaţă. Singurul lucru care mă oprea să fac asta era mândria mea. Era nesuferitul li hate mai mic şi niciodată nu dădusem faţă de el, în mod voit, vreun semn ilc slăbiciune. Să-mi recunosc greşeala ar fi fost cel mai neplăcut semn de ilflbiciune. Nu puteam face aşa ceva!
Doamne, vreau să Te ascult!, mă căinam în sinea mea.
Simţeam că o să explodez de emoţie. Inima mi-a fost cuprinsă de un regret "line şi mi-am văzut limpede întreaga viaţă, de parcă ar fi fost derulată ra-piil, cu toate momentele în care-1 rănisem pe Marky, în loc să-1 binecuvân-Ic/,, toate momentele în care-1 criticasem, în loc să-1 sprijin şi toate momentele în care-1 ţinusem la distanţă, în loc să-1 tratez ca pe un frate.
„Mar-ky", am deschis gura, în sfârşit, cu glasul tremurând.
„Da?", răspunse el ezitând, în mod evident amintindu-şi recenta noastră conversaţie.
„Ăăăă...", mi-am căutat cuvintele. „îmi pare rău că m-am repezit la tine |lti cauza luminii."
„E ok", mormăi el. „O sting într-o secundă."
Termină de citit paragraful la care ajunsese, apoi întinse mâna să stingă lumina.
„Stai", am spus. „Aşteaptă nu minut."
Marky mă privi peste umăr, încercând să-şi dea seama de ce mă port ilinlr-o dată atât de ciudat.
„Vrei să sting lumina sau nu?", mormăi el puţin sarcastic.
„încă nu", m-am bâlbâit eu. „Trebuie să... îţi spun ceva."
Marky se răsuci în pat şi se îndreptă cu faţa spre mine. Se pregăti pentru lupta ce părea inevitabilă în urma unei discuţii cu fratele mai mare, Eric.
„Ok, sunt gata.!", mă anunţă, un pic nerăbdător să termine odată.
„Ăăăă....", am spus ezitând. „Marky? Trebuie să recunosc faţă de tine că

am fost un frate mai mare execrabil." Am încercat să râd ca să-mi temperez emoţia pe care o simţeam cuprinzându-mi pieptul.
Marky se foi în pat şi-şi aranja perna ca să-mi evite cumva privirea.
„Vreau să spun că niciodată nu ţi-am spus ceva frumos... *niciodată^*
Marky fu de acord printr-un mormăit.
„Am ridicat aşa o barieră de mândrie între noi doi, încât nu ţi-am pulul face loc în viaţa mea." Apoi, cu un val de emoţie în glas, am adăugat „Du vreau să-ţi fac loc!"
Marky încremenise de uimire. Se lăsă o tăcere, în timp ce cuvintele dup! care Marky tânjise toată viaţa îşi făceau acum loc în inima lui. Aşa cum statei în tăcere pe pat, lacrimile strânse de atâta vreme începură să i se prelingă pi obraji.
Am, continuat, bâlbâindu-mă, luptându-mă şi eu cu lacrimile: „Ăăă.„1 vreau să fim prieteni."
Privirile noastre mereu îndârjite erau acum înlăcrimate, iar eu mă luptai» să-mi îndrept faţa schimonosită. Cred că Marky nu mă mai văzuse plângând! de pe la patru ani, când mă electrocutasem. Cu riscul de a arăta ca un idii» plângăcios, ştiam că mai aveam de spus încă ceva.
„Marky?"
Şi când i-am rostit numele, mi-am pierdut până şi ultima frântură din aurel ola mea de frate mai mare. Am început să plâng. Dar se pare că Dumnezeul era alături de mine şi mă întărea ca să continui. Am vorbit înecându-mă ini lacrimi.
„Nu ştiu cum să-ţi spun ca să înţelegi cât de serios o spun, dar... ăăă. I vreau să... te rog să mă ierţi."

Eric: *Sofia, Bulgaria*

[1991]

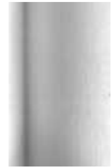
,|mc", SE AUZI GLASUL lui Marky care întrerupse liniştea contemplativă.
„Chiar crezi că lui Dumnezeu îi pasă de viaţa noastră sentimentală?"
Cu ochii pironiţi la fereastra întunecoasă unde porumbeii îşi ciuguleau hrana zilnică, am mormăit, „Sper că da!" şi am continuat să-i studiez atent i« prietenii mei împănaţi haios.
„E clar că am dat-o-n bară în perioada aceea din viaţa mea!", mormăi Marky şi-şi ridică puţin capul de pe pernă să vadă dacă-1 ascultam.
„Da, şi eu!", am răspuns.
„Nu-mi vine să cred ce ridicol pare totul acum!", spuse Marky luând o gură tic apă din sticlă, lăsându-şi apoi capul să cadă pe pernă. „Viaţa mea se învârtea ni iurul fetelor. Numai la asta mă gândeam. Doamne, ce-am mai dat-o-n bară!"
M-am întors şi am început să mă plimb prin camera aceea plină de mus-I uliţe. Gândind cu voce tare, am spus: „Când ajungem acasă, o să le sun pe Unite fostele mele prietene ca să le cer iertare."
„E o idee înspăimântătoare!", se plânse Marky.
„Mie-mi spui!", am murmurat eu.
„Păi, cred că le-aş putea spune fostelor mele prietene", strigă Marky entuziasmat, „că din cauza *ta* am fost aşa un ticălos!"
I-am adresat lui Marky o strâmbătură care s-ar fi tradus prin „Ce tot vorbeşti acolo?"
„Păi, ştii foarte bine că tu m-ai învăţat cum să le cânt fetelor cântece de iluigoste!"
Am râs amândoi stânjeniţi la amintirea acestui moment jenant.

N-AM VISAT niciodată că voi ajunge misionar în Bulgaria. Şi încă să fiu în Bulgaria cu fratele meu mai mic, Marky, părea chiar de domeniul imposibilului. Şi totuşi aşa era. Trăiam imposibilul.

S-a întâmplat ceva deosebit între noi doi când m-am întors de la facultan Am început să vorbim ca doi prieteni, să râdem unul la glumele celuilalt chiar să ne rugăm împreună. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus că vine o mine la ferma Twin Oaks pentru cursul de pregătire în misionarism. Dar, spr marea uimire a lui Marky, m-am bucurat grozav!
Au fost momente când personalitatea mea de frate mai mare a ieşit din ii" la suprafaţă, dar, pentru că Marky îmi amintea de seara iertării noastre, ;m reuşit să ne păstrăm prietenia proaspăt câştigată. Şi ca dovadă a relaţiei no;i tre tot mai profunde, i-am mărturisit convingerile mele legate de Dumne/i şi de viaţa mea sentimentală.
„NICI MĂCAR n-o cunosc încă!", îi spuneam lui Marky, în timp ce o muscl bulgărească roia în jurul capului meu, „dar, dacă m-ar putea vedea acum, a| vrea să ştie că o iubesc!"
Am ridicat bucata de hârtie pe care tot mâzgălisem până atunci. „Tocmai i-am scris o scrisoare de dragoste, în care îi spun c-o aştept."
„Să vedem ce i-ai scris!", făcu Marky însufleţit.
„Nu-ţi arăt*ţie\"*, am strigat eu surprins. „Am scris-o pentru ea, *nu* pentru fratele meu mai mic!"
„Hai!", râse el. „Măcar citeşte-mi un rând."
„Cu dragoste, Eric", i-am trântit-o. „Mulţumit?"
Marky îşi dădu peste cap ochii albaştri şi-şi lăsă iar capul pe perna portocalie.
„Auzi, Eric", făcu el cu ochii sclipind la ideea aceasta cu totul nouă, „n-o să fie ciudat când o să ne căsătorim? Adică, o să ni se schimbe complcl viaţa."
Am stat amândoi câteva clipe şi ne-am gândit la momentul fericit al nunţii, apoi Marky adăugă: „Cred că va trebui să renunţi la obiceiul dezgustător de a scuipa dimineaţa."
„Ei bine, *tu* sigur va trebui să termini cu sforăitul!", i-am întors-o. „Pe soţia mea o vor relaxa sforăiturile mele!", se apără Marky. „Sigur! Iar pe soţia *mea* o va relaxa felul dezgustător în care scuip dimineaţa!"
Marky îşi dădu ochii peste cap şi puse iar mâna pe sticla lui cu apă. M-am aruncat pe pat şi m-am apucat să privesc tavanul alături de Marky, Se pare că aceasta era poziţia noastră pentru discuţii profunde.

„Am visat întotdeauna o fată după care să-mi întorc *capul",* murmură i II ky, cu ochii pironiţi pe o altă muscă bulgărească ce se plimba pe tavanul Miu'rei. „Dar pentru prima oară în viaţă îmi dau acum seama că ceea ce-mi c cu adevărat este o femeie după care să-mi întorc *inima."* „îmi place", am spus, dus pe gânduri. „Cred că şi eu caut acelaşi lucru. Vfcau O femeie care să-L iubească pe Isus chiar mai mult decât pe mine." „Vreau o femeie care să fie gata să meargă oriunde şi să facă orice pentru mnezeu!", adăugă Marky, cu o nouă însufleţire. „N-am crezut niciodată
;i spun asta, dar... aş vrea pe cineva ca şi Krissy!" Un zâmbet nostalgic îmi încreţi faţa gândindu-mă la Krissy. Ani de zile eu || Marky am râs de ea. Şi iată-ne acum, amândoi de acord că vrem să ne pe-em restul vieţii alături

de cineva ca ea.
„Da. Cineva ca şi Krissy." Spunând asta, mi-am dat seama ce comoară > itra ea pentru viitorul *ei* soţ. Avea douăzeci şi trei de ani şi-şi dedicase viaţa i Dumnezeu—iar puritatea, viitorului ei soţ—de la vârsta de doisprezece Ml. „Cineva va *fi foarte* norocos s-o aibă pe Krissy!"
„Sper s-o aprecieze!", mormăi protector Marky, încleştându-şi fălcile. Am stat acolo zece minute bune, doar gândindu-ne. Muştele bulgăreşti i HI iau, porumbeii cloncăneau, iar soarele cobora încet dincolo de linia ori- 'niului. Eu şi Marky eram o echipă. Descopeream în sfârşit ce înseamnă să
iliu fraţi.
Marky rupse tăcerea.
„Vorbeşti serios, Eric, că n-o să mai ieşi cu altă fată până când va apărea
Ha» în viaţa ta?"
„Da", am spus după câteva secunde de gândire. „încă nu-mi dau bine sea-m.i cum se va întâmpla totul, dar, da."
„Dacă mai ai de aşteptat patruzeci de ani?"
Am izbucnit în râs la gândul acesta înspăimântător.
„Dacă mai am de aşteptat patruzeci de ani până să-mi întâlnesc soţia", m-.iiii oprit şi mi-am încruntat sprâncenele plin de hotărâre, „atunci sper să merite!"

Eric: *Scrisoarea de dragoste* **a lui Eric**

[15 august 1991]

Eric: *Toyota* **Camry**

[1991]

IUBITA MEA,
Stau în camera aceasta cochetă din care se vede încântătorul oraş Sofia, Aş vrea să fii şi tu aici. Priveliştea este extraordinară, dar, mai presus d(orice, aş vrea să putem gusta acest moment împreună. îmi dau seama că fic< care moment petrecut departe unul de celălalt nu face decât să aducă mal multă frumuseţe clipelor pe care le vom petrece împreună ca unul.
Vreau să ştii că te aştept. încerc să mă rog pentru tine în fiecare seară. M| rog lui Dumnezeu să te păzească, să te modeleze şi să te pregătească să Iii soţia mea. Ştiu că lucrează în mine ca să mă transforme într-un bărbat credin«j cios Lui, care se teme de Domnul, atent la Duhul Său. Acum mă frânge, daf sunt sigur c-o face ca să ridice în mine un lider puternic şi un gentleman adM vărat.
Te iubesc chiar şi acum. Chiar înainte să te cunosc. înainte să dau cu ochiU de tine. Şi oricât ar dura, voi fi aici, aşteptând credincios să descoperi aceasll dragoste care deja îţi aparţine. Mi-e dor de ziua în care îţi voi putea cili această scrisoare, precum şi multe altele pe care ţi le-am scris.
El este pe deplin credincios!
Cu dragoste,
Iubitul tău,
Eric

C, E VREO problemă?!", întrebă mama cu delicateţe, studiind atentă blo- de trafic de pe Sixth Avenue.
„Ăăăăă...nu ştiu!", am spus pe un ton de învins.
„îţi face plăcere să îţi plângi de milă?" îmi aruncă o privire scurtă, aşa, ■ mu stăteam tolănit în scaunul din dreapta al maşinii, şi un zâmbet isteţ îi npflru pe faţă.
Mama mirosea autocompătimirea de la o poştă. „Da", am mormăit, stu-Ilind crăpătura din bordul maşinii, în timp ce cu mâna dreaptă mă jucam cu hurta rutieră. „Niciodată nu m-am simţit atât de singur!"
„Chiar ţi s-a făcut dor de prietenii de la facultate?" întrebă ea cu o doză polrivită de compătimire în glas.
„Da! Mi se pare că viaţa mea nu se îndreaptă nicăieri." Mi-am schimbat I">/Hia, am pus la loc harta şi am continuat. „Când eram la facultate, ştiam Cine sunt şi ştiam încotro merg. Viaţa era simplă!"

Am făcut o pauză în timp ce mama se aventură cu grijă în ocolirea unei
ini trase pe dreapta de poliţie. Ne-am zgâit amândoi la bietul şofer care igl susţinea cazul în faţa ofiţerului de poliţie.
„Simt că nu-mi mai găsesc locul!", am continuat. „Toată lumea mă sim-piili/a. Acum parcă toţi mă cred un nebun al cărui loc este la spitalul de boli nervoase."

„O, Eric, nu cred aşa ceva!", mă linişti mama.
„O, ba da!", m-am plâns. „Ca medic, aş fi avut un statut respectabil. Ca misionar, sunt pus cam pe aceeaşi treaptă cu cei care spală toaletele la Los Huritos! Când aveam o prietenă, mă simţeam un bărbat complet. Acum, oiunenii se întreabă dacă nu sunt gay sau dacă nu mi-e frică de fete!"
Mama a aşteptat în tăcere să termin, ştiind că aveam nevoie să-mi descarc miletul.
„ Uneori îmi vine să-mi găsesc pe cineva numai ca să le dovedesc tuturor

că sunt bărbat!" am mormăit şi am luat iar harta în mână numai ca s-o anina înapoi pe locul din spate. Eram agitat, rănit şi deprimat.
„Şi acum ce fac?" am cerşit eu puţină înţelegere. „Studiez ca să devin cântăreţ. Oare ce-oi fi având în cap?"
„Vrei să spui", sublinie de îndată mama, „ce-or fi gândind ceilalţi despre tine?"
Pusese din nou punctul pe „i". Ştiam că sunt exact acolo unde dorea Duni-j nezeu să fiu. Eram acasă şi restauram relaţiile cu familia mea—chiar şi aceas I tă discuţie simplă cu mama era ceva ieşit din comun, un pas mare pe drumul I bun—şi îmi dezvoltam o calitate pe care mi-o doream de ani de zile. îmi I doream să învăţ să cânt într-un fel care să aducă adevărul în viaţa oamenilor,! să-i încurajeze şi chiar să-i cheme în sala tronului lui Dumnezeu. Dar, deţii ştiam că sunt exact acolo unde mă voia Dumnezeu, nu mă puteam gândi decâtI la ce cred ceilalţi despre viaţa mea de ciudat.
„Eric", se anunţă discursul matern, „pot să-ţi spun câteva lucruri?"
Am încuviinţat mormăind, cu ochii pe geam.
„Eşti un tânăr extraordinar!" Nu mă muştruluia, aşa cum mă aşteptasem,I „Şi, Eric, Dumnezeu are pentru tine un plan care întrece cu mult visele talcl cele mai îndrăzneţe! Chiar acum, această perioadă de singurătate te pregă-j teste să devii un lider bun!"
în timp ce vorbea, simţeam în mine o pace delicată şi un val de speranţă, I
„Când Isus ia viaţa ta în mâna Sa, unul dintre primele lucruri care se înJ tâmplă este că viaţa ta nu se mai amestecă în nici un fel cu restul lumii." Mâl privi din nou scurt, întrebându-se dacă vorbele ei au vreun ecou.
„Valorile tale s-au schimbat, motivaţiile tale s-au schimbat şi până şi felulI tău de a vorbi s-a schimbat. Eşti un om nou. în tine se vede acum Isus!"
Se opri şi trase aer în piept.
„Să nu uiţi niciodată, Eric—nici Isus nu S-a potrivit cu lumea!"
„Dar ce realizez eu în viaţă acum?", am insistat.
„Eric, lui Dumnezeu nu-I pasă dacă realizezi ceva, El vrea să-L asculţi, I Când îl asculţi, realizezi lucruri uimitoare!"
Ne-am oprit din nou puţin până când a ieşit pe drumul spre Wadsworth $11 a decis să treacă pe galben, în loc să oprească.
„Gândeşte-te numai la ce face Dumnezeu în viaţa ta!"
M-am întors s-o privesc, nestiind dacă vorbeşte serios.
„Ai un frate care se crede cel mai norocos om din lume. Fratele lui mai nia I re îngenunchează în rugăciune alături de el în fiecare dimineaţă la stindardul din I curtea liceului Ridgeview. Pentru prima oară în viaţă îi eşti cel mai bun prieten, I

O faci pe mama ta cât se poate de mândră, dragule! Simt că în sfârşit am
■ 7/o relaţie adevărată cu tine. Eric, toată viaţa ta m-am rugat ca într-o zi »fl ajungi să-L cunoşti pe Isus aşa cum îl cunoşti acum."
Apoi s-a întors spre mine cu ochii strălucind şi mi-a spus: „Şi vei fi pe veci binecuvântat, Eric, pentru decizia pe care ai luat-o de a-i fi credincios viitoarei tale soţii."
M-a luat de mână şi a încheiat: „Va trebui să fie o tânără cu totul specială >ii să se măsoare cu un tânăr atât de radical ca şi tine!"
Reuşise! Mă făcuse să zâmbesc. Oricât aş fi vrut să îmi plâng de milă, n un mai putut. Mama avea dreptate. Trebuia să încep să privesc viaţa prin "i Ini lui Dumnezeu, nu prin ai mei. Pentru că totul este în mâna lui Dumne-Ku, toată această singurătate, toată această durere şi toată această răbdare vor fl răsplătite într-o bună zi. într-o bună zi totul va căpăta sens.

prietenia

I-D Q
Q
Q_ O
C Q

Eric: *Biserica Creekside Community*

[15 decembrie 1991]

„U BISERICA ACEASTA aţi hotărât să veniţi?", mă întrebă Don cu un glas abia

„Măcar facem mai puţin de patruzeci şi cinci de minute", făcu Marky, ilAndu-i un ghiont prietenesc lui Don.

„Nu văd nici o «figură neagră» pe aici! Lipseşte ritmul, frate! Nu cred că •ii.ii suport să văd încă doi fraţi albi care-şi pierd ritmul." Don Randolph, Itfllrârml prieten „negru" al familiei Ludy, avea simţul umorului. Doar că de file mai multe ori părea să şi-1 exercite pe seama familiei *Ludy.*

„Ei bine, dacă ai veni cu noi la biserica asta", am comentat, „ar fi cel puiul o «figură neagră»!" Am râs cu toţii un pic prea tare, aşa că de îndată «ni auzit din rândul din spate un „Ssssss!".

„O să ne fie dor de voi, de amândoi, frate!", ne şopti Don cu toată seriozi-

i în timp ce luminile se făcură mai mici şi muzica se făcu auzită. începuse piesa de teatru de Crăciun. Pe scenă năvăliră ca o furtună copilaşi care-şi spuneau rolurile ţipând şi cântând cât îi ţinea gura refrenele de Crăciun cunos-

I'UIC.

De când ne întorsesem de la şcoala misionară, eu şi Marky căutaserăm i" sic tot o biserică. încercaserăm o sumedenie de denominaţii, ba chiar şi câ-(#va forme diferite de exprimare culturală, iar de puţină vreme ne împrieteniserăm cu Don Randolph, pe când frecventam biserica lui „cu ritm", în i lalalt capăt al oraşului.

în final, am decis că locul nostru era în biserica Creekside Community, ilin care făceau parte şi părinţii noştri. La început, faptul că mergeam la o altă

i ică decât cea a părinţilor noştri ne făcea să ne simţim mai adulţi. Dar în final am decis că biserica este, de fapt, strâns legată de familie.

„Puştiul acela în albastru este destul de bun!", murmură Marky, iar eu şi |)oii încuviinţarăm din cap.

„Dar cum vi se pare puştiul cu părul în sus?", am şoptit precaut.

Copilul cu părul vâlvoi scotea cu atenţie de la brâu felurite comori , timp ce restul corului de copii dansau pe scenă. Spre distracţia noastră,

orolSL T , ŞI ^ dlStragă 3tenîia d£ la proaSpăta descoperire ,

proviziilor sale de scame.

Peste tot erau râsete şi voie bună, strigăte şi suspine. Mulţimea particip, cu trup şi suflet. Eu, Don şi Marky eram în fruntea gălăgioşilor. Erau „Z chicoteli şi râsete zgomotoase, strigăte de încurajare şi aplauze. Şi în mijlo tuturor acestora, pe scenă apăru... o prinţesă.

Leslie: *Biserica Creekside Community*

[15 decembrie 1991]
80
când visele se împlinesc
„Ai FĂCUT O TREABĂ EXTRAORDINARĂ, Les!", strigă Rachel Anderson, o bătrânică Ibarte plăcută care părea să mă simpatizeze de când ai mei începuseră să frecventeze această biserică, cu un an înainte. Creekside era o mică familie de credincioşi care nici măcar nu aveau un grup de tineri. Dar nu-mi păsa. întâlnirile foarte agitate conduse de Kevin Walker începuseră să se învechească după trei ani.
„Mulţumesc!", am răspuns zâmbindu-i la rândul meu. Micul sanctuar al hisericii fierbea de râsete şi de discuţii în timp ce actorii care jucaseră în piesa de Crăciun, cei mai mulţi copii de şcoală generală şi câţiva adulţi binevoitori, se amestecau deja cu publicul format din prieteni şi membri ai familiilor.
Am scanat încăperea aglomerată, căutându-mi părinţii. Eram uşurată că piesa de Crăciun se terminase în sfârşit. Acceptasem cu greu unul dintre rolurile principale, mai ales pentru că părinţii mă „încurajaseră" mult. Până la urmă se dovedise a fi o adevărată distracţie, deşi n-aş fi recunoscut aşa ceva faţă de ei.
Acum, că se sfârşise, gândul îmi era la a şaisprezecea mea aniversare, care avea să fie a doua zi. Pentru seara cu sceneta de Crăciun, părinţii plănuiseră o cină aniversară la un restaurant italian elegant, de aceea stomacul începuse să mârâie impacientat la gândul pastelor primavera pe care aveam să le comand.
Simţeam un mic fior ori de câte ori mă gândeam că aveam aproape şaisprezece ani. Din nu ştiu ce motiv, îmi imaginasem mereu că la şaisprezece ani mi se va întâmpla ceva „deosebit". La urma urmei, a şaisprezecea mea aniversare pica în şaisprezece decembrie. „Dulceaţa de şaisprezece ani, Leslie!", glumeau prietenii mei. *„Trebuie* să fie anul tău norocos."
Poate acum, că am şaisprezece ani, viaţa mea sentimentală se va schimba, era gândul rătăcitor care-mi trecea prin minte în timp ce-i căutam pe ai mei. *Poate voi descoperi că Făt-Frumos chiar există la urma urmei, iar dorinţele*

mele din copilăria legănată de poveşti se vor împlini în sfârşit! M-am oprii brusc. Rareori îmi permiteam astfel de gânduri nerealiste. *Fii serioasă. Nu visa la ceva ce nu există. Oricum, pentru cineva ca tine este prea târziu să găsească dragostea adevărată. Ai distrus complet acea parte din viaţa ta.*
Cum nu-i găseam nicicum pe ai mei, m-am întors ca să ies din biserică şi să caut altundeva, dând în continuare din cap ca pentru a şterge torentul acela de gânduri prosteşti. *Omul viselor tale nu există, Leslie, şi, chiar dacă ar exista, nu te-ar mai vrea acum.* Cu această concluzie încăpăţânată am închis subiectul şi am împins uşa grea care dădea spre hol. Când uşa s-a deschis, m-am trezit faţă în faţă cu cei mai frumoşi ochi căprui pe care îi văzusem vreodată.
„Salut!", spuse el cu un zâmbet însufleţit. Era înalt, cu umeri laţi, părea să aibă douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Părul său negru, cârlionţat se armoniza cu pielea măslinie. Când zâmbea, ochii săi întunecaţi păreau că sclipesc, iar aluniţa din colţul din stânga al gurii completa impresia de entuziasm copilăresc.
Părea să aştepte un răspuns, aşa că mi-am regăsit repede vocea. „Ăăă, salut", am spus ezitând.
„Tu eşti Leslie?", întrebă repede. După ce am încuviinţat din cap, se lansă într-o explicaţie foarte animată. „Sunt Eric Ludy. Tocmai am vorbit cu mama ta. A spus că studiezi muzica şi scrii cântece. Eu abia am intrat în domeniul acesta, aşa că poate vorbim cândva despre asta. Şi, apropo, ai făcut o treabă grozavă în seara asta pe scenă."
Văzându-1 atât de degajat, m-am relaxat şi i-am zâmbit şi eu în timp ce vorbeam despre muzică şi compoziţie. Ani de zile, orice tânăr pe care-1 întâlnisem aşteptase din partea mea un flirt. învăţasem bine jocul acesta, dar uitasem în schimb cum să am o discuţie prietenească, normală, sănătoasă cu cineva de sex opus. Totuşi, în aceste câteva clipe de discuţie, m-am simţit iar ca o persoană adevărată—nu ca un obiect sexual.
în mod misterios m-am simţit înviorată în preajma acestui om pe nume Eric Ludy—cu mult mai în vârstă decât mine, totuşi atât de politicos şi drăguţ. M-a intrigat faptul că zîmbea mereu şi atitudinea lui energică faţă de viaţă. Mi-am dat imediat seama că era altfel decât toţi ceilalţi pe care-i întâlnisem.
„Eşti gata de plecare, Les?", am auzit deodată vocea tatălui meu din celălalt capăt al holului. I-am făcut cu mâna, apoi m-am întors către noul meu prieten.
„Mi-a părut bine să te cunosc, Eric. Mi-ar plăcea să-ţi spun ce ştiu despre studiourile de înregistrări. Vei fi aici duminică?"
‚Da, tocmai am început să vin la biserica aceasta împreună cu părinţii", spunse zâmbind larg. „Pe duminică."
O senzaţie caldă mă inundă în timp ce alergam spre parcare, unde mă aş-luptau ai mei. Nu mă gândeam deloc la o relaţie cu Eric Ludy; nu-mi dădu-I ie nici un semn că s-ar simţi atras de mine sau că ar fi interesat. De fapt, nici măcar nu mi se păruse genul de tip care să vâneze relaţii superficiale. Am văzut că este diferit şi speram să ajung să-1 cunosc mai bine. Eric Ludy părea genul de om cu care poţi fi prieten o viaţă.
Mai târziu în seara aceea mă aflam în restaurantul italian Fratelli, privind îndelung inelul cu topaz şi diamant pe care părinţii mi-1 cumpăraseră de ziua mea.
„E minunat!", am spus încântată când mi l-am pus pe deget. I-am îmbrăţi-|at cu putere pe amândoi şi am şoptit „Mulţumesc foarte mult. Vă iubesc pe amândoi."

Mi s-a părut că văd lacrimi sclipind în ochii mamei. în acel scurt moment, m-am simţit din nou ca o fetiţă inocentă, iar durerea din ultimii câţiva ani a părut să-şi mai slăbească strânsoarea.
Ştiam că viaţa mea nu era încă acolo unde trebuia să fie. Nu o dată în timpul anului şcolar îmi dorisem să pot da timpul înapoi la seara aceea din tabăra creştină Evergreen, când totul părea atât de clar—înainte să mă încâlcesc iar în ghemul complicat al popularităţii.
Dar în seara aceasta am trăit un crâmpei din ceea ce ar fi putut să fie viaţa mea, dacă aş fi găsit puterea să dau atenţie doar lucrurilor care contează cu adevărat. Inelul minunat pe care îl primisem părea un simbol al speranţei ivite la orizont, o promisiune a ploilor de primăvară după iarna lungă şi aspră. îmi doream să mi se schimbe viaţa în anul acela—anul drag în care împlineam şaisprezece ani. Cumva, simţeam că schimbarea era aproape. Dar peste numai câteva luni aveam să-mi dau seama ce formă drastică urma să aibă această schimbare.

Eric: *Strada South Newport nr. 142.*

[21 decembrie 1991]
„Nu SE POATE!", am mormăit eu neîncrezător, întinzând mâna după cana jumătate plină cu cidru aromat aşezată pe marginea pianului. „Nu se poate fi scris tu cântecul acela la paisprezece ani!"
Fata drăguţă care stătea la pian nu şi-a ridicat privirea, a continuat doal să se uite la clape şi a dat din umeri, puţin stânjenită.
„Mai ai şi altele?" se amestecă mama în conversaţie din balansoarul straj tegic aşezat pentru a asculta „stereo".
"Ăăăă....", făcu fata cu ochi de smarald. Dar înainte să apuce să răspuu dă, Marky dezlănţui o mică furtună în sufragerie, sărind şi strigând „Aul Frige, frige!" şi suflând în cana lui cu cidru. Apoi, dându-şi seama că rupsesţ violent firul discuţiei, ne privi cu ochi umili de oiţă şi murmură „Scuze!"
Toate privirile se îndreptară spre micuţa muziciană care stătea la pian.
„Mai cântă-ne un cântec, te rog", o încuraja tata.
„Da, da, continuă!" adăugă Marky, deşi îl durea rău limba.
„Ăăăă...", ezită ea, „aş vrea să-1 aud pe Eric cu un cântec de-al său."
Toate privirile se întoarseră spre mine. Marky se repezi într-un suflet „Ni vrem să-1 auzim. îl auzim oricum tot timpul. Hai, Leslie, cântă-ne încă m cântec."
Dar micuţa muziciană talentată se hotărâse. înfruntându-1 pe „omul CU[1] limba friptă", se ridică de pe scaun şi mă invită cu un gest să iau loc să cânt
O FATĂ ATÂT DE TÂNĂRĂ. Şi totuşi mă intriga. Eram obişnuit să povestesc cu fiic de genul Eleonorei Radcliff, Jenny Williams, Brenda Dykstra, Trina Simin» şi Keri Wooden de la facultate. Intelectuale, sigure de sine şi sofisticate. Ir mei ale anilor '90, care se repezeau să mă dărâme şi nu se grăbeau să mă rl dice. Ea era intelectuală, fără a fi ostentativă; sigură de sine, dar modestii
lllti un mod plăcut; şi nu era sofisticată, ci avea mai mult mister şi mai multă
li mnitate. M-am trezit fascinat de această tânără. Era un paradox pentru
mi ne—frumoasă şi îndrăzneaţă, totuşi modestă şi drăguţă, prinsă în capcana
lumi a popularităţii, dar căutând cumva o cale de a renunţa la tot şi a-I
iutii întreaga ei fiinţă lui Isus Hristos.
Din momentul în care am văzut-o prima oară, am ştiut că ascunde un cân-iii inima ei. I-am văzut sufletul tânjind după o apropiere mai mare de Isus. Am ştiut pe loc că fata aceea era altfel. Era deosebită^ iar Dumnezeu îi păzea ui gelozie inima şi viaţa. Am vrut să fiu o încurajare pentru ea. Puteam să-i ilnu un crâmpei dintr-o viaţă mai profundă, o viaţă eliberată, o viaţă dedicată. (e n-am ştiut a fost cât de mult aveam să învăţ *eu* de la *ea.*
„A FOST UIMITOR, Eric!", şopti ea după ce am terminat cântecul. „Nu cred să li uizit pe cineva cântând cu atâta pasiune şi convingere." S-a oprit şi a lăsat ÎS se stingă ecoul cuvintelor; apoi mi se adresă pe un ton care face dintr-un bfliat un bărbat, iar dintr-un bărbat un luptător. A spus simplu: „Lumea trebuie să te audă cântând"!
Ştia să ajungă la inima mea. Era altfel, iar asta mă fascina. Aş fi vrut numai să nu fi fost atât de tânără. în viaţa mea era o graniţă bine stabilită. Am puica s-o numim „sora mai mică a lui Brad Binks". Doar că fata asta tânără era în şcoala generală pe când eu eram deja la facultate! Puteam fi pentru ea un prieten, puteam fi un frate, un exemplu de om al lui Dumnezeu—dar sub nici o formă nu puteam fi vreodată mai mult de atât. Aveam douăzeci şi unu ilc ani. Ea avea şaisprezece. Cu asta am spus totul.

Eric: *Strada Rambling Rose nr. 311*

[2 februarie 1992]

„BUN VENIT ÎN CASA NOASTRĂ!" ciripi Janet Runkles hoardei Ludy, aflate pe treptele din faţa casei ei în frigul de afară.

Ne-am târşâit picioarele până în holul cald şi confortabil şi am lăsat căldura să ne topească degetele de la picioare şi mirosul plăcut de lasagna proaspete să ne topească enzimele digestive.

„Hei!" am strigat deodată şi eu, şi Marky, când apărură Rich, David, John şi Leslie Runkles în holul unde toţi îşi scoteau hainele, cizmele şi îşi suflau nasul. Lumea s-a îmbrăţişat cu căldură şi ne-a fost prezentat Cheyenne, câinele familiei, auriu şi frumos, rasa retriever.

„Ce cămin minunat!" avu grijă mama să puncteze.

Noi, ceilalţi Ludy, ne-am alăturat corului de exclamaţii în timp ce luam cunoştinţă de abilitatea uluitoare a lui Janet de a face din casă un cămin.

„Deci acesta este pianul", spuse tata emoţionat, „unde se scrie muzica aceea grozavă".

Din nou am sărit toţi cu exclamaţii admirative, la care Leslie a dat iarăşi foarte drăguţă din umeri, semn că o cam stânjenea complimentul acela strălucitor.

Am devorat lasagna fără a aduce pagube prea mari tapiţeriilor şi covoare-lor lui Janet. Conversaţia a fost animată—plină de aventuri misionare, poveşti despre copilăria familiei Ludy şi întâmplări bizare purtând marca Ludy.

Zâmbetul meu a fost la fel de larg ca de obicei întreaga seară. Dar în sinea mea se dădea o luptă.

Cu EXACT DOI ANI în urmă, chiar în data de 2 februarie, Dumnezeu îmi schimbase viaţa. Terminasem de citit cartea pe care mi-o dăduse sora mea şi-mi
deschisesem viaţa pentru Dumnezeu. Iar El începuse să mă schimbe. De «lunci, în fiecare an mi se întâmpla ceva deosebit în această zi a aniversării inele pe plan spiritual. Dar în seara aceea mă simţeam uitat. Dumnezeu îl neglijase pe micul Său Eric şi cumva uitase şi să-Şi verifice agenda.

La cină conversaţia a continuat. Am râs când a fost de râs, am dat din cap In semn că înţeleg, când a fost necesar, ba chiar am complimentat bucătăreasa pentru lasagna. Dar în sinea mea plângeam. îmi făcusem speranţe mari pentru această zi şi crezusem că Dumnezeu îmi va pregăti ceva special. Dar iată-mă în vizită la această familie—o familie pe care de-abia o cunoşteam— Iar de miezul nopţii mă mai despărţeau doar câteva ore. Ziua mea specială cu Dumnezeu avea să se termine în curând.

„Vă invit", spuse Rich Rinkles, „să ne mutăm în sufragerie ca să stăm mai comod." Ne-am ridicat cu toţii şi ne-am mutat în cealaltă cameră. David şi John au primit sarcina de a aduce scaune din bucătărie pentru numărul suplimentar de şezuturi prezente. Mama i-a mulţumit lui Janet pentru o reţetă care se chema „Lasagna stea însingurată". Cheyenne se rostogolea pe jos, iar Marky o freca pe burta blănoasă. Rich şi tata flecăreau pe tema injustiţiilor comise de avocaţi. Leslie se interesa dacă cineva mai doreşte cafea sau ceai. Iar eu stăteam pur şi simplu pe canapeaua familiei Runkles, paralizat de tristeţe.

Când în sfârşit toată lumea s-a aşezat, toate paharele au fost umplute şi Leslie a luat loc, Rich a întrebat: „Vreţi să ne rugăm împreună?" Bineînţeles că toţi am primit cu entuziasm propunerea lui.

„Sigur că da!", exclamă tata în numele întregii familii. Timp de aproximativ trei minute ne-am rugat în tăcere, apoi Janet a rostit o rugăciune cu glas tare.

„Doamne!", a început, „mulţumesc pentru această seară deosebită pe care am petrecut-o cu această familie deosebită!"

A continuat să se roage, dar mintea mea nu se putea concentra. *Doamne,* m-am rugat stăruitor în sinea mea, *arată-mi te rog că eşti aici şi că îţi pasă.* Minutele au trecut şi fiecare şi-a spus cu glas tare rugăciunea. Singurul care nu contribuise cu rugăciunea sa, eram eu. Simţeam că trebuie să demonstrez familiei Runkles că sunt un „războinic al rugăciunii", dar n-aveam nimic
în inima şi-n minte.

în mijlocul unuia dintre acele mici intervale de tăcere dintre rugăciuni, am deschis ochii şi am privit

înjur. Toată lumea ţinea ochii strâns închişi. Căţelul auriu se agita în jurul mâinii drepte a lui David ca să capete atenţie, Marky îşi scărpina nasul, mama îi şoptea lui Dumnezeu în rugăciune, iar chiar în

faţa mea se afla o tânără frumoasă, care îşi cuprinsese faţa într-un gest revere-nţios. Când am văzut-o rugându-se, a fost ca şi când o voce asemeni unei brize de august mi-ar fi cuprins inima şi mi-ar fi luminat mintea: „Eric, *ea* este."

îmi dădeam seama foarte bine că există un duşman al sufletului meu. Iar acum, mai mult decât oricând, încerca să-mi distrugă viaţa. Chiar în timpul rugăciunii, Satan avea tupeul să încerce să-mi otrăvească motivaţiile şi gândurile legate de această fată de şaisprezece ani. Eram convins că Dumnezeu mi-o scosese în cale ca s-o încurajez, fiind pentru ea un exemplu de om al lui Dumnezeu. Eram sigur că era de datoria mea în faţa lui Dumnezeu s-o protejez ca un frate şi să-i fiu un prieten de nădejde. Este adevărat că eram fascinat de ea şi o găseam frumoasă. Dar înaintea lui Dumnezeu şi a unei încăperi pline de martori n-aş fi admis în ruptul capului că ar fi onorabil şi corect ca un tânăr de douăzeci de ani să aibă asemenea gânduri ireverenţioase faţă de o fată de şaisprezece ani. Ştiam că nu Dumnezeu îmi vorbeşte, ci duşmanul.

Când rugăciunile s-au încheiat, m-am simţit neîmplinit spiritual. Dintr-un motiv ascuns, Dumnezeu mă uitase chiar în ziua aniversării mele. N-aş fi recunoscut asta atunci, dar eram supărat pe Dumnezeu pentru că mă neglija-se, supărat pe mine însumi pentru că nu arătasem familiei Runkles ce frumos ştiam să mă rog, şi supărat pe duşman pentru că încercase să-mi otrăvească gândurile legate de surioara mea, Leslie.

în această neagră stare de spirit am încercat să-mi strecor braţele în mânecile hainei şi să-mi închei şireturile la cizme. Se făcuseră schimburile de „la revedere" şi „să repetăm curând figura", aşa că eram pe picior de plecare când Janet mă strigă.

„Eric?", rosti ea cu grijă.

„Da?", am răspuns frumos în timp ce-mi îndesam mâinile în mănuşile negre de piele.

„Ăăăă...", ezită.

îmi mascasem emoţia afişând un zâmbet.

„Ăăă", făcu ea în continuare muşcându-şi buza şi privind în pământ, „simt că trebuie să-ţi spun ceva."

Aveam impresia că femeia aceasta, pe care de-abia o cunoşteam, îmi cerceta sufletul. Era ca şi când m-ar fi citit ca pe un articol de ziar şi se pregătea să mă critice.

„Ascult", am răspuns stânjenit.

„Ei bine," oftă adânc, „cred că Dumnezeu vrea să ştii că ceea ce ţi s-a spus în această seară este de la El."

Mintea începu rapid să caute o experienţă din acea seară care să poată trece drept „un mesaj de la Dumnezeu". Dar, oricât aş fi vrut ca Janet să aibă dreptate, eram sigur că Dumnezeu nu-mi spusese nimic în seara aceea. De l'apt, adevărul era că uitase de mine.

„Are vreun sens ce ţi-am spus?" întrebă ea cu drăgălăşenie.

„Ăăăă..." m-am bâlbâit. „O să mă rog pentru asta." Cum să-i fi spus că nu putea fi mai departe de adevăr?"

Plimbându-mă prin aerul rece al serii m-am simţit singur şi uitat. *Unde eşti, Doamne? Unde este sărbătoarea noastră?* După ce m-am aşezat în pat în acea seară de februarie, m-am rugat ca, într-o zi, Dumnezeu să scoată la iveală rostul acelei seri. Am mers la culcare cu durere în suflet, fără să am nici cea mai vagă idee de sclipirea din ochii lui Dumnezeu şi de zâmbetul de pe faţa Sa iubitoare.

m

Leslie: *Pizzeria lui Romero*

[Tyler, Texas, 1992]

„HEI, LES, A ÎNCEPUT sucul tău gastric să facă ravagii?" întrebă şmechereşte Eric, iar Marky făcu o grimasă haioasă peste umărul lui. I-am aruncat o privire amuzată lui David, fratele meu în vârstă de doisprezece ani care stătea lângă mine pe banca de plastic de un roşu aprins. înainte să-mi vină în minte un comentariu haios cu care să completez discuţia aceea lejeră, chelnerul aşeză pe masa noastră tava fierbinte cu pizza în mijlocul exclamaţiilor şi strigătelor vesele ale băieţilor Ludy.

După ce ne-am plecat capetele, am remarcat entuziasmul cu care se ruga Eric, chiar şi pentru masă. Dragostea sa fierbinte pentru Domnul era contagioasă. Viaţa era un lanţ de aventuri de când mama sugerase din senin ca eu şi David să mergem împreună cu Eric în Texas, ca să vizităm fosta lor şcoală de misionarism.
Nu-mi venea să cred că doar cu patru zile în urmă eram la ora de algebră citind un bilet pe care mi-1 trimisese Amanda despre noul ei prieten. Viaţa mea de acasă părea acum la ani-lumină distanţă. Era februarie, la mijlocul celui de-al doilea an al meu de liceu, totuşi părinţii mei fuseseră de acord să-mi iau o săptămână liberă. Aproape la fel de uimitor era faptul că fusesem nerăbdătoare să scap o vreme din extenuanta mea viaţă socială. în mod normal m-aş fi panicat, de teamă că prietenii mei m-ar putea uita sau că tipul pe care tocmai pusesem ochii s-ar putea hotărî să iasă cu altcineva cât eram plecată. Dar în timp ce Toyota Camry cea roşie a familiei Ludy gonea spre sud, fiecare kilometru părea să mă despartă de acea lume—nu doar fizic, ci şi emoţional. Cele şaptesprezece ore de mers cu maşina spre şcoala misionară nu au fost nici pe departe plictisitoare. Eric şi Mark erau plini de viaţă, inventau tot timpul jocuri interesante sau cântece şi glume, aşa că am râs pe tot drumul. Dar am avut şi discuţii serioase. Eric şi Mark ne-au împărtăşit călătoria spirituală uimitoare în care îi condusese Dumnezeu pe amândoi în urmă
cu numai doi ani. Văzându-le vieţile şi auzindu-i povestind, am avut o revelaţie. Aveam în faţa mea doi tineri care trăiau cu un scop şi un sens ce depăşea cu mult graniţele a tot ce experimentasem eu în lumea superficială a popularităţii, sau chiar în cercurile creştine. Inima mi-a tresărit mai ales atunci când Eric ne-a povestit despre decizia lui de a se „abandona total" lui Isus Hristos. Era o decizie radicală.
„Eram în anul pregătitor pentru medicină şi făceam exact ce visasem mereu să fac" povestea el însufleţit, „dar mi-am dat seama că, deşi eram creştin de la vârsta de cinci ani, niciodată nu-L întrebasem pe Dumnezeu ce doreşte *El* să facă în viaţa mea."
Apoi ne-a povestit cum hotărâse să renunţe la facultate şi la tot ce avea sens în viaţa lui şi să urmeze şcoala de misionarism împreună cu fratele lui. I-a dat lui Dumnezeu viitorul, visele, speranţele şi planurile lui. La şcoala de misionarism, el şi Mark au descoperit o relaţie adâncă, intimă cu Hristos, cum nu mai cunoscuseră niciodată. Şi au învăţat amândoi ce înseamnă cu adevărat „să I te dăruieşti lui Dumnezeu". Acum trăiau prin credinţă, mereu aşteptând ca Dumnezeu să intervină, mereu atenţi la cum ar dori Dumnezeu să folosească vieţile lor în lucruri mici sau mari, în fiecare moment al fiecărei zile.
Ascultându-i, un dor adânc mi-a cuprins întreaga fiinţă—un dor de o astfel de intimitate cu Mântuitorul meu, pe care tinerii aceştia o gustau. Dorul de o viaţă în care să trăiesc credinţa pe care spuneam că o am. Dorul de a mă abandona complet lui Isus Hristos.
VIEŢILE PLINE DE SEMNIFICAŢIE ale lui Eric şi Mark au fost doar unul dintre instrumentele pe care le-a folosit Dumnezeu în viaţa mea în săptămâna aceea. Din clipa în care am pus piciorul în perimetrul şcolii de misionarism, am simţit un imbold puternic de a mă apropia de Creatorul meu. Pentru prima oară după mulţi ani, eram departe de lumea mea socială—nu suna telefonul, radioul nu trâmbiţa, iar viaţa mea frenetică nu mai trimitea nici un fel de semnale. Pentru o vreme scăpasem din vârtejul care îmi răvăşise mintea şi gândirea timp de ani de zile. Şi se părea că Dumnezeu îmi deschide o perspectivă cu totul nouă.
Toată săptămâna am întâlnit oameni cu o dragoste sinceră şi vie pentru Isus Hristos. Nu doar în cuvintele pe care le spuneau, ci şi în felul în care trăiau. Am fost uimită să văd un asemenea creştinism *radical—viaţa* acestor

oameni se învârteau realmente în jurul credinţei în Dumnezeu. Nu-I dădeau din timpul lor doar duminica sau miercurea seara, îl aduceau în miezul a tot ceea ce făceau.
Timp de ani de zile trăisem înfăşurată în mica mea lume. Fusese nevoie de o săptămâna în care să stau departe de această lume—o săptămână petrecută cu străini într-un loc străin—pentru ca Dumnezeu să-mi capteze atenţia. într-o după-amiază eram în cantină, îmi luasem o farfurie de salată taco şi ascultam discuţia veselă dintre Eric, Mark şi un cuplu de misionari entuziaşti, Brad şi Katie.
„Mi-am petrecut primii treizeci şi cinci de ani ai vieţii de adult preocupai să fac bani şi să am succes", a spus Brad, iar ochii săi albaştri scânteiau. „Apoi Dumnezeu a ajuns la mine. Mi-am dat seama că îmi spuneam creştin, dar priorităţile mele erau banii şi performanţele, nu Dumnezeu. Spuneam că trăiesc pentru Dumnezeu, dar de fapt trăiam pentru mine însumi. De fiecare dată când mergeam la biserică duminica dimineaţa, îmi propuneam să-mi schimb viaţa şi priorităţile, dar luni dimineaţa la lucru eram din nou absorbit de vechiul meu stil de viaţă."

„Şi până la urmă cum ai ajuns aici, în Twin Oaks?" întrebă Mark în timp ce cu furculiţa străpungea nemilos o măslină.
„Am petrecut un weekend pe ocean", îşi aminti Katie, „şi după ce am stat o vreme departe de toată agitaţia în care trăisem atâta timp, ne-am dat amândoi seama cât de goală era viaţa noastră. Am decis că nu mai voiam ca şi următorii treizeci şi cinci de ani să fie ca şi primii treizeci şi cinci."
„Simţeam de multă vreme că Dumnezeu vrea să lucrez în câmpul misionar", adăugă Brad stropindu-şi fasolea mexicană cu sos enchilada. „Dar am tot ignorat glasul acela delicat pe care-1 auzeam în inima mea. în seara aceea însă, am ştiut că era timpul să fac un gest radical. Am îngenuncheat amândoi lângă canapea şi I-am încredinţat lui Dumnezeu controlul asupra vieţilor noastre."
„Şi de atunci vieţile noastre nu mai sunt la fel!" încheie Katie fericită.
M-am uitat la amestecătura de salată şi cartofi prăjiţi din farfuria mea. *Cum pot oamenii să ia decizii atât de extreme în vieţile lor? Cum pot fi aşa fericiţi după ce au renunţat la bani şi la siguranţă?* mă întrebam. îmi dădeam seama că doar cu câteva săptămâni în urmă aş fi spus că genul acesta de creştinism radical este ridicol. Dar acum inima mea era în mod curios atinsă de pasiunea, de entuziasmul şi fericirea lor.
Ceva mai târziu în acea seară am făcut o plimbare pe lângă un câmp extraordinar de frumos, plin de flori. Aerul răcoros îmi înţepa obrajii. Mi-am găsii
un loc pe o buturugă rece şi am ascultat bâzâitul şi muzica gândacilor de iunie şi a greierilor. Am simţit din nou un imbold în inimă, aceeaşi chemare delicată pe care o simţeam de când ajunsesem acolo. Doar că acum era prea puternică, prea intensă ca s-o mai pot ignora. Dumnezeu îmi vorbea. Mi-am strâns buzele şi am încercat să liniştesc cumva pulsul pe care-1 auzeam în urechi şi să potolesc bătăile inimii. După atâtea ocazii în care îl ignorasem, după atâţia ani în care trăisem pentru mine şi lăsasem să se strecoare atâta păcat în viaţa mea, oare ce mai avea Dumnezeu să-mi spună? Avea să trântească peste mine i vreo pedeapsă cumplită pentru că mă îndepărtasem de El? Sau să rostească o judecată cruntă peste viaţa mea?
întoarce-te la Mine, copil drag.
O şoaptă atât de blândă, de plăcută. Am început să plâng în tăcere, neînţe-legând cum poate Dumnezeu să mă iubească şi acum atât de mult, după ce făcusem atâtea compromisuri. Niciodată n-am simţit mai aproape privirile Sale blânde, înlăcrimate, care mă îndemnau să-mi găsesc refugiul în braţele Sale de păstor bun. Inima mi-era sfâşiată. încet, am îngenuncheat pe pământul rece.
„Iartă-mă, Doamne. Până acum am trăit pentru mine. Iartă-mă că am încercat să te înghesui în viaţa mea. De acum vreau să-mi clădesc întreaga viaţă în jurul Tău. Arată-mi cum să-Ţi dau Ţie primul loc în viaţa mea, Doamne Isuse."
Când m-am ridicat, tremuram, iar în lăuntrul meu am continuat să tremur şi în următoarele două zile. în adâncul inimii, ştiam că voi avea de luat măsuri radicale ca să îmi clădesc viaţa cu adevărat în jurul Lui.
„DUMNEZEU A LUCRAT CU ADEVĂRAT în inima ta în ultima vreme, nu-i aşa, Leslie?" Jessie era studentă la şcoala de misionarism, o fată prietenoasă şi deşteaptă, căreia, deşi se împrietenise cu mine doar de câteva zile, în timpul şederii mele la Twin Oaks, ştiam că îi păsa sincer de mine. Acum, plimbându-ne împreună pe drumul ce ducea spre locul de închinare, îmi citea în adâncul sufletului. Am zâmbit nehotărâtă, neştiind cât aş putea să-i mărturisesc. La urma urmei, era o străină. Dar când m-am uitat în ochii ei căprui, scânteietori, am fost dezarmată.
„Da, aşa este", am răspuns încet. „îmi vine greu să explic. Dar chiar simt [că trebuie să fac nişte schimbări majore în viaţa mea, pentru ca El să fie pe primul loc. Şi... ăăă... mă cam sperie că nu ştiu ce fel de schimbări vor fi acestea."

Jessie dădu din cap înţelegătoare. „Vreau să te încurajez, Leslie", spuse ea lovind cu tenişii o pietricică. „Niciodată nu ne dă Dumnezeu să facem ceva pentru care nu ne dă şi putere. Şi orice ţi-ar cere, o face pentru că vrea doar ce este mai bun pentru tine. Eşti prinţesa Lui şi te păzeşte cu gelozie. Poate că ţi se pare un sacrificiu să-L asculţi şi poate nu înţelegi totul. Dar în final, aceasta va fi cea mai mare binecuvântare."
Eric: *Ferma Twin Ooks*
[februarie 1992]

PERECHE de şosete murdare zburară prin aer, aterizând inofensive pe un rucsac albastru din colţul de sud-est al camerei de hotel demodate.
„Pot să ştiu ce înseamnă asta?", am întrebat bâlbâindu-mă cu tonul ferm al fratelui mai mare, în timp ce lecturam o broşură despre sprijinirea lucrărilor misionare din Azerbaigian.
„Sunt iniţialele tale pe ele, deci sunt ale tale!", mormăi Marky drept răspuns, concentrându-se asupra împachetării hainelor murdare care trebuiau strânse fiindcă urma să se întoarcă în Colorado.

„Cum adică sunt ale mele?", am protestat, încercând să rămân atent la broşura aceea interesantă. „Le-ai purtat, le împachetezi!"
Ca la oricare ceartă între fraţi, am strigat două minute pentru nimic, am dezbătut aprins despre chestiuni precum responsabilitate şi corectitudine, am bătut câmpii pe tema gravelor încălcări ale dreptului de proprietate, iar în final am ajuns la un compromis şi am pus fiecare în rucsacul său câte una dintre cele două şosete maronii.
După ce ne-am aşezat amândoi lucrurile lângă uşa camerei de hotel, m-am uitat la ceas, am dat ochii peste cap şi am mormăit: „Mai avem încă cincisprezece minute."
Mai aveam destul timp de pierdut înainte să luăm ultima masă la ferma Twin Oaks, după care urma să pornim spre casă. M-am trântit pe pat şi am scos un oftat adânc. Marky a luat broşura despre Azerbaigian şi a frunzărit-o repede. Timp de două minute liniştea a umplut camera, eu urmăream musca ce zbura aiurea pe tavan, iar Marky scotocea după altceva de citit în coşuleţul „de bun venit". Marky a fost cel care a rupt tăcerea.
„Ce părere ai despre Leslie?"
Am răspuns fără să-mi iau privirile de pe musca texană: „Cred că este... ăăă... drăguţă."

Marky chicoti şi mă privi cu un zâmbet larg pe faţă.
După vreo cincisprezece secunde i-am văzut zâmbetul dispreţuitor şi ani mârâit: „Ce e?"
Cu acelaşi zâmbet pe faţă, îmi mai oferi generos câteva chicoteli care avură darul de a mă irita.
„Ce-i cu tine?" am strigat. „Ce ţi se pare aşa amuzant?"
Marky, cu aerul desăvârşit al unui frate mai mic, spuse gânditor, dar abia ţinându-şi râsul: „Cred că o placi!"
La asta am sărit din patul care scârţâia ca să-mi apăr numele şi onoarea: „Este o fetiţă, idiotule! Dacă cineva o place, acela eşti *tul"*
Marky pricepu că a atins o coardă sensibilă şi continuă să tragă de ea. Păstrându-şi zâmbetul arogant şi hotărârea nestrămutată, se aventură mai adânc în ape periculoase.
„Crezi că sunt prost?" spuse el înverşunat. „Ştiu când îţi place o fată. Eşti *atât de* transparent!"
Degetul meu arătător se mişcă dintr-o dată şi se îndreptă ameninţător spre rânjetul obraznic al lui Marky:
„ASTA chiar este o prostie!" am trâmbiţat cu venele gâtului gata să-mi iasă şi faţa toată de un roşu aprins. „Tu eşti cel care încearcă să stea lângă ea la masă şi să cânte cântece de dragoste ca să-i atragă atenţia. Ştiu ce vrei să faci! TU o placi!"
„Ooooo!" făcu Marky stârnit. „Dar cum de i-ai spus că eşti dispus s-o ajuţi la algebră, hm? Ce-a fost asta dacă nu o propunere romantică?"
„Ia mai slăbeşte-mă!" am urlat. Este doar o fetiţă! *Cu cinci ani mai tânără* decât mine! Nu sunt prost!"
Ne-am uitat unul la altul câteva secunde în tăcere, apoi Marky trânti argumentul decisiv: „Cred că o să te căsătoreşti cu ea!"
La douăzeci şi unu de ani, eram sigur de două lucruri: că există un Dumnezeu în univers şi că nu mă voi căsători cu Leslie Runkles. Chiar nu era clar pentru toată lumea? Era cu doi ani şi jumătate mai tânără decât fratele meu mai mic. Asemenea lucruri nu li se întâmplă oamenilor „normali" de pe planeta Pământ. De două luni, de când o văzusem prima oară cântând pe scena aceea mă tot luptam să-mi păstrez curate gândurile legate de această tânără deosebită. Felul ei de a fi şi atitudinea pe care a avut-o în excursia făcută la Twin Oaks n-au făcut decât să-mi crească fascinaţia faţă de ea şi să mă impulsioneze să strâng hăţurile gândurilor mele ca să o cinstesc şi s-o respect în mintea mea în orice clipă. Şi cum eram sigur că nu intra în discuţie nimic altceva decât prietenie, îmi propusesem să mă gândesc la ea şi s-o tratez
In lumina acelei realităţi de nestrămutat.
Marky trecuse graniţa unei proprietăţi sacre. Atentase la integritatea fratelui său mai mare, Eric. Era o prostie din partea lui! Căutam în minte o soluţie Băl dărâm, să-i zdrobesc ego-ul, să-i şterg rânjetul arogant de pe faţă.
„Habar n-ai despre ce vorbeşti!" am spus nu foarte sigur de mine, fără să reuşesc să-i chiar şterg zâmbetul. Apoi, cu toată seriozitatea, am prezis ceea ce credeam cu sinceritate că va fi viitorul lui Marky Ludy: „Cred că TU vei ti cel care se va căsători cu Leslie Runkles!"
Dacă aş fi profet, ar trebui să fiu transformat în stană de piatră pentru uri-aşa inexactitate a profeţiei mele. Din fericire, Marky n-a ajuns să o ia în căsătorie pe micuţa Leslie Runkles şi până în ziua de azi

îmi lipseşte perechea ei şosete maronii păstrate în sertarul de sus al dulapului.

Leslie: *Toyota Camry*

[februarie 1992]

LA ORA 5 FIX DIMINEAŢA, David, Eric, Mark şi eu ne-am înghesuit somnoroşi în Toyota roşie a familiei Ludy, ca să pornim la drumul lung spre casă, în Colorado. Aflasem despre Eric de la nişte foşti colegi de cameră de-ai lui că în şcoala misionară fusese poreclit P.I.P. (Punctualitatea în Persoană). După această călătorie, mi-a fost clar de ce primise porecla aceasta.

„Eric, de ce nu putem dormi mai mult mâine şi să plecăm după micul dejun?", se plânsese Mark în seara dinaintea plecării, în timp ce Eric fixa cu grijă soneria ceasului deşteptător la ora 4:30 dimineaţa.

„Marky", replică Eric cu o hotărâre de fier, „dacă am face aşa, am ajunge în Colorado la ora unu noaptea! Rich şi Janet nu vor mai avea încredere în noi dacă le ducem copiii acasă la ora unu noaptea!"

Deşi aş fi preferat şi eu să dorm mai mult dimineaţa, am fost impresionată de talentul lui Eric pentru dezbateri. în final, a câştigat discuţia, şi iată-ne acum călătorind prin Texas în timp ce soarele începea să-şi răspândească primele raze pe linia orizontului.

Orele treceau, iar mintea îmi alerga odată cu sutele de linii galbene pe care le vedeam înceţoşat trecând în zbor.

„Hei, Les, de ce eşti aşa tăcută?" întrebă David de pe locul din faţă, încercând fără succes să împăture o hartă mototolită.

Mark îmi aruncă o privire şmecheră prin oglinda retrovizoare, iar Eric mă studie de alături cu sprâncenele încruntate. Remarcaseră şi ei că sunt tăcută.

Mi-am dres glasul. „Păi, doar mă... gândesc, cred", am spus drept răspuns la analiza lor severă.

învăţasem un lucru despre familia Ludy, şi anume că le plăcea să sape în sufletul omului şi să vorbească despre ce se întâmplă de fapt acolo. Eric deja se aşezase pentru o discuţie „serioasă", punând deoparte exemplarul uzat al „Scrisorilor lui Zgândărilă", desfăcându-şi centura de siguranţă ca să mă poată privi şi unindu-şi sprâncenele într-o atitudine care trăda seriozitate extremă.

„Spune-ne ce a făcut Dumnezeu în viaţa ta în această săptămână" mă rugă el, cu un zâmbet plin de aşteptări.

Ochii lui Mark continuau să danseze ageri în oglinda retrovizoare, în timp ce fixa maşina să alerge cu şaizeci şi şapte de mile pe oră. David se făcuse comod pe locul lui cu o pungă mare de popcorn cu brânză şi urechile ciulite. Mi-am dat seama că această echipă de drum era gata să mă asculte golindu-mi sufletul. *Ei bine, de ce nu?* M-am gândit. *Simţeam nevoia* să vorbesc. Voiam să verbalizez ce se petrecea înăuntrul meu înainte să reintru în rutina de acasă.

„Dumnezeu realmente m-a provocat în această săptămână", am spus în sfârşit după o pauză lungă, „ca să-mi clădesc cu adevărat viaţa în jurul Său. Să-mi schimbe priorităţile. Ca să-L pun într-adevăr pe primul loc—nu doar în cuvintele pe care le rostesc, ci şi în felul în care trăiesc."

„Şi ce crezi că înseamnă asta în mod practic?" interveni Mark întinzându-şi mâna să ia pe furiş nişte popcorn, în timp ce David scotocea într-un rucsac.

N-am răspuns imediat. în sinea mea, ştiam ce-mi cere Dumnezeu să fac, dar părea un lucru atât de radical. Nu eram sigură că voi putea pronunţa cuvintele acelea.

Eric păru să-mi observe ezitarea. Deschise cu grijă capacul sticlei sale galbene de Squirt, trase o duşcă bună, apoi se uită la mine.

„Crezi că îţi va fi greu să te întorci la şcoală după săptămâna asta?", se aventură el pe un ton scăzut.

M-am uitat pe geam şi mi-am încruntat sprâncenele căutând un răspuns.

„Ei bine", am spus într-un final, „cred că simt că Dumnezeu vrea să... să renunţ la liceu."

Maşina fu cufundată în tăcere după aceste cuvinte. N-a mai râs nimeni şi nimeni nu m-a privit cu neîncredere, aşa cum mă aşteptam. Şi, în mod surprinzător, răspunsul acesta nici nu sunase atât de nebunesc cum crezusem.

„Am ajuns în punctul în care trebuie să iau o decizie", am continuat, iar vocea îmi suna mai sigură pe măsura ce rosteam fiecare cuvânt. „Este o decizie pe care Dumnezeu mă îndeamnă s-o iau de multă vreme. Am de ales între a alerga după popularitate şi viaţa mea socială de la şcoală şi a pune toate acestea deoparte ca să mă concentrez asupra lui Dumnezeu. Am încercat să mă amăgesc că aş putea să le fac pe amândouă—să am prieteni, să fiu populară şi pe lângă asta să fiu şi cu Dumnezeu. Dar El vrea să fie pe primul loc în viaţa mea. Şi, dacă vreau să-I dau primul loc, trebuie să fug de tot ce mă distrage de la El."

Leslie: *Liceul Ridgeview*
[februarie 1992]
Eric: *Studioul lui Jack*
[aprilie 1992]
CORIDOARELE ERAU pustii, învăluite într-o linişte ciudată. Mi-am pus cărţile şi hârtiile în rucsac în tăcere, am închis fermoarul şi m-am întors să închid dulapul pentru ultima oară. Ecoul acelui zgomot metalic, *zbang,* pe coridorul liniştit părea să marcheze sfârşitul unei etape din viaţa mea. Nu mai eram o adolescentă americană tipică. Dumnezeu mă chema într-o călătorie de ascultare totală faţă de El. Viaţa nu mai avea să fie la fel. Eram şi îngrozită, şi entuziasmată în acelaşi timp. în ciuda temerii mele de necunoscut, nu m-am îndoit nici măcar o dată de decizia mea. O pace inexplicabilă mi se aşezase în inimă. Ştiam că fac ceea ce vrea Dumnezeu.
Pe când ieşeam încet pe uşa principală în parcarea pustie, un apus minunai îmi ieşi în întâmpinare. O briză plăcută frământa uşor copacii şi un fior mă cuprinse în timp ce priveam culorile spectaculoase care pictau orizontul deasupra maiestuoşilor Munţi Stâncoşi. Deodată, viaţa păru cu mult mai cuprinzătoare decât realitatea mea măruntă şi neînsenmată de la liceul Ridgeview. Dumnezeu era mult mai mult decât un concept de care auzisem la întâlnirile de tineret de duminică după-amiaza. Era Creatorul universului. Şi avea un plan uimitor... special pentru mine.
In acel moment, am simţit şoapta unei promisiuni frumoase în inima mea.
Sunt alături de tine. Să nu-ţifie teamă de viitor. Am visuri frumoase pentru viaţa ta, cu mult mai bune decât visurile după care ai alergat atâta vreme. Ai încredere în Mine. Eşti copilul Meu drag şi te iubesc mult mai mult decât poţi înţelege.

„SCUZE!", am mormăit ruşinat în microfon.
„E-n regulă!" mă încuraja bine dispus Jack, inginerul de sunet, din spatele geamului. „Te descurci tu."
„N-am mai cântat niciodată vocea a doua", am explicat eu, clarificând astfel ceea ce, după nouăsprezece tentative, era cât se poate de evident pentru toată lumea.
O vedeam prin geam pe Leslie, bătându-1 pe umăr pe Jack şi rugându-1 s-o lase să vorbească în microfon. Jack se dădu politicos la o parte şi îi deschise microfonul.
„Eric?" răsună în căşti vocea ei dulce. „Uneori, dacă dau jos una din căşti, mă ajută să mă descurc cu notele înalte sau mai joase."
„OK", am strigat. „Fac orice ca să termin odată bucata asta!"
„Ştiu că poate suna ciudat", insistă ea, ezitând puţin, „dar ai putea încerca să cânţi ţinând braţele strânse deasupra umerilor. Se pare că ajută la susţinerea respiraţiei."
Mi-am ridicat braţele de parcă m-aş fi pregătit de răstignire.
„A!", interveni Leslie din nou. „încă ceva!" Chicoti gândindu-se la ce avea să-mi ceară să fac. „încearcă să-ţi ridici buza de sus, ca şi când ai vrea să mârâi, ca să ţi se vadă dinţii de sus. Ajută la sunetele mai înalte."
Am încercat să mişc buza de sus, spre amuzamentul tuturor celor aflaţi în studio în acea zi.
„Asta e!", se bucură Leslie.
„Nu-mi vine să cred că fac asta", am mormăit în microfon, cu căştile aşezate aiurea pe cap, braţele întinse deasupra umerilor şi buzele ţuguiate într-o imitaţie cât mai fidelă a lui Mick Jagger.
în timp ce toţi cei aflaţi în spatele geamului se ţineau de burtă şi erau roşii de atâta râs, Jack, care râdea şi el cu poftă, îmi oferi un ultim sfat. „Asta-i imaginea!", strigă. „Asta este!" Cu un zâmbet uriaş pe faţă, spuse: „Eric, dacă într-o zi vei fi interesat să-ţi găseşti o femeie frumoasă, postura aceasta o va da gata cu siguranţă!"
STUDIOUL a fost locul în care am putut s-o observ. în spatele geamului m-am simţit liber s-o privesc şi să observ cum lucrează. Mi-a plăcut să-i văd măiestria, îndemânară ei la muzică. Mi-a plăcut să văd cum discută în contradictoriu cu Jack despre acurateţea unei note—avea întotdeauna dreptate. Mi-a plăcut felul în care mă învăţa ceea ce ştia despre cântat şi despre înregistrări. De fiecare dată făcea aceasta în chip memorabil. Mi-a plăcut să descopăr că orice făceam împreună cu ea se sfârşea în hohote de râs. Uneori, când râ-deam, ne surprindeam privindu-ne şi rămâneam câteva clipe aşa. în acele momente mă plângeam lui Dumnezeu şi mă întrebam de ce trebuia să fie cu cinci ani mai tânără decât mine. Fetiţa aceasta pe nume Leslie mă uimea. Dar îmi disciplinam repede gândurile şi le aduceam înapoi la realitate. Era viitoarea comoară a unui alt bărbat, iar eu trebuia să o tratez ca atare.
Leslie: *Parcul Applewood*
[aprilie 1992]
„Tu CE FEL de soţ îţi doreşti, Les?"

Mă plimbam agale împreună cu David, fratele meu, pe aleea de biciclete din vecinătatea casei, bucurându-mă de priveliştile şi sunetele primăverii timpurii. Am suspinat cu încântare când ne-am apropiat de un măr încărcat cu nişte bucheţele albe de-a dreptul uluitoare.
Privind cu coada ochiului spre David, aflat alături, m-am gândit la întrebarea lui cu un zâmbet gânditor pe faţă. Cu doar câteva luni în urmă, fratelui meu i-ar fi venit foarte greu să-mi pună o întrebare atât de personală. Uneori mă uimea şi pe mine faptul că după aproape doi ani în care mă îndepărtasem complet de familia mea, reuşisem să reînnod cu fiecare dintre ei o prietenie tandră şi sinceră. Părinţii şi fraţii mei mă iertaseră repede, acceptându-mă cu braţele deschise ca membru activ al familiei. îi preţuiam tot mai mult cu fiecare nouă zi, ca pe nişte nestemate ale vieţii mele.
Părăsisem liceul de aproape două luni şi îmi continuam studiile acasă. în contrast cu viaţa socială agitată a anilor trecuţi, acum aveam foarte puţini prieteni de vârsta mea. Dar nu mă simţeam singură sau plictisită, nici pe departe. Dumnezeu îmi ţinea companie în felul Său perfect. Cu câteva luni în urmă nici nu mi-ar fi trecut prin cap că cei din familie îmi vor deveni cei mai buni prieteni. Deşi fraţii mei erau încă mici, învăţam să-i tratez ca pe nişte egali, prieteni şi confidenţi, nu ca pe nişte fraţi mai mici agasanţi.
David ridicase de jos o crenguţă uscată şi o răsucea între degete în timp ce ne plimbam. Mi-am dat seama că încă aştepta un răspuns, aşa că am început să smulg cu grijă petalele florii pe care o ţineam în mână, pregătindu-mi unul.
„Hm, cred că mai mult decât orice îmi doresc un om integru. Vreau să spun că-mi doresc o persoană complet devotată lui Isus Hristos."
David a aruncat crenguţa într-un tufiş din apropiere.
„Crezi că poate fi o persoană pe care deja o cunoşti, cum ar fi Mark sau

Eric Ludy?" mă întrebă el, cu o umbră jucăuşă de zâmbet pe faţă.
Am râs neîncrezătoare.
„Glumeşti? Mark şi cu mine suntem atât de diferiţi că ne-am scoate peri albi unul altuia. Iar Eric..., ei bine...., el cred că e mult prea bătrân pentru mine!"
Ne-am întrerupt pentru scurt timp conversaţia, ca să ne ferim din calea unor rolleri. Urmărindu-i cum treceau în goană pe lângă noi, am adăugat:
„în plus, Eric şi Mark sunt pentru mine ca doi fraţi mai mari. Oricum, nu cred că Dumnezeu vrea să mă concentrez asupra relaţiilor cu băieţii în acest moment."
Am dat la o parte cu mâna un roi de ţânţari care se adunaseră în jurul capului meu şi gândurile au început să-mi zboare.
ÎNCĂ MI SE PĂREA ciudat să vorbesc despre perspectiva nouă pe care o dobândisem asupra relaţiilor dintre fete şi băieţi. Cu doar şase luni în urmă, întreaga mea existenţă se învârtea în jurul întâlnirilor amoroase. Starea mea emoţională era determinată de felul în care decurgea viaţa mea amoroasă. Eram obsedată să fiu considerată atrăgătoare de reprezentanţii sexului opus, să nu pierd nici o ocazie de flirt şi, mai mult decât orice altceva, eram în continuă căutare de relaţii. Acestea mă făceau să mă simt în siguranţă, îmi defineau identitatea.
Acum Isus Hristos reprezenta preocuparea mea numărul unu. Şi nu numai în vorbe, ci şi în felul în care îmi trăiam viaţa în fiecare zi. Pe măsură ce învăţam să mă încred în El ca stăpân al fiecărui aspect al vieţii mele, simţeam tot mai mult blânda provocare pe care o adresa inimii mele: *Am pe cineva special pentru tine, copila Mea dragă. Aşteaptă-l răbdătoare, păstrează-te pentru el pură şi credincioasă. îl voi aduce în viaţa ta într-un fel mai frumos decât îţi poţi imagina, dar aşteaptă momentul ales de mine. Foloseşte acest timp ca să te concentrezi asupra Mea, în loc să alergi după plăceri nesemnificative, de scurtă durată.*
Credincioşia faţă de soţul meu nu se referea doar la a-mi păstra virginitatea pentru el. Luasem hotărârea ca de atunci încolo, indiferent de câte greşeli făcusem în trecut, să mă păstrez pentru bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, în puritate deplină şi cu un devotament sincer. Voiam să-mi păzesc cu străşnicie inima, sentimentele, totul. Şi voiam să-mi trăiesc viaţa aşteptându-I pe viitorul meu soţ, chiar dacă făceam loc în viaţa mea şi unor relaţii de

prietenie cu alţi băieţi. Eram liberă să le fiu prietenă, ştiind că-mi erau adevă-raţi fraţi în Domnul, care nu aşteaptă sau încearcă să obţină nimic altceva.
Am râs pe înfundate gândindu-mă la ce-mi spusese David. Nu mă voi căsători cu unul dintre fraţii Ludy, mi-am spus, dar cu siguranţă aceştia erau făcuţi din aluatul din care doream ca Dumnezeu să-mi modeleze viitorul soţ, când va veni momentul.
în timp ce-mi muşcam buza de jos, muncită de gânduri, o teamă mi s-a strecurat în suflet. *Dacă Dumnezeu îmi va scoate în cale un bărbat integru, iar el nu va putea trece cu vederea greşelile pe care le făcusem? Dacă îmi*

distrusesem toate şansele de a mă căsători cu un om credincios ? Am inspirat adânc, încercând să-mi alung panica din suflet. Probabil nici nu va fi nevoie să mă gândesc la asta câţiva ani de acum încolo, mi-am spus, hotărâtă să dau uitării gândul acesta prevestitor de rele.
PE CÂND NE APROPIAM de poarta de lemn ce da în curtea din spatele casei noastre, o voce familiară ne-a ajuns din urmă pe mine şi pe David:
„Hei!" ne strigă Eric, rămas aproape fără suflare, alergând înspre noi. Familia Ludy locuia la doar câteva mile distanţă de noi, aşa că în alergările lui zilnice, Eric trecea adesea pe aleea din spatele casei noastre. Broboane de sudoare îi alunecau pe frunte, în timp ce îşi încetinea alergarea, zâmbindu-ne prietenos ca de obicei.
Inima mi-a bătut cu putere la vederea lui. De fiecare dată când mă aflam în preajma lui, realizam ce valoroasă era prietenia lui pentru mine şi ce mult îmi plăcea să fiu cu el. Era plin de energie, de entuziasm şi avea o dragoste neobosită pentru Dumnezeu, care mă inspira în credinţa mea. Ce dar minunat era o astfel de prietenie, cu un frate mai mare!
Mâna mi-a întârziat pe zăvorul porţii, ascultându-1 pe Eric cum povestea însufleţit despre timpul de rugăciune deosebit pe care-1 avusese împreună cu fratele său de dimineaţă, îngenunchind la catargul din curtea fostului meu liceu (unde mergea acum Mark), la ora când elevii veneau la şcoală.
Un gând mi-a trecut cu repeziciune prin minte.
Fata care se va căsători cu Eric Ludy va trăi o adevărată aventură!

Leslie: *Toyota Camry*

[mai 1992]

MIROSUL FAMILIAR, puţin stins, al odorizantului m-a întâmpinat când m-am strecurat pe scaunul din dreapta al Toyotei roşii şi am început să caut centura de siguranţă, care, ca întotdeauna, era imposibil de găsit.
„Ei, ţi se pare că ai ce învăţa de la Scott?" mă întrebă Eric pornind motorul.
„Absolut! îmi face mare plăcere să studiez canto cu el. Este de necrezut ce repede se văd rezultatele", i-am răspuns, bâjbâind încă după centură.
Scott, foarte talentatul şi amabilul profesor de canto al lui Eric, mă primise şi pe mine sub bagheta lui. In fiecare vineri, la ora unu, traversam Denver-ul împreună cu Eric pentru lecţia noastră de canto „la dublu". Nu numai orele de canto erau nemaipomenite. Timpul pe care-1 petreceam cu Eric în maşină, discutând, era de asemenea grozav. Ne împărtăşeam poveşti despre lucrarea lui Dumnezeu în viaţa fiecăruia dintre noi, adevăruri pe care le descoperise-răm citind Biblia sau vorbeam despre întâmplările trecute care jucaseră un rol important în formarea noastră. Şi, fără excepţie, ajungeam să filozofăm pe marginea convingerilor noastre cu privire la credinţă. în fiecare săptămână, când maşina cea roşie intra pe aleea casei noastre şi îmi luam rămas bun, inima şi mintea mea fremătau de noi subiecte de meditaţie. Niciodată până atunci nu avusesem o prietenie atât de sinceră şi de profundă cu cineva.
„Oare la ce te gândeşti?" Eric se uita la mine plin de curiozitate şi mi-am dat seama că un zâmbet visător îmi apăruse în colţul gurii în timp ce mă gândeam la prietenia dintre noi.
Stânjenită, am dat doar din cap. „Visam cu ochii deschişi, pur şi simplu."
Eric n-a mai insistat. De când relaţia dintre noi devenise mai apropiată, era foarte atent să nu depăşească anumite limite. Aflasem că se angajase să fie credincios viitoarei lui soţii, chiar în ceea ce priveşte prieteniile pe care le lega cu alte fete. Deşi ştiam că-i face plăcere timpul pe care-1 petreceam împreună, eram tot timpul conştientă că se străduia să nu se implice sentimental.
Vorbeam adesea despre subiecte de natură spirituală, dar Eric conducea cu îndemânare discuţia astfel încât să nu ajungem la lucruri prea intime. Observasem că se străduia să nu îmi dea motive să „îmi fac iluzii" cu privire la sentimentele sale faţă de mine. Pomenea constant de viitoarea lui soţie, de rugăciunile pe care le făcea zilnic pentru ea. Cu cât petreceam mai mult timp cu el, cu atât îmi era mai clar că Eric se angajase la aceeaşi credincioşie faţă de viitoarea lui soţie, cum tocmai îmi propusesem şi eu să am faţă de viitorul meu soţ. Dragostea lui stăruitoare faţă de ea—chiar dacă nu o cunoştea încă— mă uimea.
Cu o săptămână în urmă, în timp ce familiile noastre se distrau pe veranda din spatele casei, ne-am retras în camera de zi să studiem împreună. Eram aşezaţi la pian şi frunzăream prin carneţelul lui negru, plin cu versuri pentru cântecele pe care le compusese, când privirea mi-a căzut pe unul pe care cu siguranţă îl scrisese cu gândul la viitoarea sa soţie. Fascinată, am vrut să zăbovim la acea pagină, să

pot analiza cuvintele tandre şi sincere ascunse de coperta de plastic transparent. Eric, însă, a trecut repede mai departe. Am înţeles puţin din profunzimea dragostei pe care Eric i-o purta acestei femei. O preţuia, chiar dacă nu o cunoştea. Aştepta cu nerăbdare momentul în care Dumnezeu o va aduce în viaţa lui. Inima mea s-a bucurat la gândul că, dacă Eric putea simţi o asemenea dragoste pentru soţia lui, cu siguranţă existau şi alţi bărbaţi capabili de acelaşi devotament şi de aceeaşi credinţă. Speram ca viitorul meu soţ să fie unul dintre ei.

începusem, în secret, să o invidiez pe viitoarea soţie a lui Eric, indiferent unde se afla sau cine era ea. Să fii iubită cu un asemenea devotament, de un asemenea bărbat era cu siguranţă un adevărat dar ceresc. Sunetul vocii lui Eric m-a adus înapoi, pe pământ.

„Les, te deranjează dacă ne oprim pe la librăria creştină să iau un negativ de care am nevoie pentru nunta la care voi cânta?", mă întrebă Eric în timp ce vira spre strada 1-25, încetinind din cauza unui Chevrolet roşu care venea cu viteză.

„Nu, nici o problemă," am răspuns pe când intram în parcarea librăriei.

Un sunet ascuţit de clopoţel s-a auzit când am deschis uşa de la intrare. Intrând cu grijă, am început să căutăm din priviri secţiunea muzicală. După câteva minute de căutare, un tânăr cu cămaşă albastră şi cravată galbenă s-a apropiat de noi.

„Pot să vă ajut cu ceva?" ne-a întrebat zâmbind politicos. Am observat că avea strungăreaţă între dinţii din faţă.

„Păi, da, cred că puteţi," i-a răspuns Eric, în felul său prietenos, cu un

zâmbet care-1 întrecea pe cel al tânărului angajat. „Căutăm un negativ pentru un cântec de nuntă."

„A, bine. Secţiunea pentru nunţi este sus. Veniţi cu mine, vă rog, spuse librarul, conducându-ne spre scara spiralată aflată în spatele magazinului.

în timp ce ne croiam drum printre rafturile cu studii şi comentarii biblice, tânărul decise să facă puţină conversaţie.

„Aşadar, înţeleg că vă căsătoriţi? Felicitări!" ne strigă peste umăr, când ne-am apropiat de secţiunea pentru copii.

„Ăă, nu, de fapt..." s-a bâlbâit Eric stânjenit, în timp ce faţa mea începuse să roşească. Nu... nu este pentru nunta *noastră."*

„A, nu? şi sprâncele librarului s-au înălţat cu uimire. Ridică vocea, încercând să acopere cântecelul unui ananas dansator care se agita pe un ecran. „Şi atunci, voi când vă căsătoriţi?"

Eric şi-a dres vocea agitat şi s-a străduit să nu privească spre mine. Eu mă prefăceam adâncită în studiul unei fotografii în mărime naturală a unui "cântăreţ în vogă, care afişa declarativ o cruce uriaşă şi extrem de elaborată, tatuată pe umărul drept.

„Ă, vreau să spun că nu... noi nu...", încerca Eric să lămurească lucrurile, în timp ce amabilul librar urca scările în pas vioi.

Tânărul cu cravată galbenă începu să înţeleagă cum stau lucrurile.

„O, înţeleg", spuse, arătându-şi strungăreaţă într-un zâmbet atotştiutor. „Nu sunteţi încă logodiţi!"

Simţind nevoia să sar în ajutorul lui Eric, m-am amestecat în discuţie: „Nu, suntem doar..."

înainte să apuc să rostesc cuvântul *prieteni,* jovialul vânzător mă întrerupse.

„Iată, am ajuns la secţiunea pentru nunţi. Avem toate cântecele tradiţio nale, aici, pe peretele acesta." S-a rotit cu un gest demonstrativ şi ne-a indicai colţul din stânga. „Iar acolo veţi găsi alte materiale pentru nunţi", a adăugat cu mândrie. „Avem invitaţii, cărţi de oaspeţi, lumânări pentru ceremonie, toate de bună calitate! Aşa că, arunci când stabiliţi data, nu uitaţi să ne căutaţi!"

„Desigur..., ăăă,... mulţumim", a răspuns Eric cu voce scăzută în timp ce tânărul ne trăgea cu ochiul complice şi se îndepărta grăbit.

O oră mai târziu, când Eric mă lăsa acasă, faţa mea era încă în flăcări.

Eric: *Stratul de flori al mamei*

[mai, 1992]

„OARE CARE DINTRE ocupaţiile tale prezente este atât de solicitantă că nu îţi permite să vii cu noi?" mă întrebă mama, arătându-mi prin semne să ridic primul sac cu îngrăşământ de flori.

„După mine, Eric", continuă cu însufleţire, în timp ce-şi admira din ochi viitorul strat de flori. „Ţi-ar prinde foarte bine să iei o vacanţă."

îmi întinse o pereche de mănuşi galbene şi îmi indică unde trebuia să răstorn conţinutul primului sac. Mi-am vârât uşor mâinile în interiorul lor şi am început să rup sacul ca să-1 deschid, reuşind să împrăştii îngrăşământul maroniu peste tot, mai puţin în locul unde trebuia să ajungă.

„Sincer să fiu", am bombănit în timp ce încercam să adun bucăţile rătăcite din substanţa aceea noroioasă, „nu m-aş simţi în largul meu într-o «escapadă feminină», timp de două săptămâni. Aş fi singurul tip de acolo!"

Argumentele mele nu păreau să o impresioneze prea mult pe mama. Atacând bulgării de îngrăşământ cu grebla,

şi-a continuat şi atacul asupra mea, hotărâtă să mă convingă să o însoţesc în excursia în Texas. „Eric Winston Ludy", spuse ea răspicat, cu un zâmbet larg pe faţă, dar hotărâtă să mă pună la punct, „de când nu te mai simţi în largul tău în prezenţa femeilor?"
„Pur şi simplu, mi se pare că, dacă arunci un tip în mijlocul unui grup de trei femei, le strici acestora toată distracţia unei discuţii «între fete»", am ripostat în timp ce aruncam bulgării maronii spre stratul de flori.
„Eric, nu cred că vreuna dintre noi îşi face griji că vom rata discuţiile «între tete»!" Apoi, cu un zâmbet complice, se opri din lucru şi se uită la mine, întrebându-mă: „Asta are vreo legătură cu faptul că una dintre cele trei femei este Leslie?"
„Ei bine, cred că din cauza asta se complică lucrurile", am răspuns în timp ce luam al doilea sac cu îngrăşământ de flori.
„Cum adică, se complică lucrurile?", mă urmări în continuare cu o privire maternă.

„Păi", am spus eu cu respiraţia întretăiată, „nu cred că aş face o impresie prea bună dacă aş merge în excursie la ţară împreună cu fetiţa asta de şaisprezece ani, în vizită la bunici şi la cules de floricele!" Şi spunând asta am desfăcut al doilea sac, exact la fel ca pe primul, împrăştiind îngrăşământul peste tot.
„Te preocupă ce-ar spune ceilalţi?", iscodi mama cu tonul unui doctor.
„Nu neapărat", am bătut în retragere, „dar mi se pare nepotrivit."
„Nepotrivit pentru cine?", a insistat mama.
Câteva momente de tăcere se lăsară peste grădina familiei Ludy, timp în care eu adunam cu încăpăţânare bulgării de îngrăşământ, iar mama îşi analiza curioasă, din priviri, fiul cel mare.
în cele din urmă, am mărturisit: „Pentru mine."
Mama se apropie, străduindu-se să pună diagnosticul bolii care-i punea la încercare copilul. „O placi?"
„Nici vorbă!", am sărit ca ars. „Este doar o fetiţă!" Zicând aceasta am aruncat o bucată mare de îngrăşământ cu încă vreo jumătate de metru mai departe de locul unde trebuia să ajungă şi am răsturnat ce mai rămăsese în cel de-al doilea sac pe stratul de flori al mamei. „Cred că trebuie să stabilesc nişte limite clare cu privire la timpul pe care-mi permit să-1 petrec în compania reprezentantelor necăsătorite ale sexului opus."
„Eric", m-a îndemnat mama cu blândeţe, „nu te lăsa transformat într-un bărbat incapabil să se bucure în prezenţa unei fete din cauza principiilor sale solide."
„Nu asta vreau să fac", am răspuns cu un geamăt, întinzându-mă spre cel de-al treilea sac cu îngrăşământ pentru flori. „Mă tem doar să n-o dau din nou în bară."
„Ai petrecut o grămadă de timp împreună cu Leslie." Ochii ei iscodeau curioşi. „Vrei să spui că relaţia dintre voi este doar platonică?"
„Doar cum?", am întrebat încurcat.
„Platonică", a silabisit mama, cum doar o fostă profesoară o putea face. „Sunteţi doar prieteni?"
„Suntem cât se poate de *plutonici",* am răcnit eu, fără nici un sentiment de milă faţă de limba engleză. „Nu pricep de ce toată lumea crede că între noi ar trebui să existe ceva!"
Mama se întoarse din nou la treburile ei şi atacă un bulgăre de îngrăşământ, împrăştiindu-1 cu hotărâre către colţul dinspre răsărit al nepreţuitului ei strat de flori.
„Eric", continuă ea în timp ce manevra grebla, „sunt mama ta şi cred că
te cunosc destul de bine." Se opri şi mă privi, încercând să mă convingă. Apoi continuă. „N-aş vrea să te simţi jignit când spun asta, dar cred că relaţia dintre tine şi Leslie este una foarte specială."
„Ce vrei să spui?", am bombănit stânjenit.
„Mi se pare că ţii cu adevărat la ea", a sugerat.
„Ţin, dar nu aşa cum crede toată lumea", am încercat să clarific situaţia.
„Ei bine", continuă ea cu diplomaţie, „sunt mândră de felul în care ai abordat prietenia dintre voi şi cred că prudenţa de care ai dat dovadă îţi face cinste. Dar ţin să-ţi spun că nu m-ar mira deloc dacă ţi-ai schimba părerea asupra felului în care o placi pe Leslie şi ai hotărî să depăşeşti acest stadiu *plutonic,* cum îi spui tu."
„DISCURSURILE MAMEI" au fost un element-cheie al copilăriei mele. Am dat întotdeauna de înţeles că nu-mi plăceau, dar asta n-o împiedica pe mama să le ţină. Era renumită pentru vocabularul folosit, care depăşea cu mult puterea de înţelegere a creierului meu de dimensiunile unei boabe de mazăre. Dar, deşi mă prefăceam pus în dificultate de ceea ce-mi spunea, într-un fel sau altul înţelegeam, de fapt, ce voia să transmită ea inimii şi minţii mele.
Pentru prima dată în viaţa mea, în timp ce împrăştiam îngrăşământul peste stratul de flori din grădina ei, în cea de-a douăzeci şi una primăvară a existenţei mele, discursul mamei m-a pus cu adevărat în

încurcătură. Nu pentru că mă depăşeau cuvintele alese (cu excepţia lui *platonic,* fireşte), dar pentru că îmi vorbea de lucruri pe care nu eram pregătit să le ascult.
Ţineam mult la tânăra fată cu ochii de smarald. De fapt, în ultimele luni mă surprinsesem gândindu-mă la ea mai insistent decât credeam eu că e bine şi onorabil. M-am trezit luptându-mă în fiecare zi să păstrez puritatea gândurilor mele despre ea şi să nu mi-o imaginez altfel decât ca pe o soră mai mică. Eram şi încă mai sunt o persoană care trebuie să lupte cu latura sexuală a personalităţii sale. La începutul lunii mai, 1992, intensitatea acestei bătălii rivaliza cu cele din filmul *Salvaţi soldatul Ryan.* Pe măsură ce mă luptam să-mi păstrez gândurile curate, am descoperit că revistele Playboy mototolite pe care le-am văzut la sfârşitul gimnaziului şi în liceu încă mai aveau ecou în mintea mea. Mi-am surprins gândurile hoinărind într-un mod lipsit de respect şi dezonorant. îmi petreceam o bună parte din fiecare zi, rugându-mă lui Dumnezeu pentru puterea de a trăi în dragoste şi curăţie. Din când în când eşuam şi mă rugam lui Dumnezeu să mă spele de păcate.

Nu este uşor pentru un tânăr din zilele noastre să încerce să trăiască în puritate şi devotat viitoarei sale soţii. Mamele reprezintă una dintre puţinele surse de inspiraţie şi curaj de care dispunem noi, ca tineri bărbaţi. Pe drumul dificil pe care-1 avem de străbătut, mamele au rolul de a nu ne lăsa să deraiem şi de a ne ajuta să evităm capcanele inamicului.
Şi iat-o pe mama, provocându-mă într-unui din „discursurile" ei tradiţionale să încerc să mă gândesc la Leslie altfel decât ca la o prietenă. Eu, care mă luptam în fiecare zi să reuşesc exact opusul acestui lucru. Timp de două-zeci şi unu de ani mama îmi oferise sfaturi înţelepte şi raţionale şi avusese întotdeauna dreptate. De această dată, însă, în timp ce rupeam cel de-al patrulea sac cu îngrăşământ, m-a izbit ideea că mama mea putea ... să greşească.

Leslie: *Reciful de aur*

[sfârşitul primâverii, 1992]

AFARĂ SE LĂSA deja seara când grupul nostru zgomotos ieşea din restaurantul aglomerat în aerul umed al Texasului.
„Sunt atât de fericită că mama te-a convins să vii în această excursie!", îi spuse Krissy lui Eric, cu drăgălăşenie.
Krissy, simpatica soră mai mare a lui Eric, lucra ca profesoară într-o şcoală misionară^ aflată în apropierea fermei Twin Oaks. Cum eu şi mama plănuiserăm să mergem cu maşina în Texas, în vizită la rude, i-am invitat pe Eric şi pe mama lui, Barb, să ne însoţească, promiţându-le că ne vom opri din drum ca să petrecem puţin timp cu Krissy.
Până aici, excursia fusese o aventură, plină de viaţă, cu multe cântece de călătorie cântate în maşină şi cu multe jocuri enervante (majoritatea inventate de Eric), cu opriri frecvente la staţii de benzină ale căror toalete păreau că nu fuseseră curăţate în ultimul an.
Ajunşi în Tyler, ne-am bucurat de frumuseţea florilor sălbatice de vară, de gustoasa mâncare de la ţară şi am petrecut un timp frumos alături de Krissy.
„Of, sunt atât de sătulă", mă văietam îndreptându-mă spre maşină, un Mitsubishi Montero de culoare maronie.
„Cred că am mâncat vreo cinci kilograme de carne de pui", adăugă Krissy, care-şi masa uşor stomacul, râzând plină de remuşcări.
„De aia se şi numeşte restaurantul mănânci-cât-poţi-duce!", a exclamat Eric eu entuziasm. „Adică înfuleci până te doare!"
Am zâmbit amuzată, observând pata de ciocolată de pe vârful nasului lui Eric, care ne amintea că la desert devorase un castron uriaş de budincă Oreo în mai puţin de două minute.
„Spune-mi, Eric, tu şi Mark v-aţi hotărât dacă vă întoarceţi la Tyler în toamnă la şcoală?" îl întrebă Krissy în timp ce leneveam pe lângă maşină, alungând ţânţarii.

Eric se uită gânditor la sora lui. „Din câte ştiu eu, Krissy, Mark asta intenţionează. Eu însă... încă mă rog pentru asta."
Krissy îl privi cu atenţie. Părea să înţeleagă foarte uşor ce gândeşte.
„Ce te reţine, Eric?" 1-a întrebat liniştită.
Eric se codL vizibil stânjenit.
„Pur şi simplu, n-aş vrea să-mi croiesc viaţa doar după planurile pe care mi le-am făcut, înţelegi, să aleg ceea ce mi se pare mie cel mai bun lucru, fără să ştiu dacă e ceea ce vrea, de fapt, Dumnezeu pentru mine. Mi-ar face mare plăcere să merg la şcoală, dar nu ştiu cu ce scop." îşi drese glasul, gândindu-se cum să se exprime în continuare.
„In acest moment, tot ceea ce fac este să studiez muzică şi mă simt oarecum... singur. Ştiu că, dacă m-

aş întoarce în toamnă la Tyler, la şcoală, aş avea din nou prieteni apropiaţi, dar n-aş vrea ca acesta să fie motivul principal pentru care hotărăsc să mă întorc."
Krissy dădea din cap cu înţelegere, apoi i-a pus o altă întrebare despre termenele de înscriere, dar eu n-am mai putut să mă concentrez la conversaţia ce se purta în jurul meu. O durere ascuţită îmi străpunsese inima la auzul răspunsului lui Eric. Mintea îmi vâjâia.
Nu avea prieteni apropiaţi? Dar eu ce eram? O simplă cunoştinţă? După tot timpul pe care l-am petrecut împreună?
Când ne înghesuiam din nou în maşina încărcată până la refuz, eram recunoscătoare că deja se întunecase. Tot drumul spre casa lui Krissy a trebuit să fac eforturi să nu plâng. Dezamăgită, am înţeles că mă înşelasem total asupra prieteniei mele cu Eric. în timp ce pentru mine el era cel mai apropiat prieten, el mă vedea ca pe o fetiţă, una cu care nu putea avea o relaţie profundă. Am încercat să-mi imaginez prietenii noi, de vârsta lui, pe care şi i-ar fi făcut dacă se întorcea din nou la şcoala de misionari peste câteva luni. Nu i-ar fi luat mult să mă uite complet.
Am oftat plină de tristeţe. De ce am permis acestei prietenii să devină atât de importantă pentru mine? Mă durea sufletul la gândul că-1 voi pierde, iar durerea a devenit şi mai puternică atunci când am înţeles că el nu ar suferi la fel dacă ar pierde prietenia mea. Pentru el, fusese o prietenie de conjunctură, una dintre multele care se întâlnesc într-o viaţă.
Mi-am strâns buzele şi am început să urmăresc un model imaginar pe tapiţeria scaunului, pentru a-mi potoli furtuna din suflet. *Nu pot să cred că am fost aşa de proastă! Eu credeam că avem o relaţie specială—că se simţea bine împărtăşindu-mi lucruri din viaţa lui spirituală, pe care nu le spunea şi altor oameni. Dar el, probabil, are astfel de relaţii cu toţi prietenii care intră în*

viaţa lui! Nu însemn nimic în plus pentru el decât oricare alt prieten pe care l-a avut!
Dintr-o dată am simţit că Eric mă urmărea cu privirea. Am încercat să mă uit spre el ca şi când nimic nu m-ar fi supărat, sperând că lumina slabă îmi va ascunde durerea. Pe scaunele din faţă, mamele noastre discutau absorbite despre modele de pături. Eric tăcea, uitându-se la mine. Nu mă simţeam în largul meu şi nu am îndrăznit să-i înfrunt privirea cercetătoare. Priveam în continuare pe fereastră, la cerul nopţii împânzit cu sute de stele strălucitoare. Mă simţeam mică şi vulnerabilă.
O şoaptă blândă mi-a gâdilat dintr-o dată urechea. „Lasă-mă să-ţi explic, Les," vocea lui Eric abia se auzea. „Putem vorbi între patru ochi în seara asta, înainte de culcare?"
Inima îmi bătea agitată. Niciodată vocea lui nu sunase atât de tandru, cu atâta îngrijorare. Era în mod sincer necăjit pentru durerea mea. Ştiam că era supărat pentru că înţelesese că m-a rănit. Am aprobat dând din cap, fără să mă uit la el.
Restul drumului până la casa lui Krissy m-am rugat în tăcere. *Doamne, Ţi-am încredinţat viaţa mea. Nu vreau să mă agăţ de nimic ce nu vine de la Tine. Eric a devenit foarte important pentru mine, poate prea important. Dacă Tu vrei să-mi iei prietenia lui Eric, mă încred în Tine. Ştiu că vrei doar ce-i mai bine pentru mine, aşa că pun această relaţie în mâinile Tale. Ajută-mă să nu mă las condusă de sentimente. Dă, Doamne, să te urmez doar pe Tine. Ajută-mă să nu încerc să-l manipulez pe Eric sau să-l îndepărtez de ceea ce Tu vrei să pui în viaţa lui. Dar te rog, Doamne, dacă prietenia noastră este de la Tine, arată-mi în această seară, aşa cum numai Tu ştii.*

Eric: *Terenul de fotbal*

[sfârşitul primăverii 1992]
„ĂĂĂĂ...", am pus capăt bâlbâielii mele pentru a-i deschide lui Leslie portiţa şubredă.
„Mulţumesc", a murmurat ea cu o umbră de tristeţe în glas.
Preţ de câteva minute am continuat să ne plimbăm în tăcere, călăuziţi doar de lumina lunii şi de o stânjeneală apăsătoare. După ce am trecut de o cotitură împânzită de ramuri, ne-am trezit în faţa unui câmp întins. Am zărit nişte locuri bune şi mi-am condus prietena îndurerată într-acolo.
Pe când ne aşezam pe banca de metal, m-am simţit din nou obligat să bălmăjesc ceva: „Ăăăă..."
Priveam la cerul de cerneală al nopţii şi sufeream. Simţeam o durere care nu era a mea. Era ca şi cum aş fi ştiu ce simte Leslie şi cumva simţeam şi eu acelaşi lucru.
„Les", am început eu în cele din urmă, „cred că în seara asta am spus ceva care probabil te-a rănit."
Leslie stătea doar acolo şi îşi privea mânecile cămăşii. M-am încumetai mai departe.
„Cred că nu am reuşit să mă exprim prea bine, nu-i aşa?" mi-am început autocritica.

„Nu", spuse simplu Leslie continuând să se uite la diverse piese din garderoba ei. „Ai fost OK."
„Ei bine, poate că ceea ce vreau să spun este că...", m-am oprit încercând să formulez o propoziţie inteligentă. „Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată ce mult înseamnă prietenia ta pentru mine."
S-a lăsat liniştea în timp ce aşteptam să-mi răspundă. în cele din urmă vorbi. „Ce înseamnă pentru tine?"
„Les", am continuat ezitând, „eşti unul dintre puţinii oameni din lume care mă cunosc cu adevărat, cred eu."
Leslie se uită timidă la cerul înstelat. Se mai scurseră câteva clipe în tăcerea aceea sfântă.
„Les, nu cred că îţi dai seama cât de încurajator a fost pentru mine să am o prietenă ca tine în tot acest timp de când sunt acasă, în Colorado."
Leslie se uită la mine. O lacrimă i se prelingea pe obraz. „De ce i-ai spus lui Krissy în seara asta vorbele acelea?"
Mi-am dat seama, chiar în momentul în care rostisem acele vorbe, că am rănit-o pe Leslie. Nu voisem să sune aşa; dar, fie că eram sau nu vinovat de atac verbal, *eram* vinovat de insensibilitate faţă de această tânără floare delicată.
„Les, te rog să mă crezi că ceea ce i-am spus lui Krissy nu se referă la prietenia noastră, după cum nu se referă nici la prietenia mea cu părinţii sau cu fratele meu." M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi pentru a lăsa adrenalina să se mai mişte în corp. „Ştiu că nu am fost prea deschis cu tine în legătură cu unele aspecte din viaţa mea. Asta, în parte, din cauză că vreau să-mi onorez viitoarea soţie prin tot ce fac. încerc din răsputeri să fiu atent în relaţia mea cu tine. Nu vreau să fac ceva ce ar putea s-o rănească."
Leslie se uita la mine în tăcere, cu o privire duioasă şi înţelegătoare şi am ştiut că, într-un fel, înţelesese ceea ce încercasem cu atâta stângăcie să îi spun—că era importantă pentru mine. înainte să rostesc vorbele acelea care o răniseră, nici măcar nu îmi dădusem seama cât de preţioasă era prietenia aceasta în viaţa mea.
Stăteam în tăcere, uitându-mă la strălucirea stelelor şi ascultând simfonia nocturnă a insectelor. Am privit-o cu coada ochiului pe Leslie. Se uita la cer, cu o expresie blândă pe faţă. Vântul se juca uşor cu o buclă de lângă tâmpla ei.
O durere domoală îmi tulbura inima. Deodată am simţit nevoia să mă apropii de ea, să o îmbrăţişez şi să-i şoptesc cât de mult însemna pentru mine. Am închis ochii înaintea ispitei şi am oftat. Nu voiam să las emoţiile să mă copleşească. Nu puteam să las ca această prietenie să devină ceva mai mult decât ceea ce se cuvenea să fie. Hotărâsem cu mult înainte că aveam să-mi mai dăruiesc inima unei singure femei—viitoarea mea soţie. Cu acea durere în inimă mi-am reamintit că, deşi Leslie era unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei, nu putea fi acea femeie. Era doar o fetiţă.

eric: terenul de fotbal

1 17

Leslie: *Cartier râu famat în New Orleans*

[iulie 1992]

„Voi ALERGA, voi alerga, prin toată camera, voi alerga si-L voi lăuda pe Domnul."
Vreo cincizeci de glăscioare vesele cântau din toţi plămânii când am intrat şovăind cu mama în biserica sufocant de încălzită. Nu mai participasem niciodată la organizarea unei şcoli biblice de vacanţă, iar munca în cea mai dificilă parte a unui cartier rău famat al New Orleans-ului în căldura sufocantă de vară făcea din această iniţiativă o experienţă nouă şi cam înspăimântătoare.
Eu şi mama sosisem în după-amiaza de dinainte, şi ieşisem din aeroport direct în aerul sufocant de vară al New Orleans-ului. Ne-au întâmpinat strigătele entuziaste ale întregului clan Ludy.
„Sunt atât de fericită că v-aţi hotărât să luaţi parte la misiunea noastră în această săptămână! "strigă Barb. „O să ne bucurăm împreună de ceea ce va face Dumnezeu!"
Familia Ludy avusese amabilitatea de a ne rezerva cele mai bune locuri— un apartament prăpădit, cu un singur aparat de aer condiţionat. Mi s-au înmuiat picioarele întrebându-mă cum aveam să supravieţuiesc pe o asemenea caniculă, dar am aflat în scurtă vreme că baza misiunii, unde stătea familia Ludy, avea un singur ventilator mic care răcorea cinci oameni pe o temperatură extrem de ridicată. Am decis să nu mă plâng.
în seara aceea, mergând la culcare, am încercat să nu mă gândesc la gândacii care se ascunseseră prin colţuri când am aprins lumina în bucătărie. Cu siguranţă Dumnezeu avea să mă ajute pe mine, o fată de la oraş, să supravieţuiesc acestei săptămâni de neplăceri noi şi ciudate.
Era a doua zi la şcoala biblică de vacanţă şi, pentru că eu şi mama rămă-seserăm nehotărâte în uşă, mă minunam de cât de entuziasmaţi păreau a fi majoritatea copiilor. La vârsta de opt ani participasem şi eu la şcoala biblică de vacanţă, forţată de părinţi, şi nu-mi aminteam să-mi fi plăcut prea mult.
în timp ce Mark conducea interpretarea hazlie în stil rap a câtecului „Deep and Wide", Krissy ne zări şi se grăbi spre noi.
„Bine aţi venit!" şopti ea cu un zâmbet larg. Aflasem de la Eric că lucrul cu copiii era una dintre marile ei bucurii şi, judecând după bucuria de pe faţa ei, îmi dădeam seama că Eric avea dreptate. „Vă rog să luaţi loc" spuse, încercând să ne facă să ne simţim în largul nostru. „După ora de muzică vom avea artă şi lucru manual, iar voi ne veţi putea ajuta să le lipim mustăţi şoriceilor noştri de staniol!"
Stăteam în ultimul rând şi râdeam de Mark care îi distra pe copiii agitaţi. O fetiţă cu codiţe împletite s-a întors şi

m-a privit drept în ochi. M-am uitat la faţa ei dolofană, inocentă, la ochii ei negri, sclipitori, şi am râs. Mi-a zâmbit înapoi cu drăgălăşenie, scoţând la iveală doi dinţi lipsă în faţă şi am simţit că mă topesc. Avea să fie o săptămână de neuitat.

TRECUSERĂ DOUĂ ZILE, pline de activităţi care păreau să nu se sfârşească niciodată, precum cântarul, citirea poveştilor, colorarea cărţilor, lipitul şi supravegherea. Pentru puţină diversitate la mijlocul săptămânii, liderii taberei hotărâseră să scoată întregul grup de vreo cincizeci de copii la picnic în parc. Stăteam sub acoperişul de piatră şi umpleam paharele cu suc roşu Kool-Aid, când am auzit un strigăt ascuţit care venea dinspre leagănul ruginit aflat câţiva metri mai încolo. Un băieţel cu păr cârlionţat şi bretele maro se împiedicase, căzuse, iar acum stătea jos ţinându-şi genunchiul julit şi urla ca din gură de şarpe.

înainte să pun jos ultimul pahar de suc, a apărut din senin Eric. A îngenuncheat lângă băieţel şi a început să-i vorbească, încercând să-1 domolească pe micuţul isteric. în câteva secunde puştiul neastâmpărat se liniştise şi se uita la Eric cu ochii mari, cu un aer solemn. L-am privit fascinată pe Eric care 1-a luat atent în braţe pe copil şi 1-a dus la maşină, unde aveam cutia de prim ajutor, în tot acest timp i-a spus cu însufleţire povestea „Caprei lui Bill Grogan" pentru a-i distrage atenţia de la rană. Un zâmbet înduioşat îmi juca pe buze.

Eric era un bărbat dedicat lui Isus Hristos, incredibil de talentat în atât de multe domenii, totuşi destul de modest încât să arate dragoste chiar şi faţă de cei de la care nu putea aştepta nici o răsplată. O durere mocnită îmi cuprinse inima într-un mod surprinzător. Era genul de bărbat cu care ştiam că vreau să-mi petrec viaţa. Nu se mulţumea doar să-şi declare convingerile, ci le şi trăia, chiar şi atunci când credea că nu-1 vede nimeni. După ce îl văzusem pe Eric în atâtea ipostaze—cu familia, în excursii cu maşina, în iniţiative misionare,—nu mai încăpea îndoială că era un om integru. M-am trezit uitându-mă după el cu nostalgie. Ce bine ar fi *dacă...*

Un jet rece ca gheaţa de Kool-Aid mi se vărsă pe mână şi astfel am descoperit că, în reveria mea, turnasem peste marginile paharului. Enervată de neatenţia mea, mi-am dat ochii peste cap şi am început să şterg îndârjită lichi dul lipicios, hotărâtă să alung orice gând legat de un viitor alături de Eric. Era un prieten minunat şi un frate în Domnul. Dar era un om atât de minunai al lui Dumnezeu, atât de iubitor şi devotat viitoarei sale soţii chiar şi acum...

Merita pe cineva mult mai bun decât mine.

Lacrimi de regret îmi umplură ochii şi gândurile mi se îndreptară spre trecut. Făcusem atâtea greşeli. De atâtea ori aruncasem cu nepăsare comoara inimii mele, puritatea, unor tineri cărora nu le păsa de mine—doar de dragul unor favoruri de moment. Am râs amar. Poate dacă aş fi ştiut că există bărbaţi ca Eric—bărbaţi care să preţuiască puritatea şi să vadă frumuseţe în virtute— nu aş fi aruncat la gunoi darul inocenţei mele. Dar nu întâlnisem decât tineri care păreau să se dea în vânt după fete „uşoare", tineri care îşi băteau joc cu răutate de orice avea de-a face cu puritatea. Iar eu intrasem în jocul lor.

Am dat din cap cu părere de rău şi mi-am strunit emoţiile puternice. Mi-am reamintit că Eric urma să plece peste două luni la o altă şcoală misionară în Tyler, Texas. Proabil că va găsi acolo o femeie frumoasă, virtuoasă—cineva care n-a făcut în relaţii greşelile pe care le făcusem eu—o fată care s-a păstrat în întregime pură pentru soţul ei. La urma urmei, aceasta era femeia pentru care se ruga în fiecare zi. Se vor îndrăgosti şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, slujindu-L pe Domnul într-un loc îndepărtat, cum ar fi Dijbouti.

în timpul rămas până la plecarea lui Eric voiam să mă bucur de o prietenie frumoasă, curată, nu să mă bălăcesc în confuzie din cauza unei atracţii din ce în ce mai mari pe care o simţeam faţă de cineva care niciodată nu va simţi pentru mine acelaşi lucru.

Nu eşti aici ca să te gândeşti la dorinţele tale mărunte, Leslie, mă struneam singură. *Eşti aici ca să-i slujeşti pe copiii aceştia.* Cu o hotărâre de fier, am deschis o conservă uriaşă pentru a începe să pregătesc gustarea noastră cu unt de arahide şi jeleu.

Restul săptămânii m-am aruncat cu toată energia în lucrare şi slujire. Ani avut parte de provocări, dar şi de încurajări în umblarea mea cu Dumnezeu, în ultima zi petrecută la şcoala biblică de vacanţă, când copiii au venit să-şi ia rămas bun de la noi, m-am simţit extraordinarde mulţumită. Să slujesc în împărăţia lui Dumnezeu alături de oameni precum cei din familia Ludy, care îşi trăiau credinţa cu o pasiune neobosită, a fost una dintre cele mai mari bucurii pe care le trăisem.

în timp ce-mi aruncam hainele în geanta mea mare, albastră, de sibir.

pregătindu-mă pentru întoarcerea acasă, încercam din răsputeri să alung durerea care ameninţa să pună stăpânire pe inima mea. Pe măsură ce se apropia sfârşitul verii, îmi era tot mai clar că va trebui să înfrunt faptul că Eric va pleca în curând.

Doamne, ştiu că ai un plan pentru această parte a vieţii mele, m-am rugat în sinea mea. Ştiu că mi-ai iertat greşelile trecutului. Ajută-mă să nu mă bălăcesc în păreri de rău pentru greşelile mele. Ştii ce simt pentru Eric. în momentul de faţă am impresia că niciodată nu voi mai întâlni pe cineva ca el. Dar ştiu cât de mult îşi doreşte o soţie care să-şi fi păstrat puritatea. Ajută-mă să mă concentrez să-i pot fi o prietenă adevărată, să nu visez la o relaţie care nu va exista niciodată. Ajută-mă să mă încred în Tine, orice ar fi.

Eric: *Dubita maro*

[iulie 1992]

NU-MI AMINTESC să-1 fi văzut vreodată pe tata plângând. Era un om sensibil, dar un om sensibil care ştia să se stăpânească. Doar la filmele triste se lăsa copleşit de emoţii, uneori până aproape de lacrimi. Atunci când eroul avea parte de o moarte demnă de milă, tata se transforma într-o copie fidelă a lui Anakin Skywalker pe moarte. Făcea ochii cât cepele, iar buzele îi tremurau ca drapelul în vânt. Un sunet de bas, amintind de Darth Vader, se auzea din cavităţile sale pulmonare, iar pieptul i se scutura până la valoarea de opt pe scara Richter. Dar n-a plâns niciodată.

Când eram încă foarte tânăr şi influenţabil, am învăţat că lacrimile înseamnă timiditate. Plânsul era doar pentru bebeluşi. Crescând, am învăţat să îmi înăbuş sentimentele şi să-mi acopăr durerea cu altceva decât plânsul. Când mă uitam la un film trist, nu făceam ca Darth Vader. Nu, în schimb, mă trezeam râzând necontrolat.

Ani de zile am stopat râul sentimentelor—cred că a fost doar o chestiune de timp până când barajul a cedat în sfârşit. Dar nu m-am aşteptat să cedeze tocmai în momentul acela.

„DA, PUNE-L PE ACELA!" am ciripit eu entuziasmat, când Leslie a scos Twila Paris din colecţia de muzică aflată în dubita noastră. „Nu cred că l-am ascultat."

„Este unul dintre preferatele mele!", declară Leslie. „Nu pot să cred că n-ai auzit de el."

în câteva secunde aventura muzicală începea, atmosfera era creată.

„O!", mi-am făcut eu autocritica. „L-am mai auzit."

„îl ascult tot timpul când învăţ", adăugă Leslie pentru a sublinia importanţa a ceea ce urma să ascultăm.

Ştiam că este momentul să vorbesc. în ultimele două zile petrecute la

misiunea din New Orleans, mă frământasem mult din cauza greşelii evidente pe care o făcusem. în adâncul meu ştiam că îmi cam şifonasem responsabilitatea faţă de viitoarea mea soţie. Acum, când grupul nostru se pregătea să plece spre casă în spaţioasa noastră dubită maro, ştiam că este momentul să-mi repar greşeala. Doar că nu ştiam ce anume ar trebui să fac. Toţi ceilalţi dormeau în spatele maşinii. Eu şi Leslie eram singuri în faţă. Muzica era suficient de tare ca să nu se audă ce discutăm—era clar că acesta era momentul potrivit pentru a lămuri lucrurile.

„Ăăă", am început, în timp ce muzica îmi suna în urechi. „Les?"

Leslie se întoarse spre mine. Am căutat în minte o modalitate de a spune ce voiam să spun. „Nu ştiu cum să spun asta", am mormăit stânjenit, „dar sunt îngrijorat din cauza prieteniei noastre."

A fost o senzaţie ciudată. Parcă am simţit cum Leslie a ridicat imediat în jurul ei un zid protector. Cumva, îmi dădeam seama ce simte. Şi, cumva, îmi dădeam seama că deja îi rănisem inima delicată. *Doamne, te rog, ajută-mă!,* m-am rugat în gând. Am tăcut câteva clipe, apoi am încercat să mă reabilitez.

„Les", m-am bâlbâit în timp ce cu mâinile ţineam strâns volanul maşinii. „Ţin mult la tine şi de aceea sunt îngrijorat."

S-a întors încet cu faţa către geamul din dreapta ei şi a început să privească absentă întunericul de afară.

„Să-ţi explic ce vreau să spun", am încercat cu timiditate.

Am făcut o pauză ca să-mi dau seama ce vreau să spun precis. Apoi am continuat atent.

„Dumnezeu îmi spune să te tratez şi să te onorez ca pe o soră." Mi-am căutat o poziţie mai comodă în scaun. „Aş vrea să găseşti tot ce a pregătit El mai bun pentru viaţa ta. Simt că este de datoria mea ca frate mai mare să apăr interesele lui Dumnezeu legate de viaţa ta."

M-am oprit din nou, am tras de câteva ori aer în piept, preţ de câteva clipe stânjenitoare am privit cu atenţie farurile maşinilor care veneau din faţă, apoi m-am mobilizat din nou pentru lupta emoţională care mă aştepta.

„Dar de asemenea simt, şi ştiu că asta nu prea vei putea înţelege, dar... chiar vreau să trăiesc în aşa fel, încât, dacă m-ar putea vedea, viitoarea mea soţie să se simtă onorată."

M-am uitat la Leslie, care privea în continuare pierdută pe geamul de lângă ea. Am simţit deodată o emoţie puternică străpungându-mi inima.

„Les", am spus încurcat, „vreau să îl onorez şi pe viitorul *tău* soţ. Vreau să mă port în aşa fel cu tine, încât dacă el te-ar putea vedea, să ştie că ţin la

tine şi nu sunt în competiţie cu el pentru inima şi timpul tău."
Apoi am adăugat pe un alt ton: „Va trebui să fie un bărbat extraordinar ca să te merite!"
Un zâmbet abia schiţat apăru pe faţa dulce a lui Leslie, iar privirea ei îmi aprobă blând vorbele.
„Când spun că sunt îngrijorat, vreau să spun că probabil ar fi bine să ne oprim puţin şi să ne imaginăm cum s-ar simţi viitorii noştri parteneri dacă ar apărea acum în vieţile noastre. Le-ar plăcea să vadă cât de mult timp petrecem împreună? De exemplu, ar avea vreo şansă la inima ta viitorul tău soţ cu un tip matur ca mine care stă tot timpul în preajma ta, luptând pentru timpul şi atenţia ta?"
Leslie începu să se foiască încet, având o expresie puţin mai greu de interpretat. Muzica mergea în continuare, dar nici unul dintre noi nu era atent la valurile ei.
„Cred că ceea ce vreau să spun este că ţin la tine şi la viitoarea mea soţie prea mult ca să nu lămuresc această situaţie."
Atunci Leslie se întoarse cu faţa spre şoferul frământat. Privirea ei era blândă şi înţelegătoare şi zâmbea cu un aer înţelegător. N-a spus decât „Mersi".
Când a vorbit, tocmai se termina un cântec şi începea următorul. Odată cu această schimbare în dinamică, ceva foarte duios mi-a atins inima. Era o senzaţie foarte puternică, ceva ce nu mai simţisem niciodată. Mi-a slăbit puterile. M-a dezbrăcat de armura la care lucrasem toată viaţa ca să mă protejez pe plan sentimental. Tot ce am putut spune au fost cinci cuvinte. Şi chiar şi pe acelea le-am rostit cu greutate.
„Ţin cu adevărat la tine", am spus poticnindu-mă. Apoi a fost ca şi cum ceva supranatural mi-ar fi închis gura şi ar fi spart barajul din inima mea. în timp ce muzica mergea, am început să plâng—aşa cum nu mai plânsesem niciodată. Suspine adânci urcau de undeva din mine revărsând un râu de lacrimi, cu care obrajii mei erau cu totul şi cu totul neobişnuiţi.
Jenat, am încercat să mă controlez, dar era ca şi cum ai fi încercat să opreşti mareea cu o scobitoare. Leslie mă privea doar, fără a şti prea bine ce să creadă, dar simţind clar că Dumnezeu era prezent într-un mod uimitor.
Tot ce am putut face cât timp am plâns a fost să ascultăm muzica ce curgea din boxele de la bordul maşinii. Textul cântecului îmi răscolea inima şi mintea. Sincronizarea era prea precisă ca să fie o simplă coincidenţă. Cuvintele acelea vorbeau despre Isus Hristos şi dragostea Lui pentru viitoarea Sa mireasă. Cântecul spunea cât de profund îşi iubeşte şi preţuieşte Domnul
mireasa. Cântecul acela, intitulat „How Beautiful" („Cât de frumos"), a fost cadrul uneia dintre cele mai uimitoare întâlniri spirituale ale mele cu Dumnezeu. Iar Leslie a fost martora acestui episod emoţional de neuitat. Era doar o fetiţă, dar această fetiţă mă cunoştea acum aşa cum puţini dintre apropiaţii mei mă cunoşteau.
N-am pomenit nimic despre lacrimile mele. Când cântecul s-a sfârşit, Leslie a avut delicateţea de a se purta ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. O vreme, am stat în tăcere şi ne-am uitat pe geam, gândindu-ne ce am mai putea spune. După câteva încercări nereuşite, în cele din urmă am reuşit să spun ceva.
„Cred că trebuie să stau de vorbă cu tatăl tău", am anunţat.
Inima mi-a bătut anapoda şi sângele mi-a îngheţat când m-am auzit spunând lucrul acesta. Aveam în minte un gând, dar mă luase gura pe dinainte şi spusesem ceva incriminatoriu din punct de vedere sentimental. în mediul în care am crescut, se vorbeşte cu taţii dintr-un singur motiv: pentru a cere mâna fiicei. Şi nu aceasta fusese intenţia mea când rostisem cuvintele acelea. Pur şi simplu simţisem că tatăl lui Leslie mi-ar fi putut da un sfat bun despre cum am putea, eu şi ea, să fim mai atenţi cu prietenia noastră. Sub nici o formă nu voisem să spun că o voi cere de soţie.
înainte să-mi pot repara gafa, Leslie îşi exprimă prompt părerea: „Şi eu cred la fel."
Ne înroşiserăm amândoi mai ceva ca nişte raci fierţi şi nici unul dintre noi nu-şi dădea seama de gafa produsă. Ne foiam în scaunele din faţă ale maşinii şi goneam pe autostradă spre Amarillo, fără să ştim că tocmai se crea cadrul potrivit pentru discuţia care avea sa-mi schimbe viaţa.

partea a treia

. povestea de

aragoste

Leslie: ***Mâncare mexicană la*** *pachet*

[iulie 1992]

AM DAT LA O PARTE perdeaua albă de dantelă de la fereastra dormitorului meu şi m-am uitat la trotuarul din faţa casei. Un zâmbet îmi înflori pe faţă văzân-du-1 pe Eric în Toyota lui parcând pe strada Rambling Rose şi luând curba din faţa casei noastre. Am aruncat repede o privire în oglinda împodobită de deasupra dulapului ca să-mi verific ţinuta şi am coborât în fugă să-1 salut.

„Salut, mami!", am strigat, înşfăcând în grabă caietul meu de muzică şi jacheta. „Ne vedem peste câteva ore!"

Am dat de perete uşa din faţă şi m-am trezit faţă-n faţă cu ochii căprui adânci şi zâmbetul irezistibil care îmi deveniseră atât de cunoscute.

„Hei!" spuse Eric în felul său entuziast. Mi se părea mie sau chiar se schimbase ceva în atitudinea lui faţă de mine? Mergând spre poartă, în faţa căreia aştepta maşina lui Eric, am sesizat un scurt moment stânjenitor. Cu buzele strânse, mă gândeam. în prietenia noastră nu fuseseră momente tensionate sau stânjenitoare. Dar în ultima vreme se întâmplau lucruri ciudate. Ultima noastră discuţie fusese cu exact o săptămână în urmă, în dubita lor maro, în drum spre casă de la New Orleans. Fusesem de acord amândoi să punem deoparte o săptămână ca să vedem ce are Dumnezeu de spus despre prietenia noastră.

Acum era vineri după-amiază, ziua în care aveam lecţia noastră săptămânală de canto cu Scott. în dimineaţa aceea Eric mă sunase şi, cu destulă ezitare, îmi făcuse o propunere.

„Ştiu că sună un pic caraghios, Les", se bâlbâi el, „dar după ora de canto trebuie să merg la o repetiţie pentru o nuntă în Boulder. Vrei, te rog, să vii cu mine? Nu cred că durează mai mult de o oră."

„Ăăă, păi, eşti sigur că mirele şi mireasa nu se vor supăra că aduci un străin la repetiţia lor?" am întrebat eu nesigură.

„O, nici vorbă!", m-a asigurat el. „Am vorbit cu ei şi sunt încântaţi că vii."

Deci iată-mă gata îmbrăcată pentru o repetiţie de nuntă, încercând să-mi ascund bucuria de a fi iar cu Eric după şase zile care păruseră atât de lungi.

N-am pomenit nimic despre prietenia noastră, despre faptul că în acea săptămână ne rugaserăm unul pentru celălalt. Niciunul dintre noi nu ştia cum să aşeze un pod peste golul din teritoriul acela străin. Dar în timp ce goneam spre Wadsworth, mi-am dat seama că Eric ascunde ceva mai mult decât lăsa să se vadă şi eram destul de sigură că era ceva legat de mine. Doar că nu-mi puteam da seama şi ce gândeşte. Treceam în revistă toate posibilităţile. Poate că, rugându-se, Dumnezeu îi arătase că greşise, că prietenia noastră nu era bună şi că nu ne mai puteam întâlni. Poate se hotărâse să plece imediat în vreo misiune creştină în Turcia şi încerca să-mi dea vestea cât mai delicat posibil. în timp ce Eric parca maşina în faţa studioului, eu încercam din răsputeri să-mi ascund zbuciumul interior.

Ora de canto a mers ca de obicei. Eric redevenise omul energic pe care îl ştiam. Totul a fost ca de obicei până când, o oră mai târziu, ne-am trezit unul lângă celălalt într-o biserică drăguţă, în care mirele şi mireasa îşi repetau jurămintele de căsătorie.

„OK", anunţă zâmbitor pastorul desfăşurarea petrecerii, „după lumânarea uniunii, Julie va veni la microfon să cânte."

O tânără frumoasă, probabil una dintre domnişoarele de onoare, se poziţiona în faţa microfonului instabil, timp în care pianistul căută printre partituri şi începu un acompaniament melodios.

Eram fascinată de vitraliile minunate din biserică şi nu prea le dădeam atenţie muzicienilor de pe scenă. Totuşi, la primele cuvinte cântate de frumoasa brunetă inima mi-a sărit din loc şi am făcut ochii mari de uimire. Era „How Beautiful" ("Cât de frumos")! Chiar cântecul la care plânsese Eric în timpul acelei discuţii de neuitat pe care o avusesem în drum spre casă din New Orleans cu o săptămână în urmă! Am îndrăznit să arunc o privire scurtă cu coada ochiului spre Eric. Se uita drept în faţă ca şi când n-ar fi observat nimic deosebit. Dar avea grijă să nu se uite la mine.

Pe tot parcursul cântecului, m-am certat cu mine însămi. *Nu fi prostuţă, Leslie! Este doar o coincidenţă ciudată. Probabil că Eric nici nu-şi dă seama că este acelaşi cântec!*

Am mai aruncat o privire furişă spre Eric. De data aceasta eram aproape sigură că văd strălucirea lacrimilor dansând în ochii lui. Mâinile îi tremurau uşor şi mi-am dat seama că se străduia din greu să-şi stăpânească emoţiile pe care i le trezea muzica.
Se gândeşte la viitoarea lui soţie, mi-am spus. *Ştie că pentru a-i fi*
credincios ei, va trebui să rupă prietenia cu mine.
Deşi în sinea mea admiram acest devotament profund faţă de femeia cu care urma să se căsătorească într-o bună zi, nu puteam opri durerea care-mi inunda inima tocmai din cauza acestei descoperiri.
Deci la asta se gândea când m-a luat astăzi cu maşina! Nu-i de mirare că nu ştie cum s-o spună!
Am stat nemişcată şi fără nici un gând tot restul repetiţiei. Eric a fost chemat să-şi cânte cântecul, tot o piesă despre dragoste adevărată şi devotament, care mi-a tulburat inima şi mai rău.
De ce ai îngăduit în viaţa mea această prietenie, Doamne, mă rugam în sinea mea, *dacă voiai să mi-o iei atât de brutal?*
Ai încredere în Mine, a fost singurul răspuns care mi s-a strecurat în colţurile minţii. Frunzăream absentă cartea de imnuri uzată de pe suportul de lemn din faţa mea. Pe neaşteptate, am zărit o siluetă înaltă stând chiar în faţa mea, aşteptând să-mi ridic privirea. Era Eric.
„O, ăăă..., da, a fost... ăăăă... foarte bine, a ieşit bine", m-am bâlbâit, sperând să nu-mi citească pe faţă lupta care se dădea în mine.
Mi-a zâmbit tandru, fără să spună nimic preţ de câteva clipe, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai prost. M-am foit stânjenită pe scaun.
„Ascultă, Les, vrei să luăm nişte mâncare mexicană în drum spre casă?", propuse el, luându-mă cu totul prin surprindere.
„Da, sigur, cred că da." Păream incapabilă să formulez un răspuns concis şi coerent în momentul acela.
Mă invită la cină ca să-mi poată da vestea într-un mod mai delicat, m-am gândit plină de amărăciune, în timp ce ne luam rămas bun de la petrecerea de nuntă.
TREIZECI DE MINUTE mai târziu stăteam pe o stâncă uriaşă admirând priveliştea ce-ţi tăia respiraţia a văii ce se întindea sub noi. Cutia de carton din care curgea brânza topită şi sosul fierbinte se legăna periculos în poala mea.
„Deci, Les", începu Eric, oprindu-se din când în când pentru a lua cu furculiţa şubredă de plastic câte o bucată de pui enchilada, „ce crezi că a făcut în viaţa ta Dumnezeu în ultimele luni, prin relaţia noastră de prietenie?"
Inima începu să mi se zbată neliniştită. Era prima oară când vorbeam despre prietenia noastră după discuţia pe care o avusesem în dubită cu o săptămână în urmă. Nu ştiam sigur ce să spun. Cercetam valea din faţa noastră

şi încercam să găsesc cuvintele care să poată exprima ce ajunsese să însemne această prietenie pentru mine.
Ca să mai câştig timp, am luat o gură bună de Cola, în timp ce Eric aştepta răbdător.
„Prietenia aceasta înseamnă foarte mult pentru mine", am început, gemând în sinea mea de cât de banal îmi sunau chiar şi mie cuvintele acelea. Am încercat încă o dată: „Chiar simt că Dumnezeu te-a folosit în viaţa mea ca să mă apropie mai mult de El. Eşti un frate mai mare minunat. Te consider unul dintre cei mai buni prieteni ai mei."
Simţeam cum mă înroşesc de jenă din cauza cuvintelor sincere pe care le spusesem. Eric n-a părut să observe. A dat din cap aprobator, gânditor, strângând cu un cartof înmuiat ceea ce mai rămăsese din sosul enchilada.
„înţeleg", admise el, punând la loc capacul cutiei în care fusese porţia lui. „Uneori mă mir şi eu că unul dintre cei mai buni prieteni ai mei este o fată de şaisprezece ani. Dar, Les, tu mă cunoşti aşa cum puţini oameni mă ştiu. Şi mă înţelegi aşa cum puţini oameni mă înţeleg." Luând câteva şerveţele, Eric începu să strângă rămăşiţele mesei noastre într-o pungă albă de plastic. L-am privit în tăcere, cu inima ceva mai uşoară acum, după ce auzisem că prietenia mea era încă atât de valoroasă pentru el.
După câteva momente de foiala, Eric se întoarse spre mine.
„Les", spuse el încet, cu glasul înecat de emoţie, „nu ştiu care sunt planurile lui Dumnezeu cu prietenia noastră. Vreau ca în restul acestui sfârşit de săptămână să continui să mă rog pentru asta. Şi aş vrea să te rogi şi tu în continuare. Dar orice s-ar întâmpla, vreau să ştii..."
Ezită, dând absent la o parte stratul de nisip şi pietriş de pe pantofii săi de piele în timp ce căuta cuvintele potrivite. „Vreau să ştii că pentru mine eşti un om deosebit şi nimic nu va schimba acest lucru."
Discursul de despărţire la care mă aşteptasem n-a apărut. Am vorbit puţin în cele patruzeci şi cinci de minute cât a durat drumul spre casă. Dar o pace tăcută umplea atmosfera. Mi se luase o piatră de pe inimă şi mă simţeam

liberă. Nu primisem răspunsuri la întrebările mele, nu rezolvasem problemele, nu ajunsesem la nici o concluzie. Dar pentru Eric eram specială. Nimic nu avea să schimbe acest lucru. Şi, în timp ce Eric îşi parca maşina în faţa casei noastre, iar eu îmi strângeam încet lucrurile, am decis că, în seara aceea, asta era tot ce aveam nevoie să ştiu.

Eric: ***Restaurantul*** *familiei Perkins*

[iulie 1992]

„SALUTARE!", făcu doamna respectabilă. „Mă numesc Margie şi sunt chelnerul dumneavoastră. Doriţi să începeţi cu ceva de băut?" Acestea fiind spuse, începu din nou să mestece ghemotocul de gumă.

„Doar cafea", spuse Rich pe un ton relaxat, apoi începu să frunzărească iar meniul.

„Margie", am zâmbit eu, „aş vrea doar apă."

„Sigur nu vrei puţină cafea, dragule?", mă întrebă amabilă.

„Nu, mulţumesc", am răspuns în timp ce se întinse după ceaşca mea de cafea întoarsă cu gura în jos.

Adrenalina deja îmi pompa prin corpul încordat—numai de încă un stimulent nu mai aveam nevoie. îmi studiam meniul de parcă m-aş fi pregătit pentru un examen important despre plăcintele ţărăneşti, întrebându-mă în tot acest timp cum voi putea sta de vorbă cu amatorul de cafea fără zahăr şi frişca ce stătea în faţa mea.

în minutele care au urmat am sporovăit despre predica de duminică dimineaţa, despre conspiraţia legată de micşorarea porţiilor în restaurante şi am mai stat puţin de vorbă cu Margie despre salata cu pui pe care o comandase Rich şi despre plăcinta pe care o alesesem eu.

La ora 1:37 din acea după-amiază de duminică de neuitat, am spus în sfârşit ceva mai cu miez.

„Rich", am murmurat şovăitor, „sunt îngrijorat din cauza prieteniei mele cu Leslie." Era o afirmaţie strategică, al cărei scop era acela de a-mi anunţa intenţia de a sta de vorbă cu el. N-am intenţionat nici măcar o clipă să-1 fac să creadă că aş fi fost interesat de fiica lui pe plan sentimental. M-am gândit că termenul „îngrijorat" îi va sugera clar adevăratele mele intenţii.

în minutele următoare am vorbit despre dorinţa mea de a-i onora pe viitoarea mea soţie şi pe viitorul soţ al lui Leslie. Ar fi fost o ocazie minunată pentru Rich să mă pună la punct şi să mă mustre pentru că încălcasem

întrucâtva limitele cu fiica sa. Dar n-a spus absolut nimic.

Când în sfârşit m-am oprit puţin pentru a-mi trage răsuflarea, Rich vorbi.

„Eric", îşi alese el cu grijă vorbele, „ştii de ce ştiu eu că prietenia ta cu fiica mea este de la Dumnezeu?"

M-am uitat la el înlemnit de uimire, cu sprâncenele ridicate întrebător.

„Ei bine, Eric", continuă el, „ştiu asta pentru că, de când ai apărut în viaţa ei, am văzut că s-a apropiat mai mult de Isus Hristos."

Am dat să vorbesc, dar Rich interveni rapid.

„Şi ştii de unde ştiu că relaţia ta cu fiica mea este curată?" Se opri puţin ca vorbele sale să-şi facă pe deplin efectul, timp în care am înghiţit un nod şi mi-am desfăcut puţin gulerul cămăşii, ridicându-mi din nou sprâncenele ca pentru a spune „Ăăăă, nu...de ce?"

„Pentru că, dacă nu ar fi aşa,", spuse privindu-1 drept în ochi pe tânărul cu păr cârlionţat din faţa sa şi încheie cu convingere, „Dumnezeu mi-ar arăta!"

După-amiaza se apropia cu paşi înceţi, iar Margie îmi împrospăta paharul cu apă la fiecare trei minute ca să-mi dea impresia că beau dintr-o fântână fără fund. îi alimenta prompt şi lui Rich provizia de cafeina necesară discuţiei noastre. Din când în când conversaţia lâncezea şi atunci îmi făceam de lucru cu şerveţelul, sorbeam din paharul cu apă rece, însă discuţia reînvia rapid. Mi se părea ciudat să port o asemenea discuţie la ora prânzului cu cineva de vârsta părinţilor mei. Eram nesigur şi neliniştit, dar cumva bărbatul acesta blând mă făcea să mă simt iubit şi acceptat.

Simţeam că sunt înţeles. Simţeam că bărbatul acesta sensibil îmi auzise inima şi de aceea mă încuraja.

Abia când Margie i-a strecurat nota de plată sub mâna stângă atât de promptă, Rich a început să se poarte puţin ciudat. Chiar când ne pregăteam să ne ridicăm de la masă, completă discuţia noastră cu un ultim comentariu.

„Eric", începu el, „ai binecuvântarea mea pentru orice fel de relaţie te va călăuzi Dumnezeu să ai cu fiica mea."

M-am înecat chiar cu ultima bucăţică de plăcintă cu ciocolată. „Ăăăă", m-am bâlbâit, „Rich, credeam că ştii că nu urmăresc o asemenea relaţie cu Leslie!"

Sec, fără să clipească, m-a privit drept în ochi şi a spus: „Ştiu, Eric." Apoi, cu siguranţa care vine doar din cunoaşterea Dumnezeului universului, a spus calm: „Am simţit însă nevoia să-ţi spun asta."

Leslie: *Strada Rambling Rose nr. 311*

[iulie 1992]

MĂ PLIMBAM nerăbdătoare prin bucătărie, cu ochii lipiţi de uşa de lemn care ducea din garaj spre casă.

„De ce stă aşa de mult?" am mormăit nemulţumită, începând o nouă cursă agitată în jurul insulei de lemn din mijlocul încăperii.

Mama îşi ridică privirile din cartea de bucate în care savura poza minunat colorată a unei plăcinte cu căpşuni. Mă studie surprinsă.

„Ce se întâmplă cu tine, Les?"

Am oftat nerăbdătoare.

„Nu suport să nu ştiu despre ce vorbeşte Eric cu tata!" m-am plâns cu glas tare. „Eu şi Eric ne-am înţeles ca în acest sfârşit de săptămână să continuăm să ne rugăm pentru prietenia noastră. Dar n-am nici o veste de la el de două zile. Iar acum Eric şi tata sunt împreună de aproape două ore şi vreau să ştiu ce se întâmplă!"

„Ei bine, de ce crezi *tu* că a vrut Eric să iasă cu tatăl tău?" Acum era stârnită şi curiozitatea mamei. în aşteptarea răspunsului meu, începu să scotocească în frigider după un vas cu căpşuni proaspete.

„Habar n-am!", am răspuns scuturând din cap. „Tot ce ştiu este că amândoi simţim că trebuie să fim atenţi cu prietenia noastră şi ştiu că Eric este foarte preocupat să îşi onoreze viitoarea soţie."

„Deci Eric nu s-a întâlnit cu tata pentru că vrea să treacă graniţele relaţiei pe care o aveţi acum?", mă privi cercetătoare mama lăsând o mână bună de fructe în sita de un albastru strălucitor.

Simţeam cum mi se ridică roşeaţa în obraji, aşa că am deschis repede uşa de la cămară şi m-am uitat la sărmana colecţie de biscuiţi şi conserve de supă ca să-mi ascund stânjeneala.

„Nu! Treaba asta-i exclusă", am mormăit jenată şi am luat o cutie pe jumătate goală de biscuiţi.

„Crede-mă, oricât de buni prieteni am fi, nu sunt genul de fată cu care ar vrea să-şi petreacă restul vieţii!" Şi am râs puţin sarcastică.

„Ce vrei să spui cu asta?" Mama se oprise şi mă privea curioasă. Am băgat în gură un biscuit sfărâmicios şi am dat din umeri.

„Păi, standardele lui legate de ceea ce caută el la o soţie sunt foarte înalte", am informat-o, curăţându-mi faţa de firimituri. „Şi este foarte credincios viitoarei sale soţii. Se roagă pentru ea în fiecare seară!" în glasul meu se simţea admiraţia.

„Deci..." Mama mă privea nedumerită.

„Deci... ce?" am răspuns.

„Deci tot nu înţeleg de ce nu crezi că-1 poţi interesa", spuse cu convin gere, spărgând două ouă în vas.

Am oftat şi m-am uitat atentă la modelul complicat desenat pe biscuitul pe care îl ţineam în mână. „Nu ştiu... cred că pur şi simplu merită pe cineva mai bun decât mine!" am izbucnit în cele din urmă.

„Leslie", se auzi vocea hotărâtă a mamei, „doar pentru că ai făcut câteva greşeli în trecut nu înseamnă că este prea târziu să găseşti un om cu adevărat al lui Dumnezeu, cu care să te căsătoreşti!"

M-am uitat la ea sceptică. „Ei bine, uneori mă întreb dacă nu cumva mi-am distrus şansa de a trăi într-un basm", am mărturisit. „Am visat atât la un cavaler în armură strălucitoare, care vine călare pe cal în lumina apusului de soare..." Glasul mi se stinse într-un oftat trist. „Apoi, când am crescut şi am văzut un pic mai mult din lume, am încetat să cred că Făt-Frumos există. Până când... l-am cunoscut pe Eric." Rostisem ultimele cuvinte dusă pe gânduri. M-am întors şi am privit în gol din uşa cămării, continuând să-mi descarc sufletul.

„Cred că acum este prea târziu pentru mine. Ştiu că Dumnezeu m-a iertat pentru ce am făcut, dar... ştiu că nu merit pe cineva ca Eric." M-am oprit şi am închis ochii o clipă înainte să şoptesc: „Ştiu că nu şi-ar dori pe cineva ca şi mine."

Mama era tot tăcută şi gânditoare când a început să curăţe fructele coapte şi zemoase.

„Leslie", spuse în cele din urmă, „nu limita ceea ce vrea Dumnezeu să facă în relaţia ta cu Eric. Dumnezeu nu-ţi ţine deasupra capului păcatele trecutului. Le-a dus tot atât de departe de tine cum este răsăritul de apus—aşa cum spune Biblia!" Mă privi cu compasiune şi continuă: „Şi nu subestima ceea ce poate face Dumnezeu în inima lui Eric, dacă El hotărăşte să fiţi împreună. De când ţi-a schimbat Dumnezeu viaţa, îl aştepţi cu credincioşie pe omul potrivit. Poţi fi foarte bine chiar genul de femeie pură şi virtuoasă pentru care se roagă Eric Ludy!"

„DECI?" AM ÎNTREBAT un pic cam nerăbdătoare. „Despre ce a vrut Eric să-ţi vorbească?" Tata abia intrase în casă, cu o expresie imposibil de descifrat pe faţă. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce şi-a luat un biscuit şi 1-a băgat în gură, 1-a mestecat încet şi 1-a înghiţit înainte să răspundă la întrebarea pe care i-o pusesem dintr-o suflare.
„Les, cred că ar trebui să aştepţi să vorbeşti chiar cu Eric despre asta."
„De ce? A fost ceva rău? Nu mai vrea să mă vadă?" am întrebat foarte tensionată.
Tata zâmbi uşor şi dădu din cap muşcând dintr-un alt biscuit.
„Nu, n-a fost nimic rău." Răspunsul său calm n-a făcut decât să scoată şi mai mult în evidenţă nervozitatea mea. S-a uitat la mama, care bătea conştiincioasă două ouă. „Merg sus să mă schimb", ne anunţă încet şi ieşi din bucătărie.
Cu un mormăit de nemulţumire, m-am aşezat pe un taburet şi am început să-mi masez tâmplele.
„Nu-ţi face griji, Les", mă mângâie mama, pornind cuptorul. „Sunt sigură că Eric nu te va lăsa să aştepţi prea mult. Ne este foarte apropiat. Ştiu că nu va dispărea pur şi simplu din viaţa ta."
Am dat din cap în tăcere, cu o expresie de resemnare. în timp ce mă uitam distrată prin uşa cu sită la coşul cu flori de pe veranda din spate, m-am întrebat deodată de ce era atât de important pentru mine să ştiu despre ce vorbise Eric cu tata. Dacă era doar un prieten, aşa cum îmi tot repetam, de ce îmi tresărea inima ori de câte ori mă gândeam la el?
Doamne, cred că va trebui să am în continuare încredere în Tine, am şoptit către cer. *Nu ştiu care sunt sentimentele lui Eric faţă de mine. Poate vrea să pună capăt definitiv acestei prietenii. Dar ştiu că, orice s-ar întâmpla, vei fi credincios. Ajută-mă să am răbdare până când Eric va decide să-mi spună ce simte faţă de această prietenie. Ajută-mă să mă încred în Tine.*

Leslie: *Strada South Newport nr. 1422*

[3 august 1992]
„HEI, LES! Uită-te la asta!" Eric ţinea mândru în mână un caiet cu spirală uzat şi cu nişte mâzgăleli copilăreşti pe copertă.
Mi-am ridicat privirile din pachetele cu pozele jucătorilor de baseball pe care le sortam şi am făcut o figură amuzată.
„OK", am întrebat ironică, „ce mare comoară ai descoperit de data asta?"
„Les!", anunţă el solemn, „aceasta este prima mea operă publicată!" M-am aplecat puţin ca să studiez mai bine coperta distrusă, pe care fuseseră mâzgălite cuvintele *Aventurile lui Garfield şi ale lui Moş Crăciun.* Mi-am ridicat capul, sincer interesată să aflu ce este.
„Este un roman pe care l-am scris în clasa a Ii-a, împreună cu prietenul meu, Kevin!", îmi spuse Eric, însufleţit de amintiri. „Eu am făcut desenele, iar Kevin a scris povestea!" Frunzări puţin prin caiet, oprindu-se la fiecare dintre desenele acelea elaborate. „Profesoarei noastre i s-au părut atât de bune încât a afişat un exemplar în biblioteca şcolii generale Oak Park! Pun pariu că este acolo şi astăzi!" înainte să apuc să-1 felicit pentru acest mare succes literar, se auzi o bătaie în uşă şi capul lui Mark răsări deodată.
„Cum merge curăţenia?", voi el să ştie. „Hei! De unde îl ai pe Luke Skywalker? Era al meu!" înşfacă jucăria uzată şi o examina fericit.
„Marky, uită-te câte am găsit!", strigă Eric, fără să dea atenţie indignării lui Mark. Arătă spre sutele de comori de suflet. „Ar trebui să-ţi faci şi tu curăţenie în dulap! Nu ştii niciodată ce se ascunde acolo după atâţia ani!"
Am dat din cap aprobatoare. „Mama ta a avut o idee extraordinară cu acest dulap al comorilor!", am remarcat. „într-o bună zi copiii voştri o să se bucure de toate aceste lucruri păstrate acolo!"
„Aşa este!", fu de acord Mark. „Dar acum n-am timp să fac curat în dulapul meu. Trebuie să cumpăr o pereche de bocanci pentru excursia în Tyler. Ne vedem mai târziu!" A pus la loc jucăria cu Luke Skywalker şi a ieşit din cameră fluierând.
Eric dădu ochii peste cap. „Marky ar trebui să se schimbe. Niciodată nu-şi face bagajul decât în ziua plecării!"
Zâmbetul mi se şterse la cuvintele lui, care mi-au reamintit că peste câteva săptămâni Eric şi Mark urmau să plece pentru cinci luni într-o misiune creştină, în ultima vreme încercasem să nu mă gândesc la asta, dar în străfundurile minţii norul greu al plecării lui Eric se apropia tot mai mult cu fiecare zi.

De la discuţia aceea pe care o avusesem în dubita lor în drum spre casă de la New Orleans, mă rugam cu conştiinciozitate pentru prietenia mea cu Eric. La început, m-am gândit că Dumnezeu mă va mustra într-un fel şi îmi va pune în vedere să mă îndepărtez de prietenia aceasta frumoasă pentru a-1 onora astfel pe viitorul meu soţ şi pe viitoarea soţie a lui Eric. Dar, surprinzător, n-am primit nimic în acest sens. Cu cât mă rugam mai mult, cu atât mai multă linişte aveam în legătură cu această prietenie. Singurul mesaj pe care aş fi putut spune că l-am primit în inima mea de la Dumnezeu a fost: *Prietenia aceasta este un dar din partea Mea, o comoară pe care Eu am adus-o în viaţa ta. Şi Eu o binecuvântez.*

Pe lângă pacea pe care o simţeam când mă rugam pentru prietenia noastră, în inima mea au prins rădăcină sentimente noi faţă de Eric. încă nu lămurise lucrurile în privinţa a ceea ce credea că vrea Dumnezeu cu prietenia noastră. Dar, deşi nu ştia clar care erau sentimentele lui, eu, una, mă simţeam tot mai atrasă şi mai legată de el, într-un ritm de-a dreptul alarmant. în afară de discuţia scurtă pe care o avusesem cu mama cu câteva zile înainte, mă temeam să discut cu cineva despre ce simţeam pentru Eric sau chiar să-mi scriu gândurile într-un jurnal. Asta în principal pentru că eram sigură că Eric nu avea aceleaşi sentimente *faţă de mine.* Dar seara, când mergeam la culcare, îmi permiteam uneori să visez cum ar fi să-mi petrec restul vieţii cu acest bărbat pe nume Eric Ludy. Atunci adormeam cu un zâmbet pe buze şi o incredibilă mulţumire îmi umplea inima la gândul acesta.

„LA CE TE GÂNDEŞTI?" Vorbele lui Eric mă făcură să sar deodată în sus. M-am uitat la el, încremenită, amintindu-mi cu mare uşurare că nu-mi poate citi gândurile.

„Cred că mă gândeam că urmează să plecaţi la Tyler peste doua săptămâni", am zâmbit cu tristeţe. „O să-mi fie greu să vă văd plecând."

„Da", spuse el oftând, cu un aer nostalgic în priviri. „Da, va fi greu să ne luăm rămas bun."

Am lucrat în tăcere timp de câteva minute. Atmosfera era încărcată de sentimente nemărturisite.

„Les", sparse Eric tăcerea, „aş vrea să-ţi spun atâtea lucruri. Dar... aştept momentul potrivit. Adică, până când voi şti sigur ce vrea Dumnezeu... nu pot..." Vocea i se stinse. M-am uitat la el încercând să descifrez expresia chinuită de pe faţa lui.

„înţeleg!", am răspuns încet, dar în sinea mea mă întrebam dacă chiar aşa este.

„Hellooo", se auzi ciripitul vesel al lui Barb de pe hol. „Aveţi chef de nişte peşte care a rămas de la masă?"

Atmosfera încărcată de emoţie din cameră s-a evaporat tot atât de repede ca aburul după o baie fierbinte..

Eric şi-a dres glasul şi a încercat să răspundă pe un ton lejer: „Da, sigur, venim şi noi într-un minut!"

„Eu probabil că o să vin după prânz", am spus în timp ce treceam cu atenţie elasticul peste teancul perfect aranjat al pozelor cu jucătorii de baseball. „Am o întâlnire de închinare la biserică la ora două."

Eric a dat din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt. M-am uitat la el. Privirile ni s-au întâlnit într-un scurt moment de înţelegere tacită. Lucrurile se schimbau între noi, de asta eram sigură. Dar în momentul acela nu-mi dădeam seama cât de dramatică va fi schimbarea chiar în zilele următoare.

Eric: *Strada South Newport nr. 1422*

[dormitorul lui Eric—3 august 1992]

AM OBSERVAT că pervazul era puţin prăfuit în timp ce mă uitam pe geamul dublu şi mă gândeam la viaţa mea. O tânără care tocmai se urcase în maşină îşi punea centura de siguranţă şi pornea motorul. Mă uitam, fără să fiu văzut, la tânăra aceea frumoasă care ieşea cu maşina de pe strada noastră, evitând cu atenţie un pieton roşcat care ieşise la plimbare cu un căţel roşcat. în timp ce se făcea nevăzută după curbă, gândul mi-a zburat la soţia mea. Mă rugam pentru ea în fiecare zi, îi scriam scrisori de dragoste şi chiar scrisesem şi câteva cântece de dragoste. Nu ştiam cum va arăta, fizic, intelectual, comportamental. Dar mă trezeam rugându-L pe Dumnezeu ca, dacă era pe pământ vreo fată care să-i semene lui Leslie—pe dinăuntru şi pe dinafară—să facă să fie a mea.

De ce trebuie să fie atât de tânără? mă lamentam în sinea mea.

Deodată, am zărit-o pe sora mea venind pe hol.

„Krissy", am strigat-o.

Peste câteva clipe, faţa ei zâmbitoare apăru în cadrul uşii. „Da?" răspunse entuziastă.

Stânjenit, cu obrajii arzând, am murmurat: „Am putea să... ăăă... stăm
puţin de vorbă?"
„Sigur!", spuse ea veselă.
Ora care a urmat a fost ca o criză de sughiţuri în mijlocul unei ceremonii de nuntă. A fost îngrozitor de jenant şi penibil, dar a fost exact lucrul de care am avut nevoie ca să-mi limpezesc inima şi mintea. Stând împreună jos, pe covor, am dat la iveală toată frustrarea şi confuzia care se adunaseră în mine de luni de zile.
„Este prea tânără!", am început să fac haz de necaz.
„De ce spui asta?", replică Krissy pe acelaşi ton.
„Dar nu e evident?", am întrebat.
„De ce este vârsta o problemă atât de mare?"

M-am foit, m-am bâlbâit, am mormăit, m-am luptat. Dar în final n-ani putut decât să spun adevărul.
„Krissy, nu mi-o pot scoate din minte. Când m;i rog pentru viitoarea mea soţie, mă trezesc rugându-mă şi pentru *ea.* Şi ce m;i deranjează cel mai mult este că tot ce s-a întâmplat în viaţa mea de când ani cunoscut-o arată înspre ceva."
„Ce vrei să spui cu *ceval"* continuă Krissy fără milă interogatoriul.
„Ceva! Ştii tu!", m-am bâlbâit.
„Nu, nu ştiu", făcu ea pe neştiutoarea. „Va trebui să-mi explici."
Am tras aer în piept. „Mi-e teamă că Dumnezeu are în vedere ceva mai mult decât amiciţie pentru relaţia noastră, iar eu nu pot accepta ceva mai mult."
„Adică n-ai vrea să fie ceva mai mult?", întrebă Krissy precaută.
„Nu, nu asta am vrut să spun", am răspuns stânjenit. „Dar, din nu ştiu ce motiv, nu pot accepta." O pauză greoaie se lăsă pentru o vreme, în timp ce trăgeam de franjurii covorului şi testam rezistenţa lor la tortură. Apoi, pe un ton ce nu mai lăsa loc niciunui comentariu, am rostit cu greu: „Pur şi simplu este prea tânără"!
„Ai fi vrut să fie mai în vârstă?"
M-am gândit puţin la întrebarea lui Krissy. Crezusem mereu că, dacă Leslie ar fi fost cu câţiva ani mai în vârstă, totul ar fi fost rezolvat, dar acum, gândindu-mă la tânăra asta, mi-am dat seama că eram confuz în privinţa propriilor mele sentimente.
„Gândeşte-te puţin, Eric", şopti Krissy emoţionată. „Dacă planul lui Dumnezeu pentru tine şi Leslie este să fiţi împreună, ce privilegiu ar fi pentru tine să o vezi crescând."
în acea zi, după plecarea lui Krissy, m-am întors iar la pervazul meu prăfuit. M-am uitat la lumea care nu avea cum să-mi înţeleagă convingerile, confuzia şi sentimentele faţă de această tânără pe nume Leslie.
Arată-mi, Doamne! Arată-mi voia Ta!

Eric: *Restaurantul familiei Perkins*

[22 august 1992]
RICH îşi SORBEA CAFEAUA, eu apa cu gheaţă. La ora cinci treizeci dimineaţa, când tot restul lumii bâjbâia după butonul de oprire a alarmei ceasului, eu şi Rich bâjbâiam în porţiile de omlete încercând să deschidem cumva discuţia.
Rich a tuşit de câteva ori, dar asta n-a părut să-1 ajute. Mi-am dres şi eu glasul, dar singurul rezultat a fost apariţia lui Hal, chelnerul nostru, care s-a interesat dacă totul era în regulă.
„Ăăă...", am început.
Rich îşi ridică plin de interes privirea din ceaşca de cafea. Apoi, când am spus, „Mă bucur că ai reuşit să vii în dimineaţa asta", îşi dădu seama că băteam pasul pe loc.
„N-a fost mare lucru", spuse amabil.
„Ăăăă, aha", am mormăit din nou. Apoi, fiind încă prea stânjenit să aduc în discuţie adevărata problemă, am conchis: „Cred că suntem deja clienţi fideli aici, la familia Perkins, nu-i aşa?"
Rich chicoti. Dar stânjeneala continua să ne apese.
Când pentru a treia oară am mormăit un „Ăăă...", Rich nu se mai aştepta să audă mare lucru de la mine. Totuşi, la această a treia încercare am reuşit să scot la iveală „adevărata problemă".

„Ăăăă... Rich, cred că Dumnezeu mi-a arătat că, într-o bună zi, Leslie va fi soţia mea."
Reuşisem! Spusesem imposibilul! Nu fusese chiar o formulare de zile mari, pe care s-o poţi lipi pe frigider, să zicem, dar o făcusem. Şi în mod clar 1-a luat prin surprindere pe Rich. I-au trebuit câteva minute bune să-şi revină şi să se asigure că nu-şi vărsase cafeaua pe cravată.
Am sorbit din apa mea cu gheaţă ca unul care tocmai a găsit o fântână în mijlocul Saharei. Rich a mai luat câteva guri din cafeaua sa, apoi a vorbit.
„Eric", îşi alese cuvintele cu grijă, „de paisprezece ani, de când am devenit credincioşi, eu şi Janet ne rugăm în fiecare zi pentru viitorul soţ al lui
Leslie." Apoi, privindu-mă blând, rosti o serie de cuvinte din limba engleză care va rămâne pentru mine o colecţie de aur: „Şi de o vreme încoace credem că *tu eşti acelal"*

Eric: *Bucătăria familiei Ludy*

[26 august 1992]
„OK, voi FI FOARTE DIRECT", am spus hotărât. „Ce se întâmplă aici?"
Nu mai rămăsese aproape nimic din pizza pepperoni şi era timpul să trecem la treabă.
„Ce vrei să spui?", mă întrebă calm tata.
„Vreau să spun", am răspuns tare şi răspicat, „că n-am mai pomenit o asemenea relaţie de când sunt. Ce se întâmplă?"
„Eric", interveni amabil Rich, „nu ştiu dacă o să te mulţumească răspunsul meu, dar cu mâna pe inimă îţi spun că nu ştiu."
„Eric", adăugă tata, „Dumnezeu face deseori în vieţile noastre lucruri care nu se încadrează în normele noastre de «normalitate». Şi nici ce face El între tine şi Leslie nu înţeleg pe deplin. Dar pentru Dumnezeu «normalitate» nu înseamnă un set de formule, ci ascultare, oricare ar fi preţul, încredere deplină în călăuzirea Sa şi dependenţă totală de El."
„Sunt de acord", spuse Rich pe un ton consolator. „Dumnezeu pregăteşte ceva în viaţa ta şi a lui Leslie. Este clar şi pentru mine, şi pentru tatăl tău. Poate că nu înţelegem ce face Dumnezeu, dar ştim că este prezent în această relaţie şi El o va clădi în felul Său desăvârşit. Şi, aşa cum spune Win, toţi trebuie să ne încredem în El şi să mergem mai departe, convinşi că El ne va conduce, ne va călăuzi."
Printre felii de pizza şi înghiţituri de Pepsi, în mintea şi în inima mea îşi făceau loc şi pacheţelele frumos aranjate şi digerabile de cuvinte de înţelepciune din partea celor doi taţi ai mei. Bărbaţii aceştia mă cunoşteau, mă iubeau şi amândoi voiau să am parte de ceea ce ştia Dumnezeu să-mi dea mai bun.
într-unui din momentele de pauză ale discuţiei noastre, tata a strâns cutiile de pizza şi le-a pus lângă uşa care dădea spre garaj. Ne-a întrebat dacă vrem ceai sau cafea. „Eu aş vrea nişte cafea!" răspunse Rich prompt.
„Eu nu", am spus.

După ce tata şi-a umplut cu ceai fierbinte de mentă cana cu inscripţia „Taţii sunt grozavi!" şi a umplut-o cu cafea fără zahăr şi frişca pe a lui Rich, pe care scria „Grand Tetons", eram gata să stăm de vorbă serios.
„Cred c-ar trebui să ne rugăm", spuse simplu Rich.
„Hai!", aprobă tata.
Două mâini se întinseră spre mine şi se lăsară uşor pe umerii mei. Cei doi bărbaţi îi cerură lui Dumnezeu pentru mine înţelepciune, călăuzire, har, răbdare şi binecuvântare peste ceea ce încă avea să vină.
„Tată", se rugă cu reverenţă tata, „fie ca Eric şi Leslie să Te descopere într-un mod mai intim decât au crezut vreodată că este posibil."
„Şi, Doamne", adăugă Rich, „fie ca noi toţi să avem înţelepciunea Ta supraomenească, să ştim cum şi când să facem paşi înainte. Niciunul nu ştim sigur ce pregăteşti acum, dar toţi suntem siguri că Tu ai început relaţia aceasta. Binecuvântează-1 pe Eric pentru felul în care s-a purtat cu fiica mea în această prietenie. Binecuvântează-1 pentru felul în care m-a onorat pe mine, tatăl ei."
„Şi binecuvântează-1", mai şopti tata, „pentru felul în care m-a onorat pe mine, tatăl lui."
Un cor de „amin" răsună în final şi fiecare s-a întors apoi la locul său.
„Mulţumesc", am spus timid. „Mulţumesc mult!"
Dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine pe tata, aş fi spus că avea ochii în lacrimi. Dar înainte să mă pot

lămuri în privinţa aceasta, Rich luă cuvântul.
„Eric", spuse calm, „i-ai vorbit lui Leslie despre sentimentele tale?"
„Nu", am răspuns. „N-am vrut să fac nimic înainte să vorbesc cu voi doi."
„Cred c-a fost un lucru înţelept", spuse Rich. „Când e vorba de inima unei femei, este mai bine să greşeşti pentru că te mişti prea încet, decât să greşeşti pentru că te mişti prea repede. Dar cred că este gata să afle ce se întâmplă în inima ta." Apoi completă, cu o expresie serioasă, dar plăcută: „Eric, poate va suna ciudat, dar o spun cu toată seriozitatea şi cu convingerea că vorbele pe care le voi spune au preţ înaintea lui Dumnezeu din cer. Ca tată al lui Leslie, vreau să-ţi dau binecuvântarea... pentru a câştiga inima fiicei mele."

Leslie: *Parcul Applewood*

[*26* august 1992]

„CE ZICI DE LOCUL ACESTA?" Eric arătă spre un loc drept pe vârful dealului pe care urcasem. Am aprobat cu un gest şi m-am cufundat în covorul îmbietor de iarbă proaspăt tăiată şi am tras adânc aer în piept, savurând aerul cald de august.
El se aşeză în faţa mea şi dădu la o parte o furnică ce i se urcase pe jeanşi, apoi se uită drept la mine cu un zâmbet entuziast.
în sinea mea tremuram, dar mă luptam din răsputeri să par stăpână pe mine, în timp ce mă jucam absentă cu smocurile de iarbă şi aşteptam să spună ceva.
„Vreau să-ţi spun ceva foarte important", îmi spusese la telefon în dimineaţa aceea. „Ne putem întâlni mai târziu să ieşim la o plimbare sau ceva de genul acesta?"
Inima îmi bătea să-mi sară din piept când am căzut de acord să ne întâlnim la ora unu în parcul din apropiere. Avea să-mi spună oare că prietenia noastră trebuie să se sfârşească?
în secret, mă întrebam dacă nu cumva reuşise să vadă în inima mea ce simţeam pentru el. *Poate din cauza asta vrea să pună punct, înainte ca prietenia noastră să ia alt curs,* era gândul care mă chinuise. *îmi citeşte gândurile, ştie ce simt şi vrea să oprească totul înainte să fie nevoit să-mi frângă inima!*
Acum, stând înaintea lui, încercam din răsputeri să-mi fac curaj pentru ce urma inevitabil. Eram plină de groază când Eric a tras adânc aer în piept, semn că urma un monolog lung.
Mi-am cuprins genunchii cu braţele şi m-am uitat la el cu o expresie stoică.
„Mâna lui Dumnezeu a fost prezentă în relaţia noastră încă de la începuturile ei", spuse pe un ton jos, plin de înţelesuri. „N-am văzut-o întotdeauna, dar acum, privind înapoi, totul este atât de clar. Ştiu că mâna Lui ne-a adus împreună şi tot El a îngăduit să existe profunzime între noi. El ne-a dăruit prietenia aceasta."

Făcu o pauză, aşteptând din partea mea un semn de aprobare. *încearcă să-mi spună cât mai multe lucruri frumoase ca să nu sufăr aşa de tare,* mă plângeam în sinea mea, în timp ce încuviinţam din cap. Mai trase încă o dată aer în piept şi continuă. „Ei bine, în ultima vreme m-am luptat mult cu toată această poveste, pentru că... ei bine, pentru că n-am întâlnit niciodată o fată cu care să vreau să-mi petrec zilele până când... până când te-am întâlnit pe tine."
Se uită în jos, având grjiă să nu-mi întâlnească privirea în timp ce-şi întindea degetul arătător ca să salveze o buburuză ce căzuse pe spate.
Rămăsesem fără cuvinte. După atâtea săptămâni în care încercasem să mă conving că n-are cum să-şi dorească pe cineva ca mine, după atâtea ore de agonie pentru că nu va vedea niciodată în mine femeia cu care s-ar putea căsători... cuvintele lui erau pentru sufletul meu ca un răsărit brusc, neaşteptat şi plin de strălucire.
Am înghiţit greu, încercând să-mi stăpânesc emoţiile tot mai puternice. Mâinile începuseră să-mi tremure.
„Vezi, deşi erai cel mai bun prieten al meu şi în acelaşi timp mă simţeam atras de tine...", Eric se opri şi scana cu privirea pista de biciclete care se întindea sub noi. „Poate o să sune ciudat, Leslie", continuă foindu-se ca să-şi găsească o poziţie mai comodă, „dar cu mult timp în urmă am hotărât să nu mai intru în vreo relaţie cu o fată decât atunci când voi fi sigur că fata aceea va fi soţia mea."
Buimăcită, am încuviinţat din cap, amintindu-mi toate ocaziile când vorbise despre faptul că vrea să se păstreze cu totul pentru femeia cu care se va căsători, amintindu-mi cât de mult o invidiasem pe femeia aceea, oricine ar fi fost ea. Emoţionată, îmi mestecam de zor buza de jos şi aşteptam cu sufletul la gură ce avea să-mi mai spună.

„Ei bine, de aceea nu ţi-am vorbit despre ceva mai mult decât prietenie, deşi aş fi vrut", continuă blând. „Dar în ultimele săptămâni m-am tot rugat pentru asta şi..."
Glasul i se înecă deodată şi privi într-o parte.
Privirile mi se lipiseră de faţa lui şi-mi simţeam pulsul bătând în urechi. Paralizată de surpriza acestei discuţii care luase o turnură cu totul neaşteptată, mi se părea că mă văd ca într-un vis. îmi doream să se grăbească odată şi să-şi termine gândul pe care se chinuia să-1 exprime.
Mai trase o dată aer în piept şi spuse în sfârşit: „Les, cred într-adevăr că Dumnezeu mi-a arătat clar că într-o zi vom fi împreună." Se uită la mine, în sfârşit putea să mă privească în timp ce-mi vorbea.
„Poate nu chiar imediat,
dar cred că Dumnezeu mi-a arătat că mă pregăteşte... ca într-o zi... să fiu soţul tău."
Mi s-a pus un nod în gât în timp ce-i sorbeam cuvintele şi-i citeam sinceritatea din privirea tandră.
Mă privi cu atenţie şi se aventură mai departe cu blândeţe: „Singurul motiv pentru care m-am simţit în stare să-ţi spun toate acestea a fost că, ei bine, am vorbit despre asta cu tatăl tău. Mi-a spus că şi el şi mama ta cred că eşti pregătită şi că-ţi pot vorbi despre asta." Ezită, apoi spuse încet: „Credeau că şi tu ai aceleaşi sentimente faţă de mine."
M-am uitat şi eu la el preţ de câteva clipe, tremurând încă şi mai tare acum, când în sfârşit începeam să înţeleg ce se întâmplă.
Eric ţine la mine altfel decât ca la o prietenă. Crede că Dumnezeu ne împleteşte vieţile şi ne pregăteşte pentru căsătoria... unul cu celălalt!
Un fior îmi trecu prin tot trupul. O bucurie de nedescris începu să mă încălzească din cap până-n picioare. Lacrimi de uşurare şi fericire începură să-mi curgă pe faţă în timp ce îl priveam pe omul care ştiam că va fi într-o bună zi soţul meu.
„Leslie?" întrebă şovăitor, rugându-mă din priviri să-i răspund. „Tu... simţi şi tu la fel?"
Scuturându-mă din starea aceea de amorţeală şi şoc, mi-am găsit în cele din urmă vocea. Pe faţă mi-a apărut un zâmbet însorit de bucurie şi am spus un singur cuvânt, care însă mi s-a părut că face întregul cer să strige de bucurie.
„Da", am spus încet.
Şi în acea clipă de neuitat am simţit cuprinzându-mă nişte braţe iubitoare. Nu braţele lui Eric, ci ale bunului Domn Isus. El zâmbea inimii mele de copil, plină de uimire şi bucurie, plină de inocenţă din nou, ca şi când nu mi-ar fi fost niciodată furată. Şi îmi şoptea în inimă cuvinte pe care nu le voi putea uita niciodată.
Copilul Meu drag, nici măcar nu-ţi poţi imagina ce frumoase pot fi visele... atunci când Eu le împlinesc.

Leslie: *Bucătăria familiei Ludy*

[28 august 1992]
„BARB, POT SĂ APRIND FOCUL pentru friptură?" Win apăru în bucătărie purtând un şorţ de un verde strălucitor pe care scria „Tată numărul unu" şi ţinând în mână o sticlă uriaşă de sos de friptură.
Barb era prea preocupată să caute în dulap o tavă ca să-1 mai audă.
„înainte de asta, taţi, vrei, te rog, să mă ajuţi să deschid borcanul de castraveţi muraţi pentru salata de cartofi?", întrebă Krissy cu glas dulce.
„Mi-a văzut cineva tricoul roşu de fotbal?", strigă Mark, căutând frenetic prin încăpere de parcă respectivul articol de îmbrăcăminte s-ar fi putut ascunde sub vreo farfurie sau oală.
„Hei! Nu este tricoul *tău* roşu de fotbal—este al meu!", obiectă Eric cu glas tare din postul său de lucru de la chiuveta bucătăriei, unde fusese desemnat să clătească, să taie roşiile şi ceapa pentru tava cu condimente.
„Mary! Coboară de acolo!", o certă Barb pe pisica grasă şi bătrână a casei care se cocoţase pe furiş pe dulap şi ochise plăcinta cu cremă de banane.
Am încercat să-mi ascund zâmbetul la vederea acelui haos tipic pregătirii mesei în casa familiei Ludy. întorcându-mă la slujba mea de a turna în pahare ceai cu gheaţă, deodată am strănutat.
„Mark, scoate-o de aici pe Mary", ceru Barb în timp ce se lupta cu un borcan de castraveţi muraţi al cărui capac părea imposibil de desfăcut. „Şi Leslie, şi Rich sunt alergici la ea. Restul familiei Runkles

va fi aici dintr-un moment într-altul."
„Vino, Mare", ciripi Mark pe tonul blând cu care vorbea el cu animalele sau cu copiii—un amestec de Elmo după ce a înghiţit heliu şi Miss Piggy cu la-ringită. Luă în braţe pisica ce protesta energic şi se îndreptă spre uşa din spate.
„Hello?", se auzi vocea mamei din holul din faţă.
„Au sosit!", alergă Krissy entuziastă şi mai adăugă un strop de maioneză la capodopera ei de salată de cartofi.
„Intraţi!", se auzi în toată casa vocea de soprană a lui Barb.
Eric se aplecă şi-mi şopti la ureche cu o uşoară îngrijorare în glas: „Eşti gata pentru diseară, Les?" Am observat că mâinile îmi tremurau când turnam ceaiul. Oare chiar ieri am stat pe dealul plin de iarbă şi am avut discuţia aceea de neuitat? Deja mi se părea că au trecut câteva săptămâni. De când Eric îşi deschisese inima faţă de mine, mă simţeam ca într-un vis. Povestind mai mult despre noua noastră relaţie, am decis amândoi că trebuia să împărtăşim familiilor noastre ce se întâmplase. Dar, deşi îmi erau dragi şi aveam încredere şi în cei din clanul Runkles şi în clanul Ludy, aveam emoţii mari. Ştiam că părinţii mei îşi dăduseră din toată inima binecuvântarea peste ceea ce făcea Dumnezeu şi bănuiam că la fel făcuse şi familia lui Eric. Dar ideea de a vorbi în public despre ceea ce se petrecea între mine şi Eric încă mă stânjenea. *Doamne, te rog condu şi direcţionează discuţia în seara aceasta,* m-am rugat. O pace caldă mi-a cuprins inima. I-am zâmbit nesigură lui Eric: „Cred că sunt gata", am răspuns la întrebarea lui care rămăsese în aer. „Doar că va fi ciudat."
„Tot mai crezi că e momentul să le spunem familiilor noastre ce se întâmplă?", întrebă serios.
Am tras adânc aer în piept: „Da", am răspuns în final.- „Ştiu că e important să-i facem părtaşi la toată această poveste. Doar că..."
Vocea mi se stinse tocmai când în bucătărie se lăsă liniştea. Win ieşise pe veranda din spate să facă minuni cu hamburgerii, iar lângă uşa cu plasă Mark se lupta cu o Mary foarte indignată. Krissy era concentrată la tăiatul legumelor în care se angajase cu toată seriozitatea, iar Barb fredona încet scotocind prin frigider. Ceva mai departe auzeam foiala din holul de la intrare unde familia mea se descălţa şi se pregătea să intre în bucătărie.
Eric îmi urmări privirea stânjenită prin încăpere şi mă luă de cot ca să mă ducă într-un colţ mai ferit din hol.
„OK", mă încuraja cu glas scăzut, „continuă ce voiai să spui."
„Păi", am răspuns tot în şoaptă, „nu mi-am imaginat niciodată că familia mea se va implica în... înţelegi, acest aspect al vieţii mele", am oftat dusă pe gânduri. „Cred că va fi destul de jenant la început. Dar cred cu tărie că Dumnezeu are un motiv important pentru ca ambele familii să ia parte la tot de la bun început."
Eric încuviinţă din cap. „Vreau într-adevăr să-i cinstim pe părinţii noştri pe măsură ce facem paşi mai departe", completă cu hotărâre. „încă nu ştiu precis cum o să fac asta, dar vreau să fac tot posibilul în acest sens."
întorcându-ne agale în bucătărie, Eric murmură peste umăr cu amără-

ciune: „Sper numai ca fratele meu să se abţină în seara asta. Distracţia lui preferată este să mă facă de râs, iar asta ar fi ocazia perfectă!"
O JUMĂTATE DE ORĂ mai târziu, bucătarul-şef al familiei Ludy terminase de gătii burgerii, Krissy aşezase foarte frumos pe masă salata de cartofi, Mark găsise tricoul roşu al lui Eric şi-1 îmbrăcase neglijent peste tricoul lui învechit cu Denver Broncos, aşa că cele două familii şi-au ocupat locurile la masa familiei Ludy.
„Haideţi în cercul familiei", ne invită Win în momentul când ne-am luai de mână cu toţii.
După o rugăciune scurtă, dar convingătoare, rostită de tata, freamătul umplu iar încăperea, în timp ce mâncarea trecea dintr-o mână în alta, ketchup-ul şi muştarul erau scoase din frigider, iar pisica Mary mieuna tare din exilul ei de pe veranda din spate.
După ce au fost umplute toate farfuriile şi toţi cei zece comeseni savurau mulţumiţi mâncarea delicioasă, Barb luă cuvântul.
„Ei bine, sunt curioasă!", spuse pe un ton glumeţ. „Sunt gata să ascult ce se întâmplă între cei doi!" Privirile îi jucau înspre celălalt capăt al mesei, unde Eric tocmai mă servea cu a doua porţie de salată de cartofi.

Toţi îşi întorseseră privirile spre noi şi simţeam cum încep să mă înroşesc. Eric se întinse după paharul de ceai şi începu să amestece stânjenit cuburile de gheaţă. După ce a prelungit cât a putut tăcerea aceea plină de aşteptare, s-a uitat în jurul mesei şi a tras adânc aer în piept.
„Păi...", făcu el încet, „...în ultimele săptămâni eu şi Les ne-am rugat mult pentru prietenia noastră. Simţeam de mai multă vreme că mi-aş dori ca între noi doi să fie ceva mai mult decât prietenie." Eric se opri şi se uită impacientat la fratele său, care spiona de după umărul lui Krissy, cu un zâmbet plin de încântare, ca de pisică Chesire.
„In fine", continuă Eric, încercând să ignore figura amuzată a lui Mark, „n-am vrut să-i spun nimic **lui** Leslie, pentru că, înainte să fac vreun pas mai departe, am vrut să fiu sigur că în spatele a tot ce se întâmplă este Dumnezeu."
Win încuviinţă din cap cu încântare, încurajându-1 să continue.
„M-am întâlnit cu Rich, care mi-a spus că şi el simte că prietenia aceasta este de la Dumnezeu. Mi-a mai spus atunci ceva ce m-a luat cu totul prin surprindere. Mi-a dat binecuvântarea de a continua relaţia mea cu Leslie, aşa cum mă va călăuzi Dumnezeu."
M-am uitat curioasă la tata, care s-a mulţumit să-mi zâmbească liniştit.
„Pe atunci nici nu mă gândeam la o asemenea relaţie cu Leslie", continuă Eric. „Doar e cu cinci ani mai tânără decât mine! Dar am continuat să mă rog. Şi foarte curând am văzut amprenta lui Dumnezeu peste tot."
Privirile lui Eric se opriră puţin pe chipul concentrat al mamei. „Janet", \. o întrebă, „îţi aminteşti seara aceea din februarie când am fost invitaţi la voi la cină? După ce ne-am rugat, ai venit la mine şi mi-ai spus că Dumnezeu vrea să ştiu că ceea ce mi se spusese în seara aceea era de la El."
Mama încuviinţă.
„Ei bine", spuse Eric atent, „toată seara mă luptasem cu un gând care numi dădea pace: gândul că Leslie va fi într-o zi soţia mea. Credeam că diavolul încearcă să mă distragă. Nu m-am gândit nici o clipă că cel care-mi vorbea ar putea fi Dumnezeu! Şi nici după ce mi-ai vorbit în seara aceea, Janet, nu m-am gândit că lucrul acela ar putea să însemne ceva. Dar acum câteva săptămâni, când mă rugam pentru prietenia mea cu Leslie, mi-am amintit de seara aceea şi mi-am dat seama că Dumnezeu îmi vorbise tot timpul!"
Mama îşi ridică sprâncenele surprinsă şi chicoti uşor. „Uau!", făcu. „Dacă aş fi ştiut ce este în mintea ta..."
Am râs cu toţii uşor la gluma ei.
„Uitându-mă la ultimele opt luni, am descoperit sute de asemenea mici confirmări ca aceasta", spuse Eric. „Şi pentru prima oară a fost ca şi când mi-ar fi căzut vălul de pe ochi şi am văzut clar că Leslie..." Făcu brusc o pauză şi toată lumea se aplecă înainte plină de curiozitate. „Leslie este aceea pentru care mă rugasem în toţi aceşti ani."
Se lăsă o linişte încărcată de emoţie în timp ce cuvintele acestea răsunau încă în minţile tuturor. Am îndrăznit să arunc o privire în jurul mesei. Ochii lui Krissy străluceau de bucurie. Barb, radioasă, se uita gânditoare la faţa albă de masă. Mama îl luase pe tata de mână şi zâmbea cu duioşie. Win stătea cu braţele încrucişate şi dădea încet din cap în semn de aprobare. Fraţii mei se uitau foarte miraţi unul la celălalt. Iar Mark se uita la Eric cu acelaşi zâmbet triumfător.
„Deci când e nunta?", izbucni Mark, spărgând liniştea cu delicateţea unui mărfar în viteză.
Eric îi aruncă o privire ameninţătoare. „Nu suntem logodiţi sau ceva de genul acesta, Marky", spuse apăsat. „Dar credem că Dumnezeu ne pregăteşte un viitor împreună şi credem că e momentul ca prietenia noastră să ia o altă turnură."
Eric îşi drese glasul ca să dea de înţeles că mai voia să spună ceva. Era

linişte şi toţi aşteptam să continue. „Dacă n-aveţi nimic împotrivă", începu jenat, „am vrea ca relaţia aceasta să rămână între familiile noastre şi câţiva prieteni apropiaţi. Totul e aşa de nou pentru noi şi vrem să ascultăm glasul lui Dumnezeu pe măsură ce mergem mai departe. Nu vrem să fim distraşi de părerile altor oameni, cu excepţia celor câţiva care credem că au de oferit sfaturi cu adevărat înţelepte." Se opri şi îi privi pe fiecare dintre cei prezenţi în cameră. „înţelegeţi?" întrebă şovăitor. Dădură cu toţii din cap, în semn că înţeleseseră.
„Ei bine, sunt încântat!", declară Win din capul mesei. „E grozav să vezi cum Dumnezeu a fost prezent de la bun început!" Un murmur de încuviinţare se auzi, iar el continuă. „Şi mi-ar plăcea tare mult dacă

fiecare dintre noi ar putea povesti cum a văzut prezenţa lui Dumnezeu în creşterea acestei relaţii."
Nu voi uita niciodată ceasul care a urmat. Am stat încremenită de uimire şi am ascultat cum fiecare din familiile noastre văzuse că relaţia noastră este de la Dumnezeu. Ne-au încurajat, ne-au susţinut şi s-au rugat pentru noi. Până şi fraţii mei, care, în mare, nu prea fuseseră în temă cu toate acestea, erau emoţionaţi şi bucuroşi. Eram plină de certitudinea extraordinară că eu şi Eric nu suntem singuri în această relaţie nouă.
Aveam lângă noi opt oameni care ne iubeau şi erau absolut hotărâţi să ne fie alături în orice ne-ar fi rezervat viitorul.
Când seara aceea unică se apropia de sfârşit, iar clanul Ludy-Runkle îşi sorbea cafelele sau ciugulea din prăjitura cu cremă de banane, tata a luat cuvântul.
„Eu cred că Dumnezeu pregăteşte aici ceva ce trece dincolo de Eric şi Leslie. Cred că Dumnezeu vrea ca povestea aceasta să fie relevantă în lume. Cred că prin exemplul lor, Dumnezeu vrea să restaureze în generaţia lor puritatea şi credincioşia pe care El le doreşte în astfel de relaţii." Se uită la Eric şi la mine, iar în ochii lui albaştri, iubitori, citeam o provocare.
„Fără îndoială că duşmanul va încerca să vi se împotrivească şi să vă dis-tragă atenţia de la drumul pe care Dumnezeu vi 1-a croit.", spuse liniştit. „Dar, dacă Dumnezeu rămâne în centrul relaţiei voastre, aşa cum a fost până acum, cred că aveţi potenţialul de a face treaba asta sută la sută corect—cum vrea Dumnezeu!"

Leslie: *Dormitorul lui Leslie*

[2 septembrie 1992]
AM URCAT ÎNCET scările şi am deschis uşa dormitorului, încercând să dau cumva jos greutatea ce-mi apăsa pe suflet. Ştiam că Eric trebuie să plece, dar nu-mi venea să cred că timp de cinci luni nu voi mai vedea ochii lui căprui, entuziaşti, şi zâmbetul nelipsit de pe faţa sa. Mi-am şters o lacrimă, am luat în braţe perna de satin roz şi-am strâns-o tare în timp ce mă-ndreptam spre geam ca să-i fac cu mâna lui Eric, care mă aştepta jos.
A zâmbit curajos şi mi-a privit astfel o vreme faţa chinuită înainte să-mi facă încet semn cu mâna şi să deschidă apoi portiera roşie a Toyotei Camry.
în câteva clipe motorul pornise şi cu o ultimă privire încărcată de înţelesuri şi încă o fluturare a mâinii, a dispărut. O dată cu el, şi o parte din inima mea.
Am tras adânc aer în piept şi am simţit toată oboseala serii atât de încărcate ce tocmai trecuse. Mintea mi-a zburat înapoi la discuţia pe care o avusesem cu Eric cu doar câteva ore în urmă. Ne plimbaserăm pe pista de biciclete din spatele casei mele pregătindu-ne să ne luăm rămas bun.
„S-ar putea să treacă o vreme până să ne putem gândi serios la logodnă şi căsătorie", spusese Eric în timp ce o adiere uşoară se juca în părul lui. „De aceea cred c-ar fi bine să ne concentrăm la partea de amiciţie a relaţiei noastre." Se opri şi se întoarse cu faţa spre mine. „Les, de atâtea ori am simţit nevoia să te strâng în braţe." Glasul îi era încărcat de emoţie. „Şi sunt atâtea lucruri pe care aş vrea aşa de mult să ţi le spun." Pentru o fracţiune de secundă mi-a atins obrazul, dar şi-a retras repede mâna. „Dar vreau să fiu atent. Chiar dacă ştiu că Dumnezeu ne pregăteşte să ne căsătorim într-o zi, cred din toată inima că trebuie să-I încredinţăm Lui ceea ce simţim unul faţă de celălalt. Nu vreau ca relaţia aceasta să fie clădită pe propriile noastre sentimente, ci vreau să fie clădită în jurul lui Dumnezeu."
Mi-am strâns buza de jos, ştiind că are dreptate. Şi eu simţisem un avertisment interior să nu mă reped într-o relaţie sentimentală doar pentru că ştiam că Dumnezeu ne aşează unul lângă celălalt. Amândoi avuseserăm relaţii pe

care le construiserăm noi înşine şi trăisem rezultatul dezastruos pe propria piele. Doream din tot sufletul ca relaţia cu Eric să fie cu totul altfel, să fie construită de Dumnezeu de la început la sfârşit. Ştiam ce uşor ar fi fost să intervin.
„Sunt de acord", i-am spus cu toată sinceritatea. „Ştiu că trebuie să cresc şi să mă maturizez mult până să fiu pregătită pentru căsătorie. Iar între timp cred că trebuie să îi încredinţăm lui Dumnezeu sentimentele noastre, aşa cum ai spus. Ştiu că El ne va arăta care este momentul potrivit să urcăm o treaptă nouă în relaţia noastră."
Acum, stând în faţa geamului în timp ce maşina lui dispărea după curbă, ştiam că fusese o decizie bună. Totuşi, o dezamăgire amară îmi umplea inima. Să-ţi iei rămas bun de la omul căruia i-ai dat inima ta—fără măcar un sărut sau un „Te iubesc"—părea aşa de sec. Ştiam că era prea devreme pentru

o asemenea tandreţe fizică sau pentru asemenea vorbe mari. Totuşi...
Deodată, am zărit pe dulap o cutie minunat împachetată. Am alergat la ea într-un suflet. Examinând hârtia albă cu violet, am văzut un scris mic de mână: „Pentru iubita mea."
Lacrimile îmi curgeau pe obraji în timp ce desfăceam cu atenţie pachetul, înăuntru era un desen cu portretul lui Eric zâmbind în felul unic al familiei Ludy. Desenul era, desigur, o capodoperă a fratelui lui, Mark. Mi s-a topit inima când am aşezat uşor comoara pe dulap. Scuturând puţin cutia, mi-am dat seama că mai era ceva înăuntru. Scotocind, am dat de o cutiuţă. Am scos de acolo încă un cadou. Era o casetă. Pe copertă era un desen cu noi doi, stând unul lângă celălalt pe acel deal cu verdeaţă unde discutasem pentru prima oară despre viitorul nostru împreună.
Aproape năucită, am pus caseta în casetofon. O melodie lentă, frumoasă umplu camera. M-am cufundat în pat, fără să-mi pot reveni din uimire. îmi scrisese un cântec!
Lacrimile au început să-mi curgă din nou când am auzit vocea lui în cântecul acela de neuitat.
Ai ştiut precis de ce am nevoie, Doamne!, am şoptit uimită. *Eşti aşa credincios! Ai ştiut că am nevoie de un dar romantic ca acesta ca să am pace în suflet la plecarea lui Eric. Doamne, mulţumesc pentru asta! Mă simt ca o prinţesă!*
Am ascultat cântecul de cel puţin cinci ori înainte să adorm, cu inima împăcată, ştiind că Dumnezeu ţine în mâna Sa această poveste de dragoste. Ştiam că, dacă eram gata să-L ascult chiar şi atunci când lucrurile nu păreau să aibă sens, nu mă va dezamăgi.

Iubita mea, Leslie

[de Eric Ludy]

Oare te ştiu acum? Şi tu mă ştii pe mine?
Multe comori pe cale sunt de descoperit. Şi ca la diamante, e dură şlefuirea,
Dar miezul dinăuntru e de nepreţuit.
Privind la ce cu mâna-I Domnul ne-a dăruit, Văd limpede un colţ din ceru-I strălucit.
Şi-abia-am gustat din nesfârşita Sa împărăţie, Păşind aici pe pajişti de dulce armonie.
Parcă te ştiu şi parcă şi tu mă ştii, la fel.
Ce ne rămâne oare aici de desluşit? Dar parcă Domnul spune că drumu-ales de El
E o călătorie de neînchipuit.
E un drum care ne duce spre dragostea cea mare, în care-i Dumnezeu, nu omul, sprijinul nostru tare.
Şi chiar de nu te ştiu deplin, eu cred că văd
în tine, Leslie, răsărind, cea mai frumoasă floare.

Eric: *Secretul*

ESTE DESTUL DE UŞOR să păstrezi timp de doi ani un secret, dacă e vorba de ceva banal, precum un bulgăre de zăpadă pus la păstrare în frigider. Dar, când e vorba de ceva mai important, cum ar fi să ai o iubită pusă la păstrare undeva, în inima ta, este un pic mai dificil.
Bineînţeles că Marky ştia totul despre relaţia nou începută cu Leslie, dar jurase să păstreze tăcerea. Şi cred că a fost o delectare pentru el să-mi vadă eforturile de a le ascunde povestea celor de la ferma Twin Oaks.
„Deci, Eric? Există o mare iubire în viaţa ta?"
„Ăăăă, îl am pe Isus!", era replica promptă cu care mă salvam, dar care, în acelaşi timp, îmi consolida statutul spiritual.
„Eric, cu cine vorbeşti pe furiş la telefon de atârea ori?"
„Ăăăă, cum adică mă furişez?", mormăiam inocent. „Am nevoie doar de puţină intimitate ca să vorbesc cu familia şi cu prietenii de acasă."
„Cine e Leslie Runkles?", întreba doamna care distribuia corespondenţa. „E clar că ţi-a asigurat material de lectură bogat în semestrul acesta."
„E o fată drăguţă. O prietenă bună a lui Marky şi a mea din Colorado."
Secretul nostru a rămas bine păzit de-a lungul săptămânilor, lunilor, anilor. Au fost câţiva care au intuit câte ceva, dar nici măcar cei mai fini detectivi nu au putut bănui adevărata profunzime şi frumuseţe a ceea ce se întâmpla între noi doi. Au fost momente de încercare, dar replicile creative au constituit mereu o poartă de scăpare. întotdeauna am vorbit despre Leslie ca despre „o prietenă foarte bună" din Colorado.
Când Melinda, din grupul meu de studiu biblic, a încercat să mă cupleze cu nepoata ei, am refuzat

politicos pretextând că „nu sunt interesat." Timp de vreo şapte luni, Chuck, un coleg de la facultate, m-a tot invitat să îi însoţesc pe el şi pe sora lui „disponibilă" ba la un concert în parc, ba la o minipartidă de golf, la un meci de-al echipei Broncos, la o cursă de ogari, la un film, la un parc de distracţii. în mod ciudat, de fiecare dată „eram ocupat".
„E o prietenă foarte bună", ciripeam eu însufleţit.
„Păi şi eu am o mulţime de prieteni buni, Eric", explica băgăciosul de Ryan, „dar niciunul dintre ei nu-mi trimite câte o duzină de prăjituri de casă proaspete în pachete mari cu desene cu inimi pe ele."
„Dar pachetul era şi pentru Marky!", insistam eu. „Uite" Scrie aşa: ŞI
Mark Ludy."
„Da", o ţinea Ryan întruna ca o muscă enervantă, „dar numele tău e primul şi e scris cu litere mari şi rotunde. Al lui e scris de parc-ar fi un gând prins din zbor să acopere urmele micii tale poveşti de dragoste."
Există două feluri de secrete: cele care ascund înşelăciune şi răutăţi, şi cele care ascund comori îngropate şi surprize uimitoare. Eu şi Les ne prăpădeam de râs uneori după astfel de discuţii purtate cu tot felul de curioşi. Ştiam că nu ascundem vreun scandal politic sau vreun episod sexual numai bun de bârfă. Strângeam în secret o comoară de cunoaştere intimă care era tot mai dulce şi mai preţioasă pe măsură ce trecea timpul. Ţineam la o surpriză de proporţii care, descoperită la timpul potrivit, avea să dea naştere la o mulţime de exclamaţii de genul „Am ştiut eu!". Dar Leslie şi eu eram siguri că nimeni nu avea cum să cunoască adâncimea a ceea ce trăiam în povestea noastră de dragoste care înflorea. Nici măcar noi.

Leslie: *Telefoanele*

AM RIDICAT receptorul albastru repede, încă de la primul apel.
„Alo?", am întrebat aproape fără suflare, închizând uşa dormitorului cu piciorul.
„Hei!", se auzi glasul cunoscut, care de fiecare dată îmi făcea inima să bată mai tare.
„Salut!", şi aşteptând să mai spună ceva, am început să deznod nerăbdătoare firul încurcat al telefonului.
„Ce mai faci?", glasul îi era plin de o îngrijorare tandră.
„Bine. Pe acolo cum e?"
„Păi, Dumnezeu foloseşte cu adevărat ocazia asta ca să-mi adâncească ascultarea de El, Les. Din unele puncte de vedere, şederea mea aici a fost chiar dificilă. Stau într-un centru pentru persoane fără adăpost şi slujesc nişte oameni care nu prea mă văd cu ochi buni! Dar Dumnezeu este credincios la fiecare pas. Am să-ţi povestesc nişte chestii grozave! Dar mai întâi spune-mi ce s-a mai întâmplat în viaţa ta în ultima vreme. Ce a făcut Dumnezeu?" Am oftat dusă pe gânduri, încercând să pun în cuvinte tot ce se întâmplase în ultima vreme în mintea şi-n inima mea.
„Ăăăă, păi, e greu de făcut un rezumat. Dar cred că e evident cum Dumnezeu mă pregăteşte pentru viitor", am început. „Cred că cel mai semnificativ lucru acum e ceea ce mă învaţă prin cărţile pe care le citesc."
„Ce fel de cărţi?" Entuziasmul lui Eric faţă de ceea ce făcea Dumnezeu în viaţa mea era evident chiar de la mii de kilometri distanţă.
„în principal biografii, cum ar fi povestirile lui Corrie ten Boom şi ale lui Jim Elliot."
Aproape o jumătate de oră Eric a ascultat atent—adesea intervenind cu câte o interjecţie—ce învăţasem din studierea vieţilor acestor mari creştini. Inima mi se umplea de căldură şi recunoştinţă ori de câte ori mă bucuram de darul rar al unei discuţii telefonice lungi cu Eric. Fiind misionar, nu avea multe ocazii să sune; dar ori de câte ori o făcea, savuram fiecare clipă aşa cum un copilaş savurează o bomboană.
UNEORI MĂ MINUNAM că nu ne este mai greu să stăm la aşa distanţă mare unul de celălalt. Dar, sincer, deşi nu era o modalitate tocmai simplă de a clădi o relaţie, vedeam mâna înţeleaptă a lui Dumnezeu în separarea noastră. în loc să cedez ispitei de a-mi construi viaţa în jurul lui Eric, puteam să continui să-mi construiesc viaţa în jurul Domnului nostru Isus Hristos. Eram într-o perioadă crucială din dezvoltarea unui om, eram sigură de relaţia mea cu Eric, dar nu-1 aveam lângă mine în fiecare zi ca să mă distragă.
Hotărârea de a ne concentra la aspectul de prietenie al relaţiei noastre şi de a ne pune sentimentele în mâna lui Dumnezeu în această perioadă „de tranziţie" se dovedise a fi una foarte înţeleaptă. Deşi eu şi

Eric ne doream fiecare foarte mult compania celuilalt şi preţuiam fiecare scrisoare şi fiecare telefon, miezul subiectelor noastre de discuţie rămânea ceea ce făcea Dumnezeu în vieţile noastre. Nu voiam să deschidem prea curând zăgazurile sentimentelor romantice. Ştiam că pasiunea va veni atunci când vom şti amândoi că este momentul, între timp, eram recunoscătoare pentru unitatea în spirit pe care Dumnezeu o întărea între noi.

ERIC ŞI EU am stat de vorbă şi despre iniţiativa lui de a sluji într-un centru pentru persoane fără adăpost undeva, la periferie, în New Orleans. Mă fascina şi mă inspira căutarea lui neobosită după Dumnezeu şi felul în care vedea în fiecare situaţie o provocare interesantă.

„Ăăă, Les?" Glasul lui Eric coborâse semnificativ, aşa că mi-am pus o mână pe urechea liberă ca să-1 aud mai bine. „Aş vrea să mai stăm de vorbă, dar, ăăă... sunt la un telefon public într-o zonă de periferie şi cred că... cred că la câţiva paşi de mine tocmai are loc o tranzacţie de droguri şi ăăă... ar fi mai bine să dispar de aici!"

După ce am pus receptorul la loc în seara aceea, am închis strâns ochii şi m-am rugat pentru siguranţa lui Eric. Un zâmbet melancolic îmi lumină faţa în momentul în care mi-am dat seama încă o dată *că...viaţa alături de Eric Ludy va fi o mare aventură!* Şi deja ştiam că nici n-aş fi vrut să fie altfel.

Leslie: *Despărţiri dureroase*

A-ŢI LUA RĂMAS BUN de la cineva care ţi-e foarte drag este ca şi cum ai dezveli o rană: este nevoie de ceva timp până trece durerea şi este nevoie de şi mai mult timp până când se vindecă cicatricea. Deseori m-am întrebat de ce a ales Dumnezeu să dea suflare de viaţă relaţiei mele cu Eric pe când eram încă atât de tânără—la ani buni de zile depărtare de a fi gata pentru căsătorie. Pentru că, în timp, momentele de despărţire s-au strâns grămadă unul peste altul, ca o colecţie de frunze ce cad în valuri din copac.

După terminarea şcolii misionare în februarie, Eric şi-a continuat călătoriile în alte diverse iniţiative misionare. Avusese o gamă variată de oferte—dar niciuna în Colorado, unde eram eu.

Nu-i era uşor nici lui să ne despărţim, să meargă în lume cu Evanghelia. Dar ştiam amândoi că eu trebuia să mă mai maturizez. Şi pur şi simplu nu era momentul să facem următorul pas în relaţia noastră. Mă pregăteam de terminarea liceului, eram absorbită de toate celelalte aspecte ale perioadei mele de maturizare şi eram conştientă şi că pentru Eric era important să urmeze chemările pe care Dumnezeu i le pusese înainte.

în vara anului 1993 â venit acasă pentru câteva săptămâni scurte de odihnă, iar timpul petrecut cu el a fost pentru spiritul meu ca o briză caldă şi plină de prospeţime. într-o după-amiază stăteam împreună în sufrageria familiei Ludy. După privirea Iui, bănuiam că o nouă despărţire se apropia la orizont.

„DECI, LES, e vorba de o ocazie cu adevărat rară, dar vreau să ştiu şi părerea ta despre asta." Eric mă privi cu atenţie. „Crezi că e bine să merg pentru un an să predau în Michigan ?"

îmi plimbam absentă mâna pe cuvertura fină, înflorată, de pe canapeaua familiei Ludy şi mă gândeam ce să spun. O nouă despărţire şi o nouă frântură din inima mea mergea departe cu el. Totuşi, Dumnezeu fusese mereu credin-
cios şi îmi dăduse puterea de a face faţă despărţirilor. Ştiam că, oricât de important ar fi fost rolul pe care Eric avea să-1 aibă în viitorul meu, nu-mi puteam construi viaţa în jurul lui Eric Ludy. Trebuia să mi-o construiesc în jurul lui Isus Hristos.

„Cred c-ar trebui să mergi", am spus cu convingere. „Cred că asta te cheamă Dumnezeu să faci."

„Crezi?", răspunse privindu-mă cu atenţie. „Les, voi fi departe pentru încă un an. Eşti... eşti sigură?"

„Da", am spus, dând din cap fermă. „Sigur că o să-mi fie foarte dor de tine. Dar acum nu e momentul pentru... ştii tu..."

„Următorul pas", încheie fraza în locul meu, dând din cap aprobator.

„Ştii, Les", spuse Eric, jucându-se cu cureaua de piele a ceasului de pe mână, oricât am fi de departe unul de celălalt, cel care ţine această relaţie este Dumnezeu. Mă bucur aşa de mult că eşti de acord să merg acolo unde cred că mă trimite El. Ştiu că El ne va spune când va fi momentul să facem următorul pas în relaţia noastră." S-a uitat la mine şi părea să aibă lacrimi în ochi când mi-a spus: „Sper că momentul acela va veni curând. Pentru că îmi va fi tare dor de tine... din nou!"

ASTFEL CĂ ÎNCĂ O DATĂ, într-o seară caldă de august, m-am trezit pe veranda din faţă, făcând cu mâna spre Toyota Camry care dispărea după colţul străzii Rambling Rose şi se îndrepta spre îndepărtatul Kalamazo, din Michigan. Mi-am şters lacrimile şi m-am întors să intru în casă. în inima mea mă

rugam.
Doamne, dă-mi putere pentru anul acesta. Ai fost mereu credincios în relaţia mea cu Eric şi ştiu că, şi dacă ar trebui să fim despărţiţi pentru încă zece ani, Tu mi-ai da putere pentru fiecare zi în parte. Ajută-mă să mă încred în Tine.
Durerea despărţirii este adesea imposibil de exprimat în cuvinte. Totuşi, cu fiecare rămas bun pe care îl rostim, vine şi promisiunea unui nou început în viaţa noastră. Şi fiecare nou început ne aduce o nouă lecţie de viaţă din partea Creatorului nostru. în cele din urmă, fiecare rămas bun pe care eu şi Eric l-am rostit ne-a apropiat mai mult. Şi cu cât era mai mare distanţa ce mă despărţea de Eric, cu atât mai mult se apropia Domnul de inima mea vulnerabilă.

Eric: *Scrisorile*
ERIC,
Cred că atunci când te vei întoarce din Michigan, în martie, n-o să mă recunoşti. Mă schimb continuu. în adâncurile fiinţei mele, Dumnezeu mă modelează şi mă preschimbă într-o femeie care se teme de El şi-L iubeşte. încep să înţeleg, într-o cu totul altă lumină, cât de bun şi iubitor este Tatăl meu din cer. îmi văd egoismul feroce şi mă trezesc strigând către Dumnezeu să mă facă mai altruistă şi să-mi dea o inimă pentru slujire.
Văd aşa de clar de ce vrea Dumnezeu să fiu singură acum. Vrea să învăţ să fiu complet împlinită în El, pentru că numai aşa voi putea să-mi împart viaţa cu altcineva. Ştiu că perioada aceasta de singurătate mă pregăteşte pentru un rol de conducere în viitor. Ştiu că toată această conştientizare dureroasă a naturii mele păcătoase mă învaţă o dată în plus că am nevoie de Isus Hristos.
Mi-e atât de dor de tine. Dar mă bucur că nu eşti aici. Pentru că, deşi Duhul mă cercetează, iar modelarea aceasta e dureroasă, ştiu că astfel voi ajunge să fiu ceea ce m-a chemat El să fiu.
în dragostea lui Hristos,
Les
IUBITA MEA,
Şi eu mă simt singur. Deseori am impresia că sunt singurul om sub soare care vede lacrimile lui Dumnezeu. Mă doare când mă gândesc la toţi acei creştini din lumea întreagă care suferă pentru Hristos. Ieri am terminat de citit o carte despre Biserica persecutată din România. Nu ştiu cum să răspund în mod practic la toate acestea. Dar ştiu că, dacă n-aş simţi durere şi tristeţe, ceva n-ar fi deloc în regulă cu mine.
Les, vreau să-mi dau viaţa pentru Isus. Dacă e să mor, vreau să am parte de o moarte eroică pentru El. Vreau ca oamenii să vadă în viaţa mea speranţa, pacea şi bucuria care nu pot fi găsite decât în Hristosul nostru drag.
în fiecare nouă zi Dumnezeu mă lasă să descopăr un diamant de adevăr. Vreau să trăiesc cu aşteptări, cu convingerea că Dumnezeul întregului univers este aproape de mine în fiecare clipă a zilei. Dacă am trăi cu această convingere în fiecare zi, am fi alţi oameni, nu-i aşa?
Mi-e dor să-ţi văd faţa dragă. Să nu uiţi, te rog, că eşti comoara inimii mele! Iubitul tău,
Eric
O SCRISOARE ÎNSEAMNĂ mult mai mult decât ar putea să însemne vreodată un sărut. într-o scrisoare sunt gânduri şi timp pus deoparte. Un sărut poate fi tandru, dar trebuie să treacă dincolo de impulsivitate ca să poată transmite cu adevărat dragoste. Pe de altă parte, o scrisoare scrisă în spiritul iubirii—chiar dacă nici nu pomeneşte pasiunea—mângâie inima mai adânc decât orice formă de atingere fizică. Un sărut nu poate fi simţit din nou şi din nou când eşti la mare distanţă, dar o scrisoare poate fi citită şi recitită de o mie de ori. Un sărut nu face decât să apropie buzele de trupul iubitului. O scrisoare însă apropie inima, mintea şi sufletul. Poate de aceea Dumnezeu a ales să ne scrie o scrisoare.

Leslie: *Pregătiri*
TIMPUL TRECEA. Eric avea un program incredibil de încărcat în Michigan, programul meu era la fel de încărcat ca al oricărui licean din anii terminali. Dar viaţa mea era complet diferită de cea a adolescentului american tipic. De când hotărâsem să renunţ la şcoala de stat ca să-mi continui studiile acasă şi să-L pun pe Isus pe primul loc, am ştiut că vreau ca viaţa mea să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante. Nu mă mai consumam în ciclul nesfârşit al activităţilor lipsite de sens care altădată îmi umpleau zilele. Din când în când mă mai gândeam la vremea aceea, nu foarte îndepărtată, când credeam că am tot ce şi-ar fi putut dori o fată—şi totuşi eram nefericită şi pustie, îmi aminteam de vremea aceea aşa cum ţi-ai aminti un vis. Acum eram o cu totul altă persoană.
Mi-am dat seama că ceea ce îmi ocupa acum timpul era pregătirea. Nu aveam idee ce mi-ar putea aduce viitorul, dar mă rugam pentru viaţa mea şi mi-am dat seama că Dumnezeu folosea acest an ca să mă pregătească pentru ce avea să vină.

Sunt ocupată, îi scrisesem lui Eric într-o scrisoare recentă, *dar viaţa mea e plină de sens. Ştiu că Dumnezeu mă pregăteşte pe toate planurile—spiritual, sentimental şi fizic—pentru viitor. în fiecare zi petrec ceasuri întregi singură cu El şi studiez cuvântul Său, citesc despre eroii credinţei. Timpul acesta cu El este ceea ce mă susţine. Şi ştiu că învăţ şi cresc în umblarea mea cu Dumnezeu mai mult decât oricând. Timpul acesta e de nepreţuit.*

Orele de muzică, rolul de lider în închinare, activităţile de slujire în comunitate, încurajarea în credinţă a altor tinere, precum şi propriul meu studiu alături de femei mai mature în credinţă decât mine, erau doar câteva dintre activităţile mele săptămânale. începusem chiar să caut ocazii de a le împărtăşi din viaţa mea de credinţă şi altora, în bisericile locale, în grupurile de studiu biblic pentru femei, în grupurile de tineri.

Viaţa mea era într-adevăr plină. Creşteam şi mă maturizam rapid. Dar pe măsură ce trecea anul, golul bine ascuns din inima mea începea să se facă tot mai puternic simţit. îmi era dor de Eric. O dată cu primele semne ale primă-
verii, a început să-mi fie dor să-1 am aproape, un dor mai puternic decât oricând altcândva.

„A venit vremea, Doamne, pentru pasul următor în relaţia mea cu Eric?",
mă rugam cu ardoare în fiecare seară, dar, neprimind vreun răspuns, mergeam de fiecare dată la culcare cerând putere să mai rezist încă o zi fără el.

Când vorbeam la telefon cu Eric, nu auzeam decât entuziasm şi pasiune pentru munca şi viaţa sa din celălalt capăt de ţară. Ştiam că îi e dor de mine, dar nu dădea vreun semn că ar fi la fel de nerăbdător ca şi mine.

Într-o seară am ieşit la plimbare. Am dat cu ochii de un asfinţit minunat, care colora orizontul peste munţii maiestuoşi. M-am gândit la tot ce făcuse Dumnezeu în viaţa mea în ultimii ani. Nu mă dezamăgise niciodată.

BĂTEA UN VÂNT RECE, aşa că am tras până sus fermoarul hainei de lână. M-am aşezat pe o stâncă mai retrasă şi am scos din rucsacul mic pe care-1 adusesem cu mine un jurnal cu coperţi de piele şi un stilou. Am deschis la o pagină nouă şi am început să-mi aştern acolo toate gândurile şi temerile.

Se *apropie tot mai mult momentul absolvirii,* scriam grăbită, *şi încă nu am idee ce o să fac vara asta sau la toamnă. Tata ar vrea să merg la facultate să studiez muzica. Iar mama mi-a dat chiar ieri o broşură despre o misiune de un an pentru ajutorarea orfanilor din Rusia.* Stiloul se ridică de pe pagină; m-am oprit să privesc cerul în căutarea unor cuvinte care să exprime vârtejul de sentimente din sufletul meu.

Am tras adânc aer în piept şi am reluat scrierea. *Dar nu mă pot hotărî. în sinea mea, cred că adevăratul motiv pentru care nu mă pot hotărî ce să fac este că mi-e aşa de dor de Eric. Viaţa pare pustie fără el. Doamne, ajută-mă să am răbdare. Ajută-mă să aştept momentul hotărât de Tine. Ştiu că atunci când va fi momentul potrivit să mă ceară de soţie, Tu îi vei arăta. Ajută-mă să mă încred în Tine.*

Deodată am simţit cum mă inundă un val de entuziasm. Mă uitam la frumuseţea muntelui care-mi stătea în faţă şi nu puteam scăpa de sentimentul că ceva uimitor avea să se întâmple-n viaţa mea... şi încă foarte curând.

Eric: *Vacanta de primăvară*

[martie 1994]

„CE ESTE?", am întrebat nerăbdător.

„Nu-ţi spun!", glumi Leslie.

„De ce crezi că l-am împachetat frumos şi am pus o funditã deasupra? Fiindcă trebuie să fie o surpriză!"

Leslie ştia că-mi plac surprizele. în câteva secunde am desfăcut hârtia albastră şi panglica albă de satin.

„Ca să ai unde păstra scrisorile mele", mă lămuri în timp ce admiram bucuros cadoul.

„Vezi", continuă luându-mi cadoul din mână şi aşezându-1 pe canapea, lângă mine, „asta-i pentru tine. Scrie «Scrisori de la Les». Iar asta-i pentru mine."

„A! «Scrisori de la Eric»!" am exclamat entuziast, încântat de drăgălăşenia prietenei mele şi de darul ei minunat, plin de semnificaţie.

„Ai păstrat toate scrisorile mele, nu-i aşa?", întrebă ea brusc suspicioasă.

„Bineînţeles!", am replicat. „Sunt tot ce am mai de preţ!"
Zâmbi, se uită în pământ, se înroşi şi dădu uşor din umeri ca şi când ar fi spus *îmi place când îmi spui asemenea lucruri!*
„Vezi?", spuse. „Eu păstrez tot ce mi-ai trimis."
Spunând asta, deschise pachetul pe care scria „Scrisori de la Eric" şi scoase la iveală un teanc mare de scrisori semnate Eric Ludy.
„Care-i preferata ta?", am întrebat-o.
„Cea mai lungă!" răspunse glumeaţă.
„Dar poezia aceea de trei versuri pe care ţi-am scris-o?"
„A fost frumoasă—dar nu destul de lungă!", răspunse cu o sclipire în ochii ei de smarald.
„OK, în cazul acesta, următoarea scrisoare va avea peste zece pagini", am replicat. „Dar şi tu va trebui să-mi scrii o scrisoare lungă!" „Dar nu prea lungă", zisei mustrător. „Dacă scriu prea multe scrisori de zece pagini, n-o să mai ai spaţiu în carneţelul pe care l-am făcut pentru tine!"
SCRISORILE ERAU SĂRUTURILE noastre. Rareori vorbeau despre lucruri pasionale, dar erau romantice. Totuşi, era un fel unic de romantism. Era o dragoste ce începuse invers, comparativ cu relaţiile specifice vârstei noastre, de la atingerea inimii mai curând decât de la atingerea fizică.
„îţi vine să crezi că au trecut aproape doi ani şi jumătate de când ne cunoaştem?", meditam în leagănul din spatele casei familiei Runkle.
„Uneori mi se pare că a trecut mai mult", adăugă Leslie.
Stăteam în lumina lunii şi ne gândeam fiecare în tăcere la ceea ce făcuse Dumnezeu între noi doi.
„Ţi-a plăcut cadoul?", întrebă încet Leslie.
„Foarte mult!", am exclamat.
„Când ţi-am văzut azi maşina parcând lângă casă," şopti Leslie, „am crezut c-o să explodez de bucurie. Mi-a fost dor de tine, Eric."
„Les?", am făcut întrebător. „Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să ţi le spun. Cuvinte pe care vreau cu disperare să ţi le spun, dar..."
Glasul mi se stinse.
Leslie se uită cu tandreţe în ochii mei şi-şi schimbă uşor poziţia în leagăn ca să mă asculte mai bine.
„Simt ceva ce n-am mai simţit niciodată. Lucruri mai adânci, emoţii mai adânci, dorinţe mai adânci."
Leslie încuviinţă din cap şi-şi muşcă buza de jos.
„Până acum am crezut c-o să mă pot întoarce în Michigan şi-o să pot aştepta mai departe. Dar în inima mea se deschide ceva atât de pur, de puternic, de pasional. Vreau din toată inima să fiu cu tine. Să fiu aproape de tine. Să te ating..."
Apoi, zâmbind şi uitându-mă-n jos, am spus „Les, aş vrea... să te sărut."
Ne-am uitat stânjeniţi fiecare în altă parte. Momentul era ciudat, totuşi înălţător de frumos. Era plin de farmec, de tandreţe şi de adevăr. Trăiam amândoi ceva copleşitor—valul iubirii sentimentale.
„Deja am impresia că cele cinci zile aici se apropie de sfârşit... şi am sosit abia acum trei ore! Les, am obosit să ne tot despărţim. Am obosit să nu-ţi pot spune ce simt în adâncul sufletului pentru tine. Les, ştiu că Dumnezeu e de partea răbdării, dar răbdarea nu mai e de partea mea. Mă doare. Mă torturează. "
M-am oprit şi m-am uitat la ea în lumina lunii. Nu putea să se uite la mine, îşi studia cu atenţie lacul roz de unghii de pe arătătorul drept.

„Sper din tot sufletul să nu mai fie mult!", am suspinat. „Dar ştiu că va merita toată suferinţa."
Leslie îşi ridică în sfârşit privirile spre mine.
„Când va veni momentul, Les, voi veni ca un cavaler la picioarele tale!"
„PE CURÂND", am şoptit prin geamul deschis al maşinii. „O să mă-ntorc cât de curând posibil!"
„Ca un cavaler", completă Leslie, „la picioarele prinţesei tale?"
„Va fi mai frumos ca-n poveşti!", am hotărât pornind motorul şi îndepăr-tându-mă pe strada Rambling Rose.
Lacrimile pe care le-am văzut în ochii ei când am pornit înapoi pe drumul lung spre Michigan au fost prea mult pentru mine. Gonind cu maşina pe drumul atât de cunoscut m-am trezit plângând din cauza durerii despărţirii. Era cea mai frumoasă, cea mai dragă şi preţioasă bijuterie din viaţa mea... iar eu trebuia să plec.

Relaţia noastră nu mai era un secret. Cu o seară înainte, ne strânseserăm împreună cu şaizeci dintre prietenii noştri apropiaţi şi le povestiserăm pe-nde-lete minunata noastră poveste de dragoste. Fuseseră lacrimi, bucurie şi multe îmbrăţişări. Dar, oricât de frumos a fost să putem în sfârşit împărtăşi cu ceilalţi povestea noastră, durerea de a fi din nou departe unul de celălalt era de nesuportat.
Nu mai era simplă prietenie. Inimile noastre erau încălzite de ceva mult mai mare decât respectul reciproc, simpatie împărtăşită şi admiraţie. Trăiam iubirea, neîngrădită, neînlănţuită. Eram fermecaţi de atracţia unul faţă de celălalt care ardea în noi precum cărbunii în foc.
Doamne, m-am rugat cu lacrimile pe obraz şi pe tricou, *te rog adu mai repede clipa. Te rog nu mă lăsa s-o iau înaintea Ta. Dar, te rog, te rog, adu mai repede clipa.*

Eric: *Allegan, Michigan*
[aprilie 1994]
AŞTEPTAREA ESTE ingredientul principal în reţeta bucuriei. Luni de zile mă rugasem pentru un anumit lucru. Luni de zile aşteptasem şi luni de zile nu se întâmplase absolut nimic care să dea măcar de înţeles că Dumnezeu auzise.
„Aşa a făcut George Mueller", îmi aminti Krissy.
„Adică?", am întrebat-o pe sora mea, care în ultimul an de şcoală îmi devenise şi colegă de apartament într-o căsuţă de lângă Allegan, un sătuleţ lângă oraşul Kalamazoo, unde predam amândoi.
„Nu vorbea niciodată cu oamenii despre nevoile lui", spuse. „îi spunea numai lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu avea grijă de el în mod supranatural!"
Exact asta am hotărât să facem şi noi. în fiecare dimineaţă şi seară, eu şi Krissy îngenuncheam pe covorul maro din căminul nostru cochet şi îl rugam pe Dumnezeu să facă în aşa fel, încât să am un inel de logodnă pentru Leslie.
„Eric", mă încuraja Krissy după ce trecuseră săptămâni şi luni fără să se întâmple nimic, „lui Dumnezeu îi place să mergem la El chiar şi cu lucrurile mici. Ai încredere în El şi El te va binecuvânta!"
CÂND AM DESCHIS OCHII în dimineaţa aceea de aprilie, aveam o stare de aşteptare inexplicabilă. La 5:30 dimineaţa, mi-am târât paşii spre baie. Un zâmbet glorios îmi juca pe faţă ca la balerinii aceia din *Spărgătorul de nuci.* împiedicân-du-mă în baia întunecoasă, am văzut lumină pe sub uşa camerei lui Krissy.
Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi mă pregăteam deja pentru o nouă zi de lucru, dar aveam o stare frenetică de aşteptare, care parcă îmi gâdila corzile vocale. în cele din urmă, în timp ce mă pieptănam, n-am mai putut rezista.
„Krissy!", am strigat, luându-mi o clipă ochii de la cârlionţii mei. „Krissy!" După vreo douăzeci de secunde, Krissy apăru şi-şi băgă capul pe uşa de la baie. „Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?", strigă nerăbdătoare.
„Nimic", am răspuns liniştit. Apoi, pe un ton simplu şi cu o sclipire-n ochi, am completat: „Sunt doar entuziasmat."
Krissy, în schimb, fu cam dezamăgită şi-şi dădu ochii peste cap: „Minunat, Eric!", mormăi un pic sarcastică. Şi cu asta, se întoarse şi intră iar în cameră, reluându-şi momentul devoţional ce fusese brutal întrerupt.
După ce am terminat de aranjat cârlionţii, am căutat pe etajeră loţiunea de faţă. Nu era de găsit. *O,* mi-am amintit, *am lăsat-o în buzunarul de la haină.*
Am fugit repede în camera din faţă ca să-mi recuperez loţiunea. Când am băgat mâna în buzunarul încărcat al hainei roşii, am găsit şi altceva pe lângă loţiune—un plic.
Pe plic scria „Pentru Eric Ludy". Am ştiut imediat ce este. Din două în două săptămâni, una dintre fetiţele acelea drăguţe, cărora le predam, colora câte ceva în cartea de desen, rupea foaia, o punea într-un plic pe care mâzgălea apoi ceva de genul „Pentru Eric". *Ce drăguţ,* m-am gândit. Apoi am înşfăcat repede loţiunea de faţă, am alergat înapoi în baie ca să-mi termin pregătirile.
Totuşi, o dată ajuns în faţa oglinzii din baie, curiozitatea m-a împins la un gest înţelept. Voiam să ştiu care fetiţă fusese atât de drăguţă să-mi facă un desen, aşa că am deschis plicul.
Am dat grijuliu la o parte o foaie de hârtie şi am văzut că înăuntru era ceva cu totul diferit de ce mă aşteptam să fie. Am desfăcut atent foaia de hârtie liniată, iar înăuntru am găsit... un teanc de... *bani.*
Am pus încet teancul pe etajeră, de parcă ar fi fost dovezi incriminatorii de la locul crimei, apoi, uitându-mă în oglindă, am strigat: „Krissy! Krissy!"

Din camera alăturată se auzi mişcare, bufnituri. Krissy apăru fără tragere de inimă în uşa de la baie. „Ce mai e?", spuse nemulţumită.
Uitându-mă în oglindă la sprâncenele ei încruntate, am arătat spre marginea etajerei, la conţinutul plicului. „Ayawahua", am mormăit, încercând să vorbesc.
Krissy făcu ochii mari şi se apropie de conţinutul preţios al plicului. Se uită la mine cu o privire care spunea „Extraordinar!".
Luă cu atenţie banii şi începu să-i numere cu glas tare. Număra sută după sută. Suma lua proporţii astronomice, urechile îmi ţiuiau, nefiind obişnuite cu cifre atât de mari care să aibă de-a face cu contul *meu* bancar.
Când Krissy termină de numărat, mă privi atentă în oglindă. „Pentru ce crezi că sunt?", întrebă răguşită.
„N-am idee!", am spus făcând ochii mari.
„Stai!", strigă Krissy cu însufleţire. „Mai este o hârtie!"
Se uită la foaia aceea, apoi se uită la mine cu ochii în lacrimi.

„Eric", spuse, „scrie «El este Jehovah-Jireh» [care înseamnă „Domnul va purta de grijă"] şi Eric..." se opri să se adune puţin. „Eric, este poza... unui
ineir
Numai Dumnezeu ştia de nevoia mea. Numai Dumnezeu îmi auzise rugăciunile repetate. Şi, până astăzi, numai Dumnezeu ştie cine a pus plicul acela în buzunarul meu. Când o s-ajung în cer, o să-1 strâng tare în braţe pe omul acela!

Eric: *Planul*
MAREA AVENTURĂ a început cu un telefon dat celor patru părinţi. Rich şi Janet îmi spuseseră că se vor ruga pentru ceea ce le împărtăşisem la telefon în dimineaţa de 10 aprilie. Ne-am înţeles că mă vor suna în după-amiaza respectivă, când vor avea un răspuns, şi am închis. în mai puţin de trei minute după ce am închis, a sunat telefonul. Era Rich.
„Eric", spuse el, „eu şi Janet ne-am aşezat în genunchi, ne-am uitat unul la altul şi ne-am dat seama că avem deja răspunsul la întrebarea ta." Făcu o pauză care îmi ridică deodată nivelul adrenalinei. Apoi, cu blândeţe părintească, adăugă: „Credem că a sosit momentul."
Părinţii mei au sărit în sus de bucurie când le-am spus.
„Cred că e momentul s-o cer în căsătorie pe Leslie!", am anunţat hotărât la telefon. „Voi ce spuneţi?"
„Eu sunt gata pentru nepoţei!", izbucni mama. „Cred că deja de doi ani!"
„Barb!", o puse tata la punct, „să ne gândim un pic mai serios la decizia aceasta. Nu vrem ca Eric şi Leslie să se pripească doar pentru că tu îţi doreşti nepoţi!"
„Ce mai e de gândit, Win?", interveni mama. „Toată povestea asta e plină de prezenţa lui Dumnezeu şi de bunătatea Lui. Iar Eric ştie când glumesc! Nu-i aşa, dragă?"
„Bineînţeles!", am râs.
„Ai vorbit cu Rich şi Janet?", întrebă tata.
„Da!", am spus chicotind. „S-au aşezat pe genunchi să se roage pentru asta, apoi s-au uitat unul la celălalt, s-au înţeles din priviri şi m-au sunat să-mi spună că şi ei cred că acum e momentul!"
„Ei bine, dacă tu încă nu eşti sigur, Eric," se înveseli tata, „cred că eu şi mama suntem destul de siguri că a sosit vremea!"
LA NUMAI DOUĂ ZILE după această discuţie, aveam deja „planul". Iar „planul" era plin de. situaţii puse la cale într-un mod foarte creativ—unele părând de-a dreptul imposibile—care aveau să pregătească scena pentru „moment". „Momentul" era acea clipă în care urma să spun cuvântul care îi va tăia respiraţia lui Leslie şi în care mă va implora să-i explic cum mi-am făcut apariţia aşa, din senin. Mai întâi, trebuia să ajung cumva din Michigan tocmai în sufrageria lui Leslie fără ca ea să-şi dea seama că mi-am părăsit căminul confortabil. Apoi, trebuia să plasez tot felul de indicii care să-o păcălească şi s-o facă să creadă că un alt fel de mare eveniment avea să aibă loc în seara aceea. în al treilea rând, trebuia să mă rog. Pentru că Leslie era absolut convinsă că va fi imposibil s-o surprind. Şi până în momentul acela, era convinsă că nimeni nu reuşise vreodată să-i vândă gogoşi.
Toată viaţa visasem la momentul acesta—să intru cavalereşte în viaţa unei femei frumoase, să îngenunchez înaintea ei şi să-i cer mâna. în drum spre prinţesa mea, a trebuit să mă ciupesc tot timpul

ca să mă conving că nu visez. Am plâns, am râs, m-am rugat, mi-am repetat replicile. Şi pe drum în credincioasa mea maşinuţă, Toyota Camry, am scris o poezie în care mi-am revărsat inima, mintea şi sufletul în faţa acestei femei de nepreţuit pe care o iubesc şi o ador. Am recitat-o cu glas tare în maşină şi am plâns de recunoştinţă. La ultimul vers, plângeam de bucurie. *Asta el,* mi-am spus. *Nu-mi vine să cred că mi se-ntâmplă mie!*

în 25 aprilie, la ora 7:28 seara, eram în faţa casei familiei Runkle, cu un buchet de trandafiri într-o mână şi o cutiuţă albă în cealaltă—în aşteptarea celui mai visat moment din viaţa mea. Vecinii de alături mi-au spus mai târziu că au crezut că Leslie stă de cealaltă parte a uşii şi nu vrea să-mi dea drumul, iar eu încerc s-o îmbunez cu flori.

Ploua, dar absolut nimic nu-mi putea înmuia visarea şi însufleţirea. Mi-am descălţat pantofii, de teamă că m-ar putea trăda când voi păşi tiptil pe podeaua de lemn, ca un indian care se furişează asupra vrăjmaşului adormit.

Doamne, fie a Ta toată gloria în această zii, am şoptit. Am tras adânc de tot aer în piept ca să-mi liniştesc puţin bătăile puternice ale inimii. Clipele s-au scurs cu noduri în gât, rugăciuni în tăcere şi mult aer inspirat adânc. Mi-am repetat replicile în mintea încă agitată. M-am uitat la mânerul mare de metal de la uşa albastră din faţă, citind de mai multe ori cu atenţie cuvintele „Familia Runkle". Mi-o imaginam înăuntru pe Leslie, femeia pe care o iubeam. îi vedeam părul moale, şaten, revărsat pe umeri. Vedeam cu ochii

minţii obrajii ei frumoşi, îmbujoraţi de surpriză. Şi-i vedeam ochii blânzi, de smarald, plini de lacrimi de bucurie. Eram gata s-o întâlnesc şi să dau glas celor mai adânci doruri ale mele. Apoi, în sfârşit,... se deschise uşa.

Leslie: *Momentul*

[25 aprilie 1994]

„OK, LESLIE", spuse tata liniştit când mama făcu lumina mai mică, „aşează-te pe canapea şi închide ochii. Ieşim să-ţi aducem cadoul." Am aşteptat în sufragerie cu ochii închişi în timp ce ei se foiau prin cameră. Când mi-am dat seama că ajunseseră lângă uşa din faţă, mintea îmi zbârnâia de curiozitate. De ce trebuie să iasă din cameră ca să-mi aducă surpriza? Şi de ce mi-ar face un cadou în aprilie, când ziua mea va fi abia peste opt luni? Ca să nu mai vorbim de faptul că toată povestea părea total improvizată, iar mama şi tata nu fuseseră niciodată spontani.

„De ani de zile aşteptăm să-ţi putem face cadoul acesta", îmi spuseseră în seara aceea la cină. Evident că era vorba de ceva important, de vreme ce făceau aşa caz din asta. Am început să-mi doresc să fi fost şi Eric de faţă, să împărtăşesc cu el orice ar fi fost asta. Dar, de fapt, în ultima vreme îmi doream tot timpul să fie şi Eric prin preajmă.

Cu doar două zile în urmă, stătusem de vorbă cu Barb şi Win, în bucătăria lor, şi plănuisem pentru luna iunie o călătorie cu trenul în Michigan, să-i văd pe Eric şi pe Krissy. O vreme, gândul că în curând voi fi cu el m-a ţinut în priză. Dar în dimineaţa aceasta tristeţea mă înconjurase ca o ceaţă deasă şi rece. Zilele treceau una după alta înaintea ochilor mei ca un ocean albastru nesfârşit. Iunie părea la ani lumină distanţă. Cât mai puteam sta fără Eric? Nu era doar cel mai bun prieten al meu; era omul pe care îl iubeam atât de mult, încât voiam să-mi petrec alături de el toată viaţa.

Am râs puţin de una singură în sufrageria goală. *Da,* mi-am spus zâmbind, *îl iubesc pe Eric Ludy din tot sufletul.* îl iubeam de doi ani şi jumătate, de când porniserăm în aventura prieteniei noastre. Ceea ce începuse ca un mic sâmbure de afecţiune a crescut şi a căpătat cu timpul putere. Deodată mi-am dat seama că sămânţa aceea mică înflorise într-un trandafir al dragostei adevărate, fără sfârşit.

Nu ne spusesem niciodată *te iubesc.* De atâtea ori îmi dorisem să-1 aud pe
Eric spunându-mi cuvintele acestea dragi, dar, într-un fel, ştiam amândoi că nu era momentul. Eric se străduise să-mi arate în scrisorile şi telefoanele lui, prin alte lucruri mici, cât de mult ţine la mine. Dar în ultima vreme, lucrurile acestea nu mai era de ajuns.

Mintea îmi zbură iar la o scenă din trecut. Eric şi eu ne ştiam de puţină vreme, iar atunci ne aflam împreună la ei acasă. Ajunseserăm cumva să discutăm despre relaţiile de dragoste.

„N-o să-i spun unei fete c-o iubesc decât în cazul în care cu următoarele cuvinte o voi cer de soţie", proclamase însufleţit Eric în seara aceea.

Ştiam şi astăzi că, orice ar fi, se va ţine de promisiunea aceea. Voia să ştiu că, atunci când îmi va spune

cuvintele acelea preţioase, ele aveau să însemne mai mult decât un sentiment sau o stare emoţională—vor fi un angajament pe viaţă.
Mă gândeam la Eric zâmbind cu nostalgie. Nu puteam să nu mă mai gândesc la el, oricare ar fi fost circumstanţele.
Deodată, o muzică plăcută se auzi în cameră. *Ai mei trebui să fi pus un fundal muzical înainte să iasă după cadou,* mi-am spus. Dar, când am recunoscut melodia aceea frumoasă, mi s-au înmuiat genunchii. „How Beautiful!" („Ce frumos!") De dorul lui Eric, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Părinţii aleseseră cântecul perfect pentru seara aceea importantă, chiar în momentul când mă gândeam la *el* Impresionată de inspiraţia lor, am încercat să-mi liniştesc durerea pricinuită de dorul de Eric.
Dintr-o dată, am auzit foiala în cameră şi o şoaptă, „Leslie".
Am deschis repede ochii la auzul vocii binecunoscute. *Eric!* Mă uitam la el cu gura deschisă, încremenită de uimire. întrebările mi se-nvârteau în minte ca un uragan puternic. *Cum este posibil să fie aici? Chiar aseară am vorbit cu el la telefon, în Michigan! Ce se întâmplă?*
Cu răsuflarea tăiată îl priveam pe omul iubit apropiindu-se încet de mine. Nu mai aveam cuvinte, eram ameţită de sentimentele extraordinare care mă inundau.
Cât timp stătusem cu ochii închişi, camera se transformase. Părinţii făcuseră luminile mici, aprinseseră lumânări, aşezaseră flori peste tot şi puseseră muzica... apoi se făcuseră nevăzuţi. Timpul s-a oprit când m-am cufundat în ochii lui Eric. în veşnicia aceasta de frumuseţe, minune, taină şi putere, am stat fără ca măcar să respir. Niciodată nu mai simţisem aşa ceva. Cu doar câteva clipe în urmă mă aflasem într-o sufragerie obişnuită. Acum eram în templul ceresc al celei mai pure iubiri şi al unei bucurii de nedescris. Eram singurii oameni de pe pământ.

L-am privit vrăjită pe Eric îngenunchind încet la picioarele mele şi întin-zând mâna după vasul cu apă şi prosopul care îi fuseseră pregătite. Mi-a scos sandalele din picioare şi m-a privit în ochi cu o dragoste a cărei putere mi-a tăiat răsuflarea. în tăcerea acelui moment, cuvintele nu-şi aveau rostul. Mi-a aşezat picioarele în vasul cu apă şi mi le-a spălat cu delicateţe, în timp ce lacrimile-i curgeau pe obraji şi se amestecau cu apa călduţă.
Emoţia m-a cuprins precum curentul unui râu puternic. Am început să plâng în faţa acestei declaraţii umile de devotament absolut. Vorbiserăm de multe ori despre simbolistica spălării picioarelor. Domnul nostru Isus Hristos spălase picioarele Miresei Sale, Biserica, chiar înainte să-Şi dea viaţa pentru ea. Vorbiserăm despre faptul că voiam să îi urmăm exemplul. Prin actul acesta de spălare a picioarelor, Eric îşi lua faţă de mine un angajament profund, în esenţă, spunea: „Aleg să te slujesc şi să urmăresc binele tău suprem. Vreau să te iubesc mereu aşa cum îşi iubeşte Hristos mireasa. îmi voi da viaţa pentru tine."
Nu era doar un bărbat îndrăgostit care o cerea în căsătorie pe femeia iubită. Era un om plin de dragostea supranaturală şi jertfitoare a Domnului Isus Hristos, care mi se dăruia în întregime pe viaţă. Aproape că auzeam îngerii cântând de bucurie. Camera părea plină de prezenţa şi bucuria Dumnezeului atotputernic.
Eric mi-a luat mâna tremurândă într-a sa. A început să vorbească încet, pentru prima oară de când îmi şoptise numele. Era o poezie pe care o scrisese şi o învăţase pe de rost. Vorbea despre marea dragoste a Autorului relaţiei noastre şi despre viaţa la care El ne chema. Iar în final spunea: *„Te iubesc,* Leslie. Vrei să îmi fii soţie?"
Mă iubea! Ştiam lucrul acesta uimitor de doi ani, dar vorbele acestea dragi venind din gura lui pecetluiau adâncimea fără margini a iubirii noastre. Mă transformasem în prinţesă. Nu mă simţisem niciodată mai preţuită. Inima mea plutea. Nici în cele mai frumoase basme ale copilăriei mele n-aş fi putut visa un moment mai frumos decât acesta.

Eric: *Sase luni*
UN BĂRBAT ÎNDRĂGOSTIT este un pericol public. Cred că o bună parte din creierul meu s-a evaporat în timpul celor şase luni care au urmat după ce ea a spus „Da! Mă căsătoresc cu tine, Eric Ludy!". De exemplu, mi-am închis cheile în maşină—şi dacă m-aţi cunoaşte, aţi şti că în mod normal ar fi fost imposibil să fac aşa ceva. Am lăsat luminile maşinii aprinse şi am rămas fără baterie. Am lăsat uşa de la casa părinţilor mei deschisă peste noapte, după ce m-am întors de la o plimbare cu iubita mea cu

ochii de smarald. Ba chiar mi-am desenat în timpul orei inimioare în caietul de lucru, în vreme ce elevii mei dădeau un test. Mama numea asta „pălit", elevii „ciudăţenie", fratele meu „marfă şantajabilă", iar compania de telefoane „profit".
„Te iubesc!" murmuram în receptor şi semănăm ciudat de mult a Pee-Wee Herman. „Te iubesc! Mi-e dor de tine! Te iubesc! Mi-e dor de tine! Hei, ţi-am spus cât de mult te iubesc?"
Săptămânile treceau cu viteza broaştei ţestoase. îmi doream în mod dureros să mă căsătoresc odată—să-i pot spune lui Leslie „soţia mea". „Ea este Leslie, logodnica mea!" era clar un pas înainte faţă de „Ea e buna mea prietenă, Leslie". Dar nu era de ajuns. Voiam să ne căsătorim. Voiam să-mi petrec viaţa alături de ea, să gustăm împreună şi asfinţiturile, dar *şi* răsăriturile. îmi era groază de despărţiri. De fiecare dată când trebuia să plec, durerea era şi mai puternică. De fiecare dată când mă urcam în maşină şi vedeam lacrimi pe obrajii ei dragi, zăgazurile răbdării mele deveneau tot mai şubrede.
Dragostea noastră se maturiza şi se adâncea—iar asta era o provocare pentru noi. Pe măsură ce-mi devenea mai apropiată, Leslie îmi punea tot mai multe întrebări despre trecutul meu.
„Nu vreau să vorbesc despre asta!", spuneam de fiecare dată supărat.
„Te rog!", surâdea cu ochişorii aceia de căţeluş drăgălaş.
„Mi-e greu să retrăiesc ce-a fost!", răspundeam insistenţelor ei.
Atunci îmi lua mâna şi mi-o strângea. „E-n regulă, Eric, dacă nu poţi vorbi despre asta."
Dar ştiam că trebuie să vorbesc. Vroiam ca Leslie să ştie cine am fost înainte ca Isus să mă schimbe. îmi era teamă s-o las să-1 vadă pe „vechiul" Eric, dar în adâncul meu simţeam că trebuie să vadă că nu o iubisem întotdeauna şi nu-i fusesem mereu credincios.
„Ăăăă, Les?", am deschis într-o zi subiectul, stând pe canapeaua părinţilor ei. „Ăăăă, trebuie să-ţi spun ceva." îmi plimbam stânjenit privirile încolo şi încoace şi mă jucam cu şapca de baseball.
Simţind că am nevoie de sprijin moral, a venit mai aproape de mine şi mi-a cuprins umerii.
I-am povestit despre fetele care fuseseră în viaţa mea. Când a fost nevoie, i-am dat şi amănunte. Când a fost necesară discreţia, m-am conformat bucuros, îmi tremura inima în timp ce vorbeam, ştiind că toate aceste informaţii incriminatorii erau un motiv suficient de bun ca Leslie să-mi arunce dezgustată inelul şi să nu-mi mai vorbească niciodată.
Privind în urmă, trebuie să spun că a fost cea mai grea discuţie pe care am purtat-o vreodată. Văzând ochii înlăcrimaţi ai lui Leslie când i-am vorbit despre relaţia fizică pe care am avut-o cu Laura LaTournoue, inima mi-a ajuns în stomac. Eram supărat pe mine, plin de ruşine şi regret. Dacă aş fi ştiut ce impact vor avea deciziile mele de atunci asupra femeii atât de dragi din viaţa mea de azi!
Leslie mi-a pus întrebări inclusiv despre măsurile, greutatea, culoarea părului, mărimea la pantofi şi chiar ce parfum foloseau fetele cu care ieşisem. Am văzut cum se compara cu ceea ce mă atrăsese în anii aceia. Şi indiferent de câte ori i-am spus că toate acele lucruri nu mai aveau loc în inima mea, că frumuseţea ei era mai presus de a tuturor celorlalte, nu i-am putut lua durerea.
„Les", am rugat-o cu lacrimi pe obraji, „îmi pare rău! îmi pare rău!"
în clipele acelea dureroase am plâns unul în braţele celuilalt. Apoi, cu o blândeţe de înger, Leslie îmi şopti la ureche: „Eric, te iert. Te iubesc!"
CÂND ÎŢI DESCHIZI sufletul înaintea unui prieten, îţi dai uşor seama de diferenţa dintre dragostea omenească şi dragostea lui Hristos. Numai dragostea lui Hristos poate să ierte şi să meargă mai departe. Numai dragostea lui Hristos poate să se uite la o omidă şi să vadă în ea un fluture.
Deşi a mai fost uneori nesiguranţă în dragostea noastră, am descoperit că ori de câte ori vorbeam despre un fost prieten sau fostă prietenă, dezvăluiam o slăbiciune sau pur şi simplu recunoşteam o diferenţă de opinii, ne apropiam

mai mult unul de celălalt. Cu fiecare întâlnire „fără mască", dragostea noastră era mai mare şi prindea rădăcini mai adânci.
Multora dintre noi le e greu să dea piept cu trecutul. Regretele sunt semnele căilor greşite pe care le-am ales, ca oasele albite pe un câmp de luptă. în adolescenţă, am ales să mă las influenţat de aroganţa şi ignoranţa lui Donny Lucero, în loc să urmez bunătatea şi înţelepciunea Creatorului universului. Acum însă, după mai bine de patru ani de când viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna, sunetul acela metalic, *zbang,* de la uşa dulapului cu numărul 215, era ca tunetul unei furtuni în depărtare. Cuvintele fără suflet cu care îmi rănisem familia păreau acum nişte replici dintr-un film de demult—era imposibil să le fi spus chiar *eu,* nu-i aşa?
Dar din transformarea ce avusese loc, de la băiatul egoist, la îndrăgostitul cu capul în nori, lipsea un

fragment. Nu ştiam asta atunci, însă fragmentul lipsă era la tatăl meu.
„Eric", spuse tata în timp ce mă conducea în dormitorul său, „ia, te rog, loc lângă mama."
încercam să-mi dau seama ce se întâmplă. Lângă patul părinţilor mei fuseseră aranjate în cerc patru scaune. Când am intrat în cameră, mama zâmbea. A bătut uşor cu palma scaunul unde urma să stau. Un scaun era pentru tata, iar unul fusese rezervat în exclusivitate... unui pachet de şerveţele.
Tata a închis cu grijă uşa dormitorului şi a luat loc apoi în cercul nostru intim. După ce şi-a dres glasul, s-a uitat la mama, la mine, apoi a început şovăitor.
„Eric", spuse, apoi trase aer în piept ca să se liniştească puţin. „în ultimele două zile am scris ceva ce aş vrea să-ţi citesc." S-a jucat puţin stânjenit cu foaia albă de hârtie din mâna sa, apoi şi-a schimbat poziţia pe scaun.
„Sunt multe lucruri pe care de câtăva vreme simt nevoia să ţi le spun", spuse despăturind foaia de hârtie. „Nu ştiu cât de departe voi putea merge cu asta..."
Se opri, gâtuit de emoţie.
Mă uitam la tata înmărmurit. Niciodată nu comunicase cu mine în felul acesta. Nu-1 mai văzusem niciodată atât de vulnerabil.
„De aceea am aici pachetul de şerveţele", spuse, încercând să destindă puţin atmosfera.
Apoi, acest om, care, din punct de vedere emoţional, era un fel de Darth Vader, a început să citească. Iar cuvintele sale au desăvârşit maturizarea mea.
„Eric, fiule", ochii îi erau plini de lacrimi şi glasul îi tremura, „te... te iubesc."

Nu auzisem asemenea cuvinte de la vârsta de unsprezece ani. Am ştiut mereu că mă iubeşte, dar era ceva magic în cuvintele acelea preţioase pe care tata mi le spunea cu lacrimile pe obraji.
A continuat cerându-şi iertare pentru că fusese prea ocupat cu munca, pentru absenţa sa în momentele-cheie din copilărie când avusesem nevoie de el, pentru neputinţa de a-mi spune cât de mândru era de mine.
„Sunt atât de mândru de tine, băiatul meu!", mi-1 amintesc spunând spre sfârşitul acelei seri de neuitat. „Şi vreau să ştii... că văd în tine *un bărbat\"*
Până în momentul acela, Dumnezeu făcuse deja atâtea lucruri în viaţa mea. Mă schimbase din multe puncte de vedere. Dar, când era vorba de a iubi şi de a avea grijă de o soţie, încă mă simţeam un băieţel nesigur. Tata a fost cel care mi-a arătat că sunt în stare de asta.
„Eric", mi-a spus când ne-am ridicat să ne îmbrăţişăm, „cunosc mulţi bărbaţi, dar numai câţiva care ştiu să iubească o femeie." S-a oprit şi m-a privit în ochii plini de lacrimi. „O să fii un soţ grozav, Eric, cred asta... pentru că îl cunoşti pe Isus!"
DACĂ AR FI SĂ REZUM într-un proverb chinezesc tot ce am învăţat în cele şase luni de dinaintea nunţii, ar suna cam aşa: *Bărbatul logodit este bărbatul cu un zâmbet larg pe faţă şi rezistenţă mică la ispită.*
Aşa că, deoarece nu vreau ca nici unul dintre voi, cititorii, să-şi folosească imaginaţia mai mult decât aţi făcut-o probabil deja până acum, voi încerca să rezum lucrurile în câteva linii generale, în loc să fiu prea direct. Mâinile, ochii şi buzele mele erau prizoniere ca leul în cuşcă şi strigau să fie eliberate.
Dar, dacă pentru mine fusese important să-mi iubesc soţia şi să-i fiu credincios chiar înainte s-o cunosc, era cu atât mai important acum, când o ştiam pe nume şi număram zilele până să spunem „Da".
Când te abţii de la anumite manifestări fizice până în momentul căsătoriei, se întâmplă două lucruri. Mai întâi, acea apropiere fizică intimă devine mult mai stimulativă pentru minte. Şi în al doilea rând, atingerile acelea tandre sunt mult mai plăcute când eşti în sfârşit liber să te bucuri de ele.
Este principiul simplu al aşteptării. Când alegi să aştepţi un lucru, în loc să te înfrupţi din el chiar la începuturile dorinţei, îi vei aprecia mult mai mult frumuseţea şi te vei bucura de el pe veci, în loc să-i striveşti farmecul.
Este destul să spun că, deşi aşteptarea a fost grea, răsplata a fost dincolo de cele mai mari aşteptări.

Logodna mea cu Leslie a fost o experienţă unică. Dragostea noastră a fost nouă, felul în care ne-am descoperit unul pe celălalt a fost proaspăt şi incitant, iar aşteptările nespus de mari. N-aş vrea să retrăiesc zilele acelea dureroase, dar uimitoare, de dinaintea nunţii, dar ele vor rămâne cu siguranţă unele dintre cele mai dragi amintiri ale mele.

Leslie: *Apartamentele de la Hotel Woodfield*

[8 decembrie 1994]

„Ai cui SUNT chiloţii ăştia de pe măsuţa de cafea?", se interesă Barb, studiind suspicioasă vraful alb de lenjerie.

„Ai mei!", bubui Win din dormitor, apoi adăugă: „Sunt curaţi!" în caz că cineva voia să ştie.

„Taţi!", îl mustră Krissy pentru remarca indiscretă afişând o expresie un pic şocată pe chipul ei angelic. Se grăbi spre uşa din faţă, unde aşteptam în tăcere.

„Stai liniştită, Leslie, Eric va ieşi imediat."

„Hei!", ne întrerupse un strigăt care venea de pe hol. *„Cămaşa mea!* Am vărsat muştar pe *cămaşa mea* preferată! îmi dă cineva o mână de ajutor?" Mark se plângea de soarta hainei sale nenorocite la un volum asurzitor, astfel că oricine se afla prin preajmă era obligat să înceteze orice discuţie şi să acorde toată atenţia acestei catastrofe recente.

Mă convinsesem în timp că Krissy era întotdeauna consolatorul desăvârşit pentru astfel de situaţii nefericite. „Aduc imediat praf de copt!" anunţă eroic, repezindu-se în baie. „Are întotdeauna efect la muştar!"

„GRĂBEŞTE-TE!" urla Mark de parcă apendicele stătea să-i explodeze.

„Win!", se rugă Barb plimbând prin cameră măsuţa de călcat. „Vino să-ţi iei *chiloţii* de pe măsuţa de *cafea\"*

Pentru a agrava puţin tot acest haos, telefonul începu să sune ascuţit.

„Vrea cineva să răspundă, vă rog?", ordonă Win, cu glasul înfundat din cauza locaţiei sale ascunse într-unui dintre dormitoarele din spate.

„KRISSY! CĂMAŞA MEA!", se auzi iar de pe hol glasul panicat al lui Mark.

M-am uitat circumspectă la haosul din camera de hotel a familiei Ludy. Zâmbind amuzată, mi-am dat seama că trecuse o bună bucată devreme de când avusesem ultima oară ocazia să asist la o scenă tipică familiei Ludy. în

anul care trecuse, clanul Ludy fusese răsfirat în locuri diferite—Barb şi Win fuseseră în străinătate câteva luni, Krissy predase împreună cu Eric în Michi-gan, iar Mark fusese la şcoala de artă în Hawai. Căsuţa lor drăguţă fusese vândută înainte de plecarea în străinătate, aşa că pentru ceremonia nunţii ce urma să aibă loc în acea săptămână fuseseră nevoiţi să se strângă într-un hotel din apropierea casei mele. Umorul tipic familiei Ludy, entuziasmul, gălăgia şi haosul erau din nou la ele acasă acum, că erau cu toţii împreună (cu excepţia lui Mary, pisica, ce îşi găsise pe neaşteptate sfârşitul nefericit în bara unei dubite într-o după-amiază ca oricare alta).

Telefonul conţinu să sune, în timp ce fiecare membru al familiei Ludy îşi vedea grăbit de misiunea sa proprie.

„Alo?", am ridicat în sfârşit receptorul concentrându-mă din răsputeri să aud ceva în vacarmul acela.

„Bună ziua! Sunt Joan, de la serviciul de catering pentru repetiţia cinei de diseară! Aş vrea să ştiu dacă doriţi douăzeci de porţii de paste primavera şi zece porţii de pui cacciatores, sau invers!"

„Ăăă... aşteptaţi un moment." Am pus palma peste receptor şi am început s-o caut pe Barb.

„E pentru tine", i-am înmânat receptorul după ce a ieşit din baie cu o cană de măsurat albastră-verzuie.

„Alooo!" fredona bine dispusă în receptor. „Nu, Joan, ne-am hotărât pentru spumă de ciocolată la desert, nu tort în cinci straturi! OK, sigur, sosesc acolo imediat după ce-mi calc bluza!"

Eric apăru în cele din urmă dintr-unul dintre dormitoare, îmbrăcat în jeanşi, bluză sport şi o şapcă de baseball albastru închis.

„Imaginează-ţi", şopti glumeţ, venind către mine şi întinzându-mi mâna, „în doar două zile... vei fi şi tu o Ludy!"

„Mi-a văzut cineva chiloţii acum vreo câteva minute?", întrebă Win, lângă măsuţa de cafea, un pic debusolat.

„Cred că i-a aruncat mami la rufe murdare!", îl lămuri Krissy, intrând în bucătărie cu o cămaşă albastră udă leoarcă. „Nu voia să-i mai vadă pe măsuţa de cafea", îl informă simplu.

„Serios?", oftă nemulţumit Win.

„Am întârziat!", strigă Mark de pe hol.

„Sosesc!", răsună Krissy, încercând disperată să usuce cu mâna cămaşa proaspăt salvată a lui Mark.

„Cine a mutat măsuţa de călcat?", se plânse Barb, care deocamdată o aştepta la telefon pe Joan.

M-am uitat la Eric cu un zâmbet obosit. „Hai să mergem" făcând pe sătula. Eric râse şi îmi deschise uşa.
am spus
„GÂNDEŞTE-TE NUMAI cum vor arăta peste zece ani reuniunile de familie cu gaşca asta!", glumi el în drum spre ieşire.
Am râs bine dispusă în vreme ce el închidea uşa în urma noastră.
„Ai emoţii?", mă întrebă zâmbind.
„In legătură cu transformarea mea într-o Ludy?", l-am întrebat zâmbind şi eu. „Nu, cred c-o să fie grozav să-mi curgă prin vene ceva din spiritul mai sălbatic al familiei Ludy!"
Eric chicoti la remarca aceasta. „Vreau să spun", explică, „ai emoţii pentru nuntă?"
„Păi, cred că da, dar nu mari. Lucrez la detalii de atâta vreme, sper... sper să fie totul bine", m-am bâlbâit, trăgând aer adânc în piept ca să-mi mai temperez agitaţia din stomac. *Linişteşte-te,* mi-am poruncit, *nunta e abia peste două zile!*
Eric încuviinţă din cap şi mă luă pe după umeri în timp ce ne îndreptam spre lift.
„Ultimele şase luni parcă au zburat", îşi aminti apăsând butonul de la lift.
Am revăzut rapid în minte tot ce se întâmplase din seara aceea de neuitat din aprilie, când Eric mă ceruse de soţie...
DUPĂ O ZI ÎNCĂRCATĂ în care am cumpărat câte ceva pentru nuntă şi am vizitat nişte prieteni apropiaţi cărora le-am anunţat logodna noastră, Eric a zburat înapoi în Michigan să încheie anul şcolar, lăsându-mi în grijă draga lui maşi-nuţă, Toyota Camry.
Cu inelul de logodnă pe deget şi cu o bucurie de nedescris în suflet, despărţirea a fost grea, dar nu de nesuportat. Ştiam că peste doar două luni voi petrece cu Eric şi cu familia lui trei săptămâni de vis. între timp, mă dedicam cu totul slujbei mele de secretară şi pregătirilor de nuntă.
Am decis că decembrie va fi luna căsătoriei, pentru că Eric putea să-şi ia aproape trei săptămâni libere de la şcoală pentru luna de miere.
„în plus", îi amintisem la telefon în seara aceea, cu calendarul în poală, „decembrie este luna în care ne-am întâlnit. Şi e şi luna în care ne-am născut!

De ce n-am mai avea o aniversare în decembrie?"
„Sigur, de ce nu?", aprobă entuziast Eric. Am stabilit data de 10 decembrie.
Am zâmbit amintindu-mi nerăbdarea cu care aşteptasem ca trenul Amtrak să intre în staţia din Kalamazoo, într-o sâmbătă dimineaţa de iunie, acum şase luni. Mi-am înşfăcat valizele, am trecut de pasagerii somnoroşi şi am alergat pe peronul unde mă aştepta Eric cu un zâmbet larg pe toată faţa şi cu o îmbrăţişare caldă.
Fusese o vizită grozavă. Eu, Krissy, Barb, Win şi Eric am petrecut împreună o săptămână în Michigan, apoi am luat încă o dată trenul pentru două săptămâni în Massachusetts, New Hampshire, Mâine, New Brunswick şi apoi Insula Prinţului Edward. Eu şi Eric eram îndrăgostiţi până peste cap şi fericiţi la culme că puteam fi împreună. Eram fericiţi ca nişte copilaşi care tocmai îşi deschid cadourile de Crăciun.
Dumnezeu ne deschisese inimile cu totul, iar zăgazurile iubirii romantice, ale pasiunii, fuseseră în sfârşit date la o parte. Sentimentele noastre erau atât de puternice! Mă bucuram că alesesem să nu ne ocupăm de această fază a relaţiei noastre până acum. Dacă n-aş fi ştiut că ne vom căsători în curând, nu cred că aş fi putut face faţă dorinţei intense care mă copleşea ori de câte ori eram împreună.
Mi-am amintit o scenă minunată de pe Insula Prinţului Edward, când neam plimbat singuri, ţinându-ne de mână, pe o plajă pustie, şi am admirat roşul aprins de pe creasta munţilor ce se zăreau în depărtare. Vântul ne bătea părul şi hainele, iar nisipul ni se juca printre picioarele goale ca spuma valurilor care se sparg de ţărm.
„Aici trebuie să se fi filmat *Anne ofGreen Gablesl"* mă anunţă Eric însufleţit, privind natura splendidă din jurul nostru. *Anne ofGreen Gables* era filmul nostru de dragoste preferat. Eric îşi stăpânea cu greu lacrimile la scena în care Anne şi Gilbert se sărută pe pod, în finalul poveştii. (Uneori, am impresia că a trăit prin prisma lui Gilbert.)
Ne-am plimbat câteva clipe în tăcere, de teamă să nu spulberăm vraja. Apoi am ajuns la o stâncă netedă, uriaşă. Eric a sărit repede pe ea şi mi-a întins mâna. Stând alături pe suprafaţa aceea gri şi rece,

Eric m-a privit adânc în ochi cu acea privire pe care doar noi doi o putem înţelege. Eram vrăjită de tandreţea şi dorinţa pe care o citeam în privirea lui. Am stat acolo şi ne-am privit minute în şir, cu răsuflarea tăiată şi fermecaţi de dragostea pe care o simţeam. încet, ca într-un vis, şi-a apropiat faţa de faţa mea. Apoi, aplecân-du-se puţin, şi-a lipit obrajii de ai mei. Şi, uşor de tot, m-a sărutat—aproape.

Chiar înainte să-şi atingă buzele de buzele mele, s-a retras, şi-a dres glasul şi a oftat.
„Uneori chestia asta mă înnebuneşte, Les", spuse, trecându-şi mâna nervos prin cârlionţii şateni. „Tu tot mai eşti mulţumită că am hotărât să nu ne sărutăm decât în ziua nunţii?"
Am chicotit un pic şi m-am întors cu faţa la oceanul nesfârşit de sub noi, simţind cum tensiunea momentului slăbeşte.
„Ei bine, nu cred că Dumnezeu s-ar supăra dacă ne-am săruta totuşi înainte de ziua nunţii", am spus necăjindu-1. „Doar că... în trecut, am sărutat atâţia ţipi fără să-mi pese, fără să însemne nimic. Sărutul era atât de... ieftin. Dar cu tine vreau să fie sărutul cel mai pur, mai deosebit şi plin de semnificaţie din lume!" M-am oprit şi i-am zâmbit, cu ochii la aluniţa unică din colţul stâng al gurii. „Cred că ar fi într-adevăr grozav să rezervăm primul nostru sărut pentru ceremonia nunţii!"
Următoarele două săptămâni le-am petrecut în plimbări romantice, discuţii pasionale, visând la viitorul nostru împreună şi având parte de un torent sănătos de emoţii puternice. Dar am fost tot timpul atenţi să nu stăm prea mult singuri. Dorinţa de a ne exprima şi fizic iubirea era tot mai mare. Şi o dată cu ea creştea şi ispita de a face mai mult decât a ne săruta. Am petrecut mult timp cu familia lui Eric, pe care i-am desemnat tutorii noştri.
AM CHICOTIT dintr-o dată amintindu-mi de călătoria cu trenul spre casă din Colorado, din vara aceea. Eric mă privi nedumerit în timp ce intram în lift.
„îţi aminteşti drumul cu trenul?", l-am întrebat glumind, când el apăsa cu degetul pe *P,* de la Parter. Faţa sa luă o expresie melancolică. „Când ai mei au pierdut trenul în Boston?", spuse, clătinând din cap la amintirea aceasta.
La sfârşitul vacanţei de familie, cu câteva luni în urmă, Win ne-a lăsat la gară pe mine, Eric şi Krissy, apoi el şi Barb au gonit la o oră de vârf să înapoieze maşina pe care o închiriaseră. Destul de curând ne-a fost clar că vor pierde trenul. N-am avut altă soluţie decât să urcăm în tren fără ei. După primele ore, Krissy a trebuit să coboare în Chicago. Abia atunci Eric şi eu ne-am dat seama că rămăseserăm singuri în tot compartimentul pentru următoarele treizeci de ore de drum până în Denver.
„îţi aminteşti că însoţitorul de tren a crezut că eşti nebun?", i-am amintit râzând.

„Da! Câţi ţipi ar da cu piciorul ocaziei de a petrece noaptea cu o fată frumoasă, într-un vagon de dormit?"
„Ei bine", mi-am amintit, „a fost într-adevăr drăguţ din partea ta să-mi cedezi întregul compartiment!"
„Da", răspunse dând ochii peste cap şi făcând pe victima. „Nu vreau să mai fiu *niciodată* nevoit să dorm în vagonul de serviciu. M-a durut spatele o săptămână!" Mă privi şmechereşte. „Ar fi fost mult mai plăcut să stau cu tine în compartiment", completă în glumă.
Am râs. „Ei, asta e o tentaţie căreia mă bucur că nu i-am cedat!"
încuviinţă pe gânduri, în vreme ce liftul ne ducea încet spre parter, unde ni s-au deschis în final uşile.
„Un lucru e clar. Săptămâna următoare ne va duce către cea mai grozavă lună de miere pe care au avut-o vreodată doi oameni!" Privirile îi străluceau jucăuş, în timp ce-şi căuta în buzunar cheile de la maşină. Am ieşit încet din hol. „Uneori am crezut că n-o să rezistăm până la nuntă, Les", mărturisi. „De câteva ori m-am gândit serios să-ţi propun să fugim pe ascuns!"
„Şi să ratăm ocazia de a merge spre altar în rochia mea cea frumoasă?", m-am prefăcut îngrozită.
Am ieşit pe uşile rotative, am ajuns în parcare şi am mijit ochii în lumina puternică a soarelui dimineţii. Gândul mi-a zburat iar la lunile nesfârşite pe care le trăisem în aşteptarea acestei mult visate săptămâni a nunţii noastre...
O DATĂ AJUNŞI acasă după călătoria cu trenul, Eric şi-a petrecut restul verii lucrând câte şase ore pe zi la familia unor prieteni. Eu m-am cufundat cu totul în „chestiile de nuntă", probând rochii de mireasă, vizitând biserici, săli de petrecere şi alegând invitaţiile.
înainte să ne dăm bine seama, era deja august, iar Eric trebuia să plece pentru al doilea an de învăţământ în Michigan.
„De câte ori va trebui să ne mai despărţim?", l-am întrebat încet cu lacrimi în ochi, aşteptând avionul.

„Mă rog să fie asta ultima oară", mă consolă, îndreptând o şuviţă care-mi căzuse pe frunte.
Lunile toamnei au trecut îngrozitor de încet. îmi făceam de lucru cât puteam de mult la serviciu, cu planurile de nuntă şi cu tot felul de misiuni creştine. Dar în multe seri am adormit plângând, consolându-mă cu gândul că peste doar câteva luni, cu voia lui Dumnezeu, mă voi cuibări în pat lângă minunatul meu soţ.

„LA CE ORĂ trebuie să fiu mâine la magazin pentru smoching?", întrebă Eric, aducându-mă înapoi în prezent.
M-am aşezat pe locul din dreapta al maşinii şi mi-am luat agenda. „Hm, să vedem... aici. Vă aşteaptă pe tine şi pe cavalerii de onoare la ora două." L-am fixat cu privirea. „Să nu cumva să uiţi!", l-am avertizat fermă. „A trebuit să dau vreo douăzeci de telefoane ca să aranjez totul!"
Eric se amuză de acest acces de seriozitate. „Stai liniştită", răspunse sigur de sine.
A fost o zi epuizantă, cu ultimele pregătiri de nuntă. în timpul repetiţiilor care au durat o oră, cavalerii de onoare n-au intrat la momentul fixat pentru ei, iar pianistul a uitat cântecul. Apoi am trecut printr-o cină pregătitoare foarte încărcată emoţional şi plină de discursuri sentimentale. Am stat mai tot timpul cu şerveţelele la ochi, impresionaţi de sprijinul necondiţionat pe care ni-1 acordau familiile şi prietenii în noua viaţă pe care o începeam împreună, în cele din urmă Eric mă conduse acasă. Plănuisem în urmă cu câteva luni să avem repetiţia cu două zile înainte de nuntă, ca să nu fim împreună chiar înainte de ziua cea mare. Vroiam ca momentul când voi păşi spre altar să fie cât mai înălţător cu putinţă!
Mergând încet spre casă, Eric mă luă de mână. M-am oprit în faţa verandei şi m-am întors cu faţa spre el.
„Salut", am şoptit, „ne vedem la nuntă."
S-a uitat tandru la mine, apoi a spus încet. „De mâine încolo, Les", şi-n ochi avea lacrimi, „n-o să mai fie nevoie să ne despărţim!"

Eric: *Ziua în care s-a împlinit un vis*

[10 decembrie 1994]

Voi aştepta să vii în faţă, la altar, Cu ochii-n lacrimi şi zâmbetul de jar.

ACESTEA AU FOST CUVINTELE pe care i le-am scris. „Nu deschide decât în dimineaţa nunţii!", precizasem grijuliu.
MĂ UITAM FIX la vasul cu fructe aşezat pe masa din cabina cavalerilor de onoare. Nu puteam mânca, stomacul meu era absent faţă de restul trupului. Eram o uriaşă inimă îndrăgostită. în aer era o atmosferă de Crăciun amestecat cu o mie de zile de Paşti şi Zile ale Recunoştinţei. Pluteam. în fundal se auzea muzică de Crăciun, iar în inima mea băteau clopote de nuntă. în ziua aceea chiar şi portocaliul ar fi mers cu rozul strident.
„Eric", dădu Mark buzna în lumea viselor mele, „cum e?" Mă strânse zdravăn de umeri.
„Nu cred că sunt cuvinte pentru asta", am răspuns cu un zâmbet larg pe toată faţa.
„Ei bine, dacă vrei să ştii, mă bucur pentru tine", spuse cu un zâmbet larg şi el.
„Mulţumesc, Marky!" am râs strângându-1 în braţe. „O să-mi fie dor de tine!"
SENZAŢIA DE AŞTEPTARE a fost ca aceea a miezului de porumb încă nedeschis, ce stă în uleiul bolborosind, gata să ţâşnească într-o nouă viaţă. Nu mă puteam gândi decât la mireasa mea. Orice altceva era lipsit de importanţă. Mă durea
aşteptarea şi aş fi vrut să pot da totul pe repede înainte până la momentul în care aveam să spun „Da!". Eram pregătit s-o iubesc. Pregătit s-o slujesc. Gata să-i port de grijă.
„Cinci minute!", zâmbi Marky. „Mai sunt doar cinci minute!"
„Putem să ne rugăm?", m-am trezit întrebând.
în câteva clipe toţi cavalerii de onoare prezenţi în cameră s-au strâns în cerc ţinându-se de mâini.
„Doamne", se rugă pastorul Craig, „Eric şi Leslie Te-au lăsat să scrii în numele lor o frumoasă poveste de dragoste. Acum, Isuse, te rugăm să fii oaspetele de onoare la ceremonia de pecetluire a acestui legământ!"
„Tată, fie prezenţa Ta dragă aici în seara aceasta", se rugă tata, „şi fii onorat şi glorificat prin dragostea şi legământul lui Eric şi Leslie."
„Doamne, îţi mulţumim pentru extraordinara Ta credincioşie arătată în vieţile lui Eric şi a lui Leslie", spuse plin de reverenţă Rich. „Du la bun sfârşit ceea ce ai început!"
„Isuse", adăugă Marky, „binecuvântează-1, Te rog, pe fratele meu pentru voinţa sa de a Te urma şi de a Te lăsa să-1 conduci."
„Doamne", am spus în final, „fie ca acest eveniment să îndrepte toate privirile şi inimile spre Tine, să Te vedem

în toată măreţia şi gloria Ta! Să vadă lumea că înţelepciunea Ta este desăvârşită!"
Nu voi UITA NICIODATĂ cum stăteam în afara bisericii luminate de lumânări, aşteptând semnalul muzical să intru. *Cu lacrimi şi zâmbet,* îmi spuneam, *i-am promis lui Leslie lacrimi şi zâmbet.*
Timpul părea să stea în loc în clipele acelea, înainte să trec prin faţa atâtor martori spre altar. Aveam în inimă pacea lui Dumnezeu şi El mă odihnea pe păşuni verzi de linişte şi meditaţie. Scene din trecut îmi inundau mintea, rea-mintindu-mi de harul şi dragostea iubitului meu Isus.
M-am gândit la numeroasele greşeli pe care le făcusem cu fetele—alunecările mele numeroase în cazanul negru al poftei şi al impurităţii. M-am gândit la atitudinea groaznică pe care o avusesem faţă de familie şi de câte ori îi rănisem pe cei pe care îi iubeam cel mai mult. M-am gândit la Isus şi la felul în care întorsesem spatele dragostei Lui, căutând în schimb iubirea lumii. Dar apoi am văzut imaginea unei femei minunate care mă iubea şi mă accepta. Nu meritam un asemenea premiu din partea lui Dumnezeu. Nu eram vrednic de un asemenea dar al frumuseţii. însă femeia aceasta minunată mă iubea.

Pe mine—dintre toţi oamenii! Atât de limpede îmi era dragostea lui Isus—El mă iubeşte chiar dacă sunt de neiubit. Cât de umil mă simţeam aşteptând acolo, în camera întunecoasă, chiar în spatele vitraliilor bisericii.
„Mulţumesc, Doamne drag!", am şoptit. „îţi mulţumesc pentru iertarea Ta, pentru viaţa nouă şi credincioşia Ta desăvârşită."
Apoi s-a auzit muzica ce semnala intrarea mea. „Iată-mă, Leslie", am murmurat. „ *Voi aştepta să vii în faţă, la altar, cu ochii-n lacrimi şi zâmbetul de jar."*
Am făcut grijuliu primul pas în templul acela ceresc—m-a întâmpinat adierea Duhului lui Dumnezeu. Inima mi s-a topit la vederea mulţimii care aştepta în tăcere. Chipuri pe care le ştiam atât de bine. Pe unele nu le văzusem de ani de zile. Un val de emoţie mă inundă şi mă strânse parcă de gât. Am înghiţit un nod, încercând să strunesc incredibila presiune ce-mi apăsa pieptul. Plângeam domol, în faţa tuturor celor pe care îi ştiam.
Aşteptasem atâţia ani acest moment—şi iată-1 în sfârşit aici. Era real. Numi imaginam, nu era o scenă dintr-un film urmată imediat de generic. Era frumuseţe adevărată. Perfecţiune adevărată. Dragostea adevărată a lui Dumnezeu.
Lacrimi şi zâmbet, m-am gândit. Faţa îmi era marcată de emoţii şi nu-mi puteam controla buzele deloc. *Un zâmbet,* mi-am poruncit, *un zâmbet!*
Sosise momentul. Mireasa mea era gata să intre. *Un zâmbet,* am spus feţei mele pline de lacrimi, *un zâmbet!*
Porni procesiunea miresei. Toată lumea se ridicase şi aştepta momentul glorios în care Leslie avea să intre. Dacă frumuseţea s-ar măsura în bucurie, atunci aş putea spune că n-a existat mireasă mai frumoasă în toată istoria omenirii. Abia când silueta ei graţioasă a apărut în încăperea luminată de lumânări, mi-am putut opri lacrimile şi buzele mele au putut exprima bucuria care fierbea în inima mea. Când am văzut-o pe prinţesa mea strângând tare braţul sigur al tatălui ei, am putut să-i zâmbesc. Un zâmbet împletit cu lacrimi de bucurie pe care nu cred că eu sau ea le vom uita vreodată.

Leslie: *Ziua în care s-a împlinit un vis*
[10 decembrie 1994]
„O SĂ TE DESCURSI DE MINUNE, LEŞ", spuse tata zâmbindu-mi liniştitor şi punând-şi mâna fermă pe braţul meu care tremura.
„Cred că o să leşin", am şoptit, strângându-mi buzele neliniştită.
A chicotit uşor. „Nu leşina."
Stăteam amândoi în spatele uşilor duble uriaşe, aşteptând semnalul de intrare în biserică. Abia puteam respira. Trebuia să mă folosesc de toată puterea voinţei pentru a-mi opri tremuratul.
Doamne, am aşteptat această zi toată viaţa, m-am rugat în gând. *Te rog, dă-mi pace sufletească să pot trece cu bine de ceremonie! Ajută-mă să mă bucur de acest moment, să nu mă las distrasă de emoţii.*
Deodată am auzit un zgomot înfundat şi mi-am dat seama că oamenii se ridicau încet de pe scaune. O melodie minunată, în care am recunoscut cântecul nostru, umplu încăperea. Am aşteptat să se deschidă uşile masive din lemn, apoi am intrat cu atenţie în biserica luminată de lumânări. Privind cu drag la tata, am făcut un pas înainte şi am început să merg încet, cu valuri de satin foind în jurul meu.
în clipa în care am făcut primul pas, cu tatăl meu iubitor alături, m-a inundat o pace de nedescris, uimire şi veneraţie cum nu mai simţisem niciodată.
Am mers spre altar ca prin vis. La început, am cercetat cu privirile sutele de prieteni şi membri ai

familiei care mă priveau cu duioşie. Dar abia când am ajuns aproape de mijlocul traseului, am reuşit să-1 zăresc pe mirele meu. Mă aştepta chiar în faţă, încremenit de emoţie. Pe obraji îi curgeau lacrimile. Privirile îi erau aţintite doar asupra mea. Şi când mi-am ridicat bărbia tremu-rândă ca să-i întâlnesc privirea, faţa i s-a luminat de un zâmbet larg şi plin de fericire.
Lacrimi şi zâmbet, mi-am amintit cu bucurie. *Mă aşteaptă cu lacrimi şi cu zâmbet!*
în momentul când mi-am pus mâna în mâna lui Eric, tata a spus: „Eric,

eu şi Janet ţi-o dăm acum pe fiica noastră... s-o iubeşti, s-o îngrijeşti, s-o protejezi." Glasul i s-a înecat de emoţie, iar eu a trebuit să mă lupt din răsputeri cu valul de lacrimi care ameninţa să-mi curgă pe obraji.
Când Eric mi-a luat mâna într-a sa, am simţit curgând în mine putere. Stând acolo, în faţa altarului, cu ochii-n ochii lui, restul lumii a dispărut. Pri-vindu-i cu drag ochii înlăcrimaţi, m-am simţit definitiv pierdută în adâncimea dragostei mele pentru el. Acesta era omul pe care îl aşteptasem toată viaţa, prinţul meu. Şi, totuşi, era cu mult mai mult decât un cavaler în armură strălucitoare.
Era darul perfect al lui Dumnezeu pentru mine.
PASTORUL ENTUZIAST ajunsese la ultima parte a ceremoniei. Stăteam în faţa soţului meu, cu un inel minunat pe deget şi cu un torent de dragoste curgând prin întreaga fiinţă. Aşteptam cu răsuflarea tăiată momentul următor—momentul după care tânjeam amândoi de la discuţia aceea memorabilă pe care o avusesem pe deal.
„Acum poţi să...", rosti pastorul teatral cuvintele în timp ce ne privea zâmbind, „să săruţi mireasa!"
Până în momentul acela, sărutul fusese o simplă expresie a dragostei romantice, un simbol al dorinţei fizice. Dar când buzele moi ale lui Eric au atins în sfârşit buzele mele în acea seară de decembrie, sărutul a devenit dintr-o dată cu mult mai mult de atât. Fior şi căldură m-au inundat într-un fel cu totul nou. Deodată, pe lângă feţele înlăcrimate ale familiei şi prietenilor, biserica s-a umplut de feţe noi. îngeri cântau, cerul se bucura! Simţeam că Tatăl nostru ne zâmbeşte cu drag, cu lacrimi de bucurie pe obraji. îi auzeam şoapta blândă. *Bine, copiii Mei, bine. Aţi trăit în puritate, iar astăzi gustaţi din dragostea adevărată.*
Cu gustul acelui sărut minunat pe buze, mintea mi-a zburat înapoi în copilărie—la basmele mele, la visele înstelate despre adevărata dragoste. Mi-am amintit cum, pe măsură ce am crescut, am lăsat visele acelea să moară, îmi dăruisem inima la întâmplare, fără să-mi imaginez că există ceva mai mult de atât.
încet, Eric a reapărut înaintea ochilor mei şi i-am zâmbit cu uimire. Dumnezeu îmi dăruise mai mult decât voi putea înţelege vreodată. îmi redase inocenţa. Mă ridicase din întuneric. îmi arătase ce înseamnă adevărata credin-cioşie. Şi totuşi, în această zi extraordinară, în faţa atâtor martori, nu credin-

cioşia mea sau a lui Eric strălucea ca o stea. Era credincioşia neschimbătoare a lui Dumnezeu faţă de noi—doi păcătoşi. Noi i-am dat doar o mână de pietriş; El ne-a dat în schimb o mulţime de pietre preţioase. în acest moment unic, ne-a dat comoara de nepreţuit a purităţii adevărate, a dragostei adevărate, a îndrăgostirii adevărate.
ERAM AMEŢITĂ DE FERICIRE când Eric m-a luat de mână şi m-a condus printre rândurile de prieteni şi membri ai familiei care, ridicaţi în picioare, strigau de bucurie şi duceau batistele la ochi.
După ce am ieşit din atmosfera încărcată de emoţie a bisericii, Eric m-a dus într-o capelă micuţă din spate. M-a cuprins cu braţele sale puternice şi ne-am îmbrăţişat râzând şi plângând de bucurie în acelaşi timp. în câteva clipe, întreaga familie era în jurul nostru, apoi, printre râsete şi lacrimi, neam îmbrăţişat cu toţii într-o învălmăşeală fericită. Nu era doar ziua *noastră* de triumf. Era şi *a lor.* Fuseseră mereu alături de noi, înveselindu-ne, încura-jându-ne, purtându-ne în rugăciuni, mustrându-ne sau sfătuindu-ne oricând a fost nevoie. Iar aceşti opt oameni deosebiţi împărtăşeau acum cu noi victoria acestei zile unice.
„A FOST CEL MAI PUR, cel mai frumos sărut din lume", i-am spus încet lui Eric când am intrat în limuzină, plecând de la petrecere. „Nu te bucuri că l-am păstrat pentru această zi?"
Eric mi-a zâmbit doar, iar faţa îi era luminată de o bucurie copilărească. „A fost un moment pe care n-o să-1 uit niciodată", a şoptit şi m-a sărutat iarăşi.
Ţinându-ne astfel de mână în tăcere, am oftat mulţumită. Fiecare detaliu al acestei zile fusese perfect.

„Ce crezi, Les", întrebă Eric, cuprinzându-mi uşor faţa în mâinile sale. „Poţi să spui că asta e ziua în care ţi s-au împlinit visele?"
M-am gândit un moment, cu un zâmbet jucăuş pe buze.
„Nu", am spus în cele din urmă, privindu-1 cu seriozitate. „Visele mele nu se vor putea compara niciodată cu ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi astăzi." M-am oprit şi am privit adânc în ochii plini de dragoste ai soţului meu. „Nu", am spus din nou cu convingere. „Este ziua în care visele *Sale pentru noi* s-au împlinit!"

Eric: *Domnul Vale*
DUPĂ DOUĂZECI ŞI TREI de ani în care am visat şi mi-am imaginat cum va fi—am văzut în filme sau am citit despre aceasta aproape ori de câte ori am pus mâna pe un ziar, o revistă, o carte—Ziua mea a sosit, cu sombrero şi cu tot restul.
Dumnezeu 1-a creat pe domnul Vale cu un singur scop: menirea vieţii sale era să decoreze scena pentru cea mai frumoasă şi nepreţuită poveste de dragoste. Şi nu numai că şi-a făcut foarte bine treaba, dar a fost cel mai bun din câţi am văzut vreodată. A fost un arcaş mai bun decât Cupidon şi un director de scenă mai bun decât oricare altul din istoria Hollywoodului. Am petrecut cu el doar o zi, deşi aştepta încă de dinainte de a mă naşte eu să îmi pregătească această minunată fiesta.
în acea seară târzie, chiar înainte de trecerea lui dincolo, l-am văzut pentru ultima oară. Musafirii plecaseră, iar eu culegeam cu grijă nenumăratele boabe de orez care se prinseseră în părul meu cârlionţat, când l-am zărit pri-vindu-mă melancolic şi mi-a şoptit la ureche:
„Amigo", a spus el încet, „astăzi Dumnezeu ţi-a dat ceva ce banii nu pot cumpăra." Cu lacrimile şiroind pe obrajii săi îmbătrâniţi, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. „Să nu uiţi niciodată ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Şi să ai grijă de prinţesa ta." Şi cu aceasta, a dat să plece.
„Staţi puţin!", am spus. „Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi!"
S-a oprit puţin, apoi a răspuns: „O, scuză-mă, nu ştiai? Sunt Ziua în care s-a împlinit un vis." Şi cu asta şi-a pus cu grijă sombrero-ul pe capul alb, şi-a luat bastonul şi valiza plină cu amintiri şi s-a îndreptat spre uşă. Dar apoi, înainte să păşească spre cerul de culoare purpurie al serii, s-a întors şi, cu acea licărire în ochi, mi-a strigat: „Amigo, poţi să-mi spui Vale la Pena."
„Dar, domnule, mă scuzaţi... nu ştiu spaniolă."
A râs puţin şi mi-a spus cu toată dulceaţa unei sopaipilla pline de miere: „Dragul meu prieten, înseamnă pur şi simplu «merită tot efortul»."
**sopaipilla:* plăcintă mexicană cu miere sau zahăr
Ce nume perfect! Ani în şir aşteptasem această Zi. Ziua iubirii mele. Ziua triumfului meu. Ziua mea de fericire-n căsnicie. De nenumărate ori am crezut că nu voi reuşi niciodată şi, iată-mă acolo, privind cum această Zi unică a vieţii mele se stinge în noapte. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Ce zi!
„Mulţumesc, Doamne!" am şoptit cu un zâmbet pe faţa umedă. „Nu voi uita niciodată... niciodată!"
COPIII ŞTIU SĂ VISEZE. Dar, pe măsură ce creştem, învăţăm repede să nu acordăm prea mult credit concluziilor de genul „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", în zorii vieţii credem cu inocenţă că o viaţă dificilă are neapărat un final de poveste. Dar maturizându-ne şi devenind mai sofisticaţi, încetăm adesea să credem în cerul care ne aşteaptă la sfârşitul cursei şi, în mod ciudat, ajungem să credem doar în iadul în care ne zbatem de-a lungul zilei.
Les şi cu mine am descoperit suferinţa de care în mod inevitabil te loveşti când apuci un drum mai puţin umblat, dar am descoperit şi premiul. Am găsit necazurile, dar L-am descoperit şi pe Dumnezeu, care preschimbă necazurile noastre în victorii glorioase. Am găsit singurătate, dar am găsit şi minunea unor relaţii sincere şi pline de sensibilitate. De-a lungul drumului am descoperit un secret extraordinar— secretul de a desfereca visele.
De fapt, este foarte simplu. La un moment dat, pe drum, eu şi Leslie neam dat seama că planurile lui Dumnezeu sunt mai bune decât ale noastre. Dar nu numai că sunt mai bune. Sunt mai mari, mai strălucitoare, mai îndrăzneţe şi de un milion de ori mai frumoase! Visele noastre, născute în minţile noastre mărunte de muritori, pot părea romantice şi minunate. Dar visele Dumnezeului nostru, născute în mintea Sa veşnică, iubitoare şi atotputernică trec dincolo de orice ne-am putea imagina. Nu cu mult timp în urmă, într-o zi în care părul îmi era plin de orez, iar inima de o bucurie de nedescris, mi-a amintit cât de măreţ este.
Credeţi-mă, dragostea adevărată merită tot efortul pe care îl cer răbdarea şi perseverenţa. Va trebui să

descoperiţi aceasta voi înşivă, dar chiar şi un lucru atât de simplu cum este un sărut devine de neuitat şi nepreţuit când Autorul dragostei scrie scenariul poveştii de iubire. Să vă spun un lucru: Dumnezeu este întotdeauna pe aproape... *când visele se împlinesc.*

Eric: *Primii ani „fericiţi până la adânci bătrâneţi*

„POT SĂ VĂ ÎNTREB CEVA?", ne aborda şovăind o tânără, la terminarea întâlnirii din Washington. Am invitat-o să ia loc. Ţinea în mână un exemplar uzat din ediţia originală a cărţii *When Dreams Come True {Când visele se împlinesc),* care spunea ceva de genul „nici nu mai ştiu de câte ori am citit-o."

S-a oprit ca pentru a-şi aduna gândurile, apoi respiră adânc şi spuse: „Am citit povestea voastră de dragoste, dar aş vrea foarte mult să ştiu cum este *căsnicia* voastră. Adică, este relaţia voastră de acum la fel de frumoasă ca atunci când v-aţi îndrăgostit unul de celălalt?"

Eu şi Leslie am auzit această întrebare venită din adâncul inimii din partea multor adulţi din toate colţurile ţării. Pentru că generaţia aceasta a văzut atâta divorţ şi eşec, nu este de mirare că tinerii de astăzi privesc căsătoria cu un ochi cinic.

Chiar se pot împlini visele? Merită o poveste de dragoste scrisă de Dumnezeu toată durerea aşteptării? Merită sacrificiul? Este viaţa în căsnicie atât de grozavă cum am visat că va fi?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, daţi-mi voie să vă aduc la zi cu situaţia noastră, a mea şi a lui Leslie, după nouă ani de căsnicie.

Când am pornit la drum în lumina asfinţitului din acea zi de decembrie a anului 1994, eram plini de emoţie şi dragoste de viaţă. Luna noastră de miere este cu siguranţă printre cele mai reuşite din toate timpurile. La urma urmei, când aştepţi să te bucuri de plăcerile intimităţii fizice, descoperi că merită aşteptarea—^/ *chiar mai mult!*

Primul nostru an de căsnicie a fost o călătorie hilară şi plină de probleme cu puricii, infecţii de la ratoni, crize financiare majore, dar şi plină de inocenţa unei iubiri proaspăt descoperite. Râdem amândoi când ne amintim de începuturile căsnicie noastre. Singuri-singurei, aparent în mijlocul pustietăţii—
lângă Paw Paw, Michigan (da, este un loc real!)—ne-am bucurat de o dragoste tânără şi plină de tandreţe. Am învăţat să ne ascultăm unul pe celălalt, să ne încurajăm unul pe celălalt, să ne slujim reciproc şi să respectăm fiecare părerea celuilalt. Am învăţat să trecem peste diferenţele de păreri, să împărţim aceeaşi baie, acelaşi pat. Acolo, în casa aceea închiriată, pe malul unui lac îngheţat, am descoperit frumuseţea unică a căsniciei.

Când mă uit înapoi la ultimul deceniu a vieţii mele, petrecute alături de. Leslie, două gânduri îmi vin în minte întotdeauna. Nu momentele uşoare, ci cele *dificile* ne-au apropiat. Şi în al doilea rând, îmi iubesc soţia astăzi mai mult decât oricând.

Nu ne-a fost uşor. Cărţile noastre îi pot face pe unii să creadă că Dumnezeu ne-a făcut drumul în viaţă mai uşor decât altora, dar nu este aşa. Provocările din viaţa noastră au fost uneori ca nişte munţi care se sprijineau pe umerii noştri mici. Ne-am confruntat cu probleme de sănătate uriaşe, greutăţi financiare, critici aspre şi chiar trădare din partea unor oameni în care am
avut încredere.

Totuşi, prin toate acestea, povestea noastră de dragoste scrisă de Dumnezeu ne-a fost temelie. Au fost momente când n-am putut face altceva decât să plângem împreună seara, în pat, strâns îmbrăţişaţi şi bucurându-ne că Dumnezeu ne-a dăruit unul celuilalt ca să ne fim sprijin în încercare.

Alteori am plâns de bucurie, văzând din nou perfecţiunea căilor lui Dumnezeu, uimiţi de felul în care a ştiut să ne aleagă unul pentru celălalt. Nimic din lumea aceasta nu m-ar putea convinge să schimb ceea ce am împreună cu
Leslie.

Căsnicia înseamnă mult mai mult decât o listă de jurăminte rostite în faţa unei mulţimi de martori—*înseamnă a împărţi chiar viaţa.* Dacă am desface ţesătura de fire ce leagă căsnicia, am descoperi acolo asfinţituri pe care le-am admirat împreună, plimbări sub clarul lunii, momente intime în genunchi înaintea Dumnezeului nostru sfânt, săruturi delicate care declară dragostea noastră unul faţă de celălalt şi alte nenumărate asemenea lucruri simple şi frumoase, care îmbogăţesc gloria uimitoare a unei vieţi petrecute împreună.

Frumuseţea şi plăcerea care stau la baza vieţii noastre împreună, a mea şi a lui Leslie, are foarte puţin de-a face cu măsura în care au mers lucrurile aşa cum ne-am dorit noi să meargă. în prima noastră carte, publicată în 1995, în secţiunea „Despre autori", am anunţat că dorim să mergem în străinătate ca misionari în domeniul medical. Dumnezeu a avut însă alte planuri pentru noi. De multe ori eu şi Leslie am căzut de acord asupra unor obiective şi trasee pentru noi doi, dar Dumnezeu a lucrat la împlinirea viselor *Lui* pentru noi.

Şi ori de câte ori Dumnezeu îşi exercită dreptul de veto faţă de planurile noastre, le înlocuieşte cu ceva mult mai bun decât am fi visat sau ne-am fi imaginat vreodată.
Toată viaţa noastră de cuplu a fost o surpriză uriaşă. Deşi n-a fost un drum pavat cu confort sau tihnă, a fost un impresionant foc de artificii care a marcat de fiecare dată împlinirea viselor—a viselor pe care *Dumnezeu* le-a avut pentru noi. Eu, unul, n-aş fi ales niciodată provocările, suferinţa, durerea pe care Dumnezeu le-a îngăduit în calea noastră. Dar rezultatul acelor experienţe este o apropiere uimitoare a unuia faţă de celălalt şi a noastră faţă de Dumnezeul nostru, care este cea mai mare comoară a mea şi a lui Leslie.
Aşa că, haideţi să ne întoarcem la această întrebare vitală: *Este căsnicia la fel de grozavă cum am visat că va fi?*
Iubesc viaţa în doi! Este singurul lucru cu adevărat dificil pe care l-am făcut în viaţa mea, dar şi cel care-mi oferă cele mai mari răsplătiri. După ce am gustat cât de minunată este căsnicia, pot spune fără echivoc că a meritat din plin fiecare seară de singurătate pe care am trăit-o, nefiind căsătorit, aşteptând momentul potrivit din partea lui Dumnezeu. A meritat din plin să renunţ la plăcerea de moment şi să-mi pun deoparte viaţa pentru viitoarea mea mireasă. De fapt, dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş fi dispus să trec chiar prin mai multă durere şi sacrificiu.
Cu riscul de a suna ca superentuziasta Pollyanna, vreau să le spun ceva tuturor celor care se îndoiesc de frumuseţea unei poveşti de dragoste scrise de Dumnezeu: *o căsnicie clădită de Dumnezeu este mai bună decât orice ţi-ai putea imagina vreodată!*
Da, este adevărat că o căsnicie clădită de Dumnezeu poate fi foarte bine şi cea mai mare provocare pe care ai trăit-o vreodată. Te va frânge.. Te va îndoi. îţi va transforma viaţa total. Dar o căsnicie clădită de Dumnezeu te va umple de bucurii cereşti. îţi va încălzi inima cum nimic altceva n-o poate încălzi şi îţi va pune în suflet cele mai intime comori.
„Eric", mă întreba Leslie în primul nostru an de căsnicie. „Oare căsnicia noastră va fi mereu la fel de frumoasă cum este acum?"
„Les", i-am şoptit încrezător, „va fi chiar mai frumoasă, dacă îl lăsăm pe Hristos s-o clădească."
Iar afirmaţia aceasta s-a dovedit adevărată mereu şi mereu.
O iubesc pe Leslie astăzi mai mult decât oricând. Mă bucur de prezenţa ei mai mult decât oricând. O găsesc mai frumoasă, mai adorabilă şi mai de preţ ca oricând. Alături de Dumnezeu, relaţiile devin mai dulci şi mai intime pe măsură ce timpul trece.

Eu şi Leslie ne rugăm împreună în fiecare dimineaţă, chiar după ce ne trezim. „Isuse drag, vieţile noastre sunt în mâinile Tale în această zi. Fă cu noi orice vei vrea!" Nu există un mod mai bun de a-ţi trăi viaţa pe această planetă. Căile Domnului nu sunt lipsite de dificultăţi, dar sunt *lipsite de regrete.*
Aş dori să închei cu o provocare pe care tatăl lui Leslie, Rich, ne-a făcut-o când povestea noastră de dragoste începea să-nflorească: „De azi înainte, Dumnezeu vă dă şansa de a construi această relaţie *sută la sută corect."*
Oricare ar fi greşelile tale din trecut, te aşteaptă un viitor plin de promisiuni. Un viitor ca un foc de artificii care marchează împlinirea viselor—a viselor pe care Dumnezeu le visează numai pentru tine.

Despre autori

Cunoscuţi mai ales datorită bestseller-ului lor *Când povestea de dragoste ţi-o scrie Dumnezeu,* Eric şi Leslie Ludy au devenit o voce puternică în generaţia lor. Ca autori, interpreţi şi vorbitori internaţionali, au motivat tineri de pretutindeni la trăirea unei vieţi în totalitate dedicate lui Hristos.
Eric şi Leslie au vorbit în faţa a sute de mii de tineri, studenţi, părinţi şi lideri din întreaga ţară şi din

afara ei şi au influenţat pe mulţi alţii prin cele şase cărţi ale lor şi cele două albume muzicale. Și-au petrecut ultimii nouă ani în turnee, organizând evenimente muzicale şi întâlniri pe tema relaţiilor. Sunt deseori invitaţi să vorbească şi să cânte la universităţi laice şi creştine, festivaluri de muzică şi conferinţe naţionale pentru lideri. Lucrarea lor i-a purtat peste tot în Statele Unite, dar şi în străinătate, în ţări precum Australia şi Noua Zeelandă.

Eric şi Leslie sunt fondatorii RGeneration, o organizaţie nonprofit care îi pregăteşte pe tinerii lideri prin cursuri, evenimente şi relaţii de ucenicie. Familia Ludy locuieşte lângă Munţii Stâncoşi în frumosul stat Colorado.

Pentru mai multe informaţii
despre lucrarea pe care o fac Eric şi Leslie Ludy,
va rugăm să vizitaţi:
www. ericandleslie. com sau să contactaţi:

RGeneration
P.O. Box 2225
Longmont, CO 80502
USA